

Даме мечни

ЕМА ЧЕЙС

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ,
БЕЗ ПРЕДРАЗЪДЪЦИ.

ЕМА ЧЕЙС ЗАПЛЕТЕНИ

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

„Заплетени“ не е обикновен любовен роман. Скандален, страстен и забавен, той разказва историята на мъж, който знае много за жените... Просто не толкова, колкото си мисли, че знае.

Дрю Евънс е победител. Красив и арогантен, той управлява бизнес за милиарди, а само да се усмихне и в леглото му попадат най-красивите жени на Ню Йорк. Има верни приятели и любящи роднини. Но защо го намираме затворен в апартамента си от седмица, нещастен и в окаяно състояние? Ще ви каже, че е болен от грип. Е, това не е точно така.

Катрин Брукс е брилянтна, красива и амбициозна. И няма да се съгласи нищо — и никой — да я отклонят от набеязаната цел. Когато постъпва на работа в инвестиционната фирма на Дрю, всеки един аспект от прекрасния живот на плейбоя се обръща с главата надолу. Професионалното съревнование между тях е изнервящо, привличането им — влудяващо, а неспособността му да я вкара в леглото си — влудяващо.

На Джо!

*За това, че ми показва какво означава истинската
любов.*

*И затова че ежедневно ми позволява да наблюдавам
сложния процес на мъжкото мислене.*

ГЛАВА 1

Виждаш ли тази брадясала, нечиста купчина плът на дивана? Да, да, точно там. Мъжът в мръсна сива тениска и скъсано долнище на анцуг?

Е, това съм аз. Дрю Еванс.

Обикновено не изглеждам така. Искам да кажа, че не е в мой стил.

В нормалния живот, когато аз съм си аз, винаги съм излъскан, добре облечен, гладко избръснат, черната ми коса е прибрана назад, защото някой ми беше казал, че така изглеждам опасен и имам вид на много добър професионалист. Имам красиви костюми. Всеки чифт от колекцията ми обувки струва повече от наема ти.

Апартаментът ми ли? Да, точно там съм в момента. Щорите са спуснати, мебелите имат леко синкав оттенък. Заради светлината от телевизора е.

Масите и подът са затрупани с празни кутии от бира, пица, сладолед.

Това не е моят апартамент. В смисъл моят е, но не съвсем. При нормални обстоятелства живея в безупречно чисто жилище. Имам чистачка. Идва два пъти в седмицата. Всичко в дома ми е последен писък на техниката, притежавам всевъзможни играчки, всичко, за което може да се сети едно пораснало момче: долби съраунд, сателитни говорители, огромен плазмен телевизор. Мебелите ми са предимно в черно, преобладава металът. Всеки, който прекрачи прага на апартамента ми, веднага ще разбере, че тук живее истински мъж.

Така, както вече казах, това, което виждаш не е истинското ми аз.

Имам грип.

Инфлуенца.

Забелязал си, че някои от най-гадните болести в историята на човечеството имат доста лирични, напевни имена? *Малария, диария, холера*. Женски имена. Мислиш ли, че го правят нарочно? За да ти

кажат по по-любезен начин, че си се тръснал от нещо смъртоносно, но поне звучи добре. Нищо че се влачиш по кучешкия си задник и гниеш.

Инфлуенца. Звучи звънко, ако си го повтаряш достатъчно често.

Всъщност почти съм убеден, че съм болен точно от това. И че точно заради инфлуенцата съм изключил всички телефони, закопал съм се в нас, окопал съм се около дивана и ставам само за да ида до кенефа и да си поръчам ядене.

Колко дълго трае тоя грип? Десет дни? Месец? При мен започна преди седмица. Часовникът ми звънна в пет, както всяка сутрин, но вместо да си вдигна задника и да отида в офиса си, където съм звезда, аз метнах будилника към стената и го разбих. Разказах му играта.

Така или иначе ме дразнеше как звъни. _ Бип-бип-бип _.

Обърнах се на другата страна и заспах. Когато най-накрая си вдигнах задника от кревата, бях отпаднал и ми се гадеше. Гърдите ме боляха, главата ми пулсираше. Виждаш ли? Прав съм, че е грип, нали? Не успях да заспя повече, затова се настаних тук, на дивана. Хубав диван, удобен. И там реших да си остана. Цяла седмица. И да гледам най-големите хитове на Уил Фарел на плазменния. Нон-стоп.

Водещият: Легендата за Рон Бъргънди. Това гледам в момента. За трети път днес, но все още не съм се засмял. Нито една-единствена усмивка. Може би на четвъртото пускане, а?

Сега пък кой блъска по вратата?

Шибаният портиер. Защо се е довялякъл? Много ще съжалява, когато дойде време за коледния му бакшиш. Можем да се обзаложим!

Не му обръщам внимание, но тоя задник продължава.

И продължава.

— Дрю! Дрю! Знам, че си тук! Отвори проклетата врата!

О, боже!

Кучката се е довялякла. Иначе, сестра ми е известна в семейните среди като Александра.

Като казвам кучка, кълна се, че това е много нежно обръщение, и то само защото съм ѝ брат. Това е възможно най-любвеобилният начин, по който може да се определи тази жена. Кучка си е. Винаги налага мнението си, винаги изисква някакви неща от хората, никога не се отказва. Ще го убия тоя портиер!

— Ако не отвориш вратата, ще извикам полицията, и *те* ще я разбият.

Кълна се!

Сега разбираш ли за какво ти говоря?

Вдигам възглавницата, която лежи в скута ми от бог знае кога, и я притискам към лицето си. Вдишвам дълбоко. Мирише на ванилия и лавандула, на свежест и чистота, на нещо, към което можеш да се пристрастиш.

— Дрю, чуваш ли ме?

Увивам възглавницата около главата си. Не защото мирише на... нея... а за да не чувам това блъскане по вратата.

— Ще извадя телефона и ще набера полицията! — Гласът ѝ е заканителен, злобен и знам, че не се шегува.

Въздъхвам дълбоко и с мъка се изправям от дивана. Отнема ми доста време, за да стигна до вратата. Всяка стъпка е болезнена, трудна. Тялото ми е сковано, всичко ме боли.

Шибан грип!

Отварям вратата и събирам цялата си мъжка смелост, за да поема безумния гняв на Кучката. Тя стои с опрян до ухото последен модел iPhone.

Ноктите ѝ са перфектно лакирани, русата ѝ коса е стегната в елегантно кокче. Тъмнозелената ѝ чанта е праметната през рамото. Не мога да не отбележа, че чантата е в същия цвят като полата ѝ. При Лекс всичко опира до комбинацията на цветове. И до комбинацията и на други неща.

Зад нея, с подходящо за случая извинително и тъжно лице и измачкана синя риза се крие най-добрият ми приятел и колега Матю Фишър.

Добре, прощавам на портиера. Ще убия Матю.

— Исусе! — вика до небесата Александра. — Какво, по дяволите, се е случило с теб?

Нали ти казах, че това не съм съвсем аз!

Не си правя труда да ѝ отговарям. Нямам сили. Оставям вратата отворена и се плюсвам по лице на дивана. Там е топло и меко. Всъщност, сега като се замисля, тук е доста твърдо, но удобно.

Обичам те, диванче. Казвал ли съм ти колко те обичам? Ако не съм, ето, сега ти казвам.

Макар че лицето ми е заровено във възглавницата, усещам как Александра и Матю се разхождат бавно из апартамента ми. Мога да си

представя шокираните им лица. Свил съм се в черупката си и за секунда надниквам — да, прав съм бил.

— Дрю? — чувам гласа ѝ, но сега вече говори със загриженост. Усещам я дори в едносричната дума.

След това се побърква отново и вика:

— По дяволите, Матю! Защо не ми се обади по-рано? Как можа да позволиш да се стигне дотук?

— Не съм го виждал, Лекс — оправдава се тихо Матю. Виждаш ли, че и той се страхува от Кучката! — Идвах всеки ден. Отказваше да ми отвори.

Усещам как диванът потъва. Кучката е седнала до мен.

— Дрю? — казва тихо. Усещам нежната ѝ ръка в косата си. — Миличко!

Гласът ѝ се е променил от тревога. Напомня ми на майка ми. Когато бях малко момче и боледувах, мама идваше в стаята ми с чаша какао и супа.

Подредени на табличка. Целуваше челото ми, за да провери дали имам температура. Винаги ме караше да се чувствам по-добре. Споменът и гласът на Александра навлажняват затворените ми очи.

Какво мислиш? Яко съм загазил, щом вече взех и да цивря.

— Добре съм, Александра — казвам, но май не ме чува. Гласът ми потъва в уханието на възглавницата. — Просто имам грип.

Чувам как отваря кутия от пица. Да, знам, смърди на загниващо сирене и развалени наденички.

— Това ли трябва да ядеш? А си болен от грип!

Чувам подрънкването на празни бирени бутилки. Явно започва да ги събира. Аз не съм единственият откачен на тема чистота в семейството.

— О, не! Това е пълен абсурд! — казва и поема дълбоко въздух. Към аромата на загнилата пица се прибавя и нов. Хм, оная кутия от сладолед май не е била съвсем празна. Защо съм се заблудил?

— Дрю? — започва да разтърсва леко раменете ми. Предавам се и сядам.

Разтърквам очи, за да разкарам свирепата умора. — Говори, кажи ми. Какво стана? Какво е това?

Гледам в загрижените очи на моята сестра — кучка и се връщам двайсет и две години назад. Бях на шест и моят хамстер Господин

Уизълс умря. И тогава, така като и днес, болезнената истина бе изтръгната от гърлото ми по най-жесток начин.

— Най-накрая се случи.

— Какво се случи?

— Това, което ми желаеш от толкова много години. Ти ме прокле! — казвам много тихо. — Влюбих се.

Поглеждам към нея и забелязвам усмивката ѝ. Винаги е искала да ми се случи. Винаги. Женена е за Стивън от... една вечност, влюбена е в него от много време, никога не е одобрявала начина, по който живея. Просто беше в състояние да изрине земята, за да ме убеди, че е време да се задомя. Да намеря някоя да се грижи за мен така, както тя се грижи за Стивън. Така, както майка ми се грижи за баща ми.

Казвах ѝ, че няма да стане, защото не желая да се случи. Не ми трябваше такова нещо. Защо да си вземаш книга от вас, щом си тръгнал за библиотеката? Защо да си носиш пясък, ако отиваш на плаж? Защо да си купуваш крава, при положение че млякото ти е безплатно?

Разбираш ли какво се опитвам да ти обясня?

И така, тя се усмихва, а аз започвам да говоря. Не мога да позная гласа си.

— Тя се омъжва за друг, Лекс. Тя не иска... не иска мен.

Съчувствието се размазва върху лицето на сестра ми. Като мармалад на филия. И след него идва решителността. Защото Александра... тя оправя нещата. Тя може да отпусти запушени мивки, тръби на баня, да сложи гипсова замазка върху някоя дупка в стената, да изчисти петното от някое килимче. И вече знам какво ѝ минава през ума: ако братчето ѝ е наранено, изритано яко в задника и топките, тя ще запретне ръкави и ще го вдигне на крака.

Де да беше толкова лесно. Но мисля, че целият световен запас от най-силното лепило няма да стигне, за да се сглобят парчетата от сърцето ми.

Споменах ли, че съм малко лирична душа? Поетична.

— Добре. Това може да се оправя, Дрю.

После да не ми кажеш, че не познавам сестра си!

— Сега иди и се изкъпи. Старателно. Аз ще почистя тая кочина. После излизаме заедно. Тримата.

— Не мога да изляза! — Тази жена не чува ли какво ѝ се говори?
— Имам грип.

Тя се усмихва състрадателно.

— Имаш нужда от топла храна. И определено от душ. След това ще се почувстваш по-добре.

Може би е права. Един бог знае какво съм правил през последните седем дни, но нито едно от нещата, които опитах, не ми помогна да се почувствам по-добре. Свивам рамене и ставам да се къпя. Вземам възглавницата с мен.

Като четиригодишно дете, което разнася навсякъде любимата си плюшена играчка.

Докато вървя към банята, започвам пак да мисля как започна всичко.

Преди имах такъв прекрасен живот! И после всичко се сгромоляса в една купчина лайна.

Искаш да знаеш защо? Искаш да чуеш сълзливата ми история? Добре тогава. Всичко започна една събота вечер преди няколко месеца. Обикновена събота вечер.

Е, за мен поне си беше съвсем незабележителна.

Преди четири месеца

— Мамка му, да, точно така. Да, не спирай.

Виждаш ли онзи дяволски красив мъж в черния костюм? Да, същия, на когото онова червенокосо момиче прави свирка в тоалетната? Това съм аз.

Истинският аз. АПГ: Аз Преди Грипа.

— Свършвам, бейби, свършвам!

Да спрем кадъра за секунда, за да кажа нещо.

За всички дами, които четат това. Мили момичета, нека ви дам един безплатен съвет: ако мъж, с когото сте се запознали в бар или клуб се обръща към вас по следния начин: *сладурче, бейби, мило, красавице, съкровище* или използва някакви други доста неясни обръщения, не се заблуждавайте, че пичът е хлътнал по вас и вече си мисли за имена на общите ви домашни любимци. Той просто не си е дал труда да запомни името ти или изобщо не му пука как се казваш.

А няма момиче, което да примира от щастие, когато се обърнат към нея с грешното име, особено когато е клекнала на плочките и ти прави свирка в мъжката тоалетна. Ето защо използвам безопасното „бейби“.

Истинското ѝ име ли? Има ли значение?

— Свършвам, бейби.

Тя отделя устни от пениса ми, а аз свършвам в ръката ѝ. След това отивам до мивката да се измия и закопчавам ципа си. Червенокосата ме гледа усмихнато, вади от чантата си малка бутилка с препарат за устна хигиена и започва да изплаква устата си.

Очарователно, нали?

— Ще пийнем ли по нещо? — пита тя с глас, който според нейните представи вероятно е съблазнителен. Но нека поясня нещо. Факт — когато свърша, значи наистина свършвам. Не съм от мъжете, които се возят на една и съща въртележка повече от един път. Веднъж стига. И когато тръпката отmine, с нея си заминава и интересът ми.

Но майка ми е възпитала един истински джентълмен.

— Иди да намериш маса, а аз ще взема за пиене от бара.

Червенокосото девойче положи доста усилия, стара се момичето, заработи си поне едно питие.

Тя излиза от банята, а аз тръгвам към претъпкания бар. Споменах, че е събота вечер, нали? И сме в *РЕМ*. Не, не като *R.E.M.*^[1], а като *РЕМ*, така наричат петата фаза на съня, в която клепачите ти мърдат бързо и сънуваш.

Стана ли ясно? Добре.

Това е най-популярният клуб в Ню Йорк. Е, поне за тази вечер. Другата седмица ще е някой друг. Но мястото в случая няма никакво значение.

Сценарият е винаги един и същ. Всеки уикенд с приятелите ми влизаме заедно и излизаме поотделно, но никога сами.

Не ме гледай така. Не съм лошо момче. Не лъжа. Никога не си позволявам да захаросвам жените с някакви сладки и плоски приказки за любов от пръв поглед. Аз съм прямо копеле, стрелям в целта. Искам да си прекарам добре.

Само за една вечер. И винаги им го казвам директно. Много по-добре е така, отколкото да се правиш на умряла лисица като деветдесет

и девет процента от мъжете тук. Повярвай ми! А и повечето от момичетата искат същото. Една вечер и толкова.

Е, добре, това май не е съвсем вярно. Но имам ли избор? Виждат ме, искат да ме чукаат, чукаат ме, и хоп! Изведнъж искат да ми раждат деца. Това не е мой проблем. Както вече казах, казвам им как стоят нещата, старая се да им е хубаво, плащам им таксито до тях. Лека нощ, не ми се обаждай, защото аз със сигурност нямам никакви подобни намерения.

Най-сетне успявам да си пробия път и поръчвам две питиета. Обръщам се и се заглеждам в гърчещите се на дансинга тела. Музиката вибрира, клубът се тресе.

И тогава я виждам. На пет метра от мен. Чака търпеливо, но е някак напрегната. Край нея тълпа озверели за алкохол свине и овце размахват пари, викат, бутат се, бляят.

Казах вече, че съм поетична душа, нали? Но невинаги съм бил такъв. Не и до този момент. Тя е превъзходна, прелестна, истински ангел. Каквато и шибана поетична дума да кажа, все ще е на място. И за капак на всичко, забравям да дишам.

Косата ѝ е дълга и тъмна. Лъскава. Блести дори под оскъдната светлина.

Облечена е в червена рокля с гол гръб — секси и в същото време много класически стилна. Роклята очертава всяка извивка на тялото ѝ. Устните ѝ са сочни. Това са устни, които направо си молят да ги размажеш.

И очите ѝ. *Исусе!* Очите ѝ са големи и много, много тъмни. Представям си как тези очи поглеждат към лицето ми, докато е клекнала под мен и е плъзнала пениса ми между тези малки, сочни устни. Споменатият орган се разбужда за живот и решавам, че трябва да я имам.

Проправям си път към нея. Ето това момиче извади късмет тази вечер. Ще се радва на компанията ми цяла нощ. Ще вкуси от удоволствието. И какво удоволствие я чака само!

Заставам до нея точно когато отваря уста да поръчва. Намесвам се:

— Дамата ще пие... — Оглеждам я, за да преценя какво ще пие. Нека поясня, че имам талант в тези неща. Мога да преценя за няколко секунди кой какво пие. Някои хора пият бира, други скоч, трети

отлежало вино, има и такива, които пият бренди или шампанско. А аз винаги познавам кой какво обича да пие. Винаги! — Вермут мерло, 2003.

Тя се обръща и ме гледа учудено. После ме оглежда от глава до пети.

Очевидно решава, че не съм задръстен задник и казва:

— Добър си.

— Да, така е. А ти си хубава.

Бузите ѝ порозовяват и тя поглежда встрани. Кой за бога се изчервява в наши дни? Не е ли демоде? А е толкова хубаво!

— Е, какво ще кажеш да намерим някое по-спокойно и удобно местенце... някъде насаме. Да се опознаем?

Без да ме дочака дори да довърша, казва:

— Тук съм с приятели. Обикновено не посещавам такива места, но тази вечер празнуваме.

— И какво празнуваме?

— Току-що завърших финанси и в понеделник започвам нова работа.

— Сериозно? Какво съвпадение! И аз се занимавам с финанси. Може би си чувала името на компанията ми. *Еванс, Рейнхарт и Фишър*? — Ние сме най-нашумялата банка в града, сигурен съм, че е подobaващо впечатлена.

Нека спрем за малко кадъра, става ли?

Видя ли само как устните на тази великолепна жена се извиха в едно голямо *О*, когато ѝ казах къде работя? Видя ли как се разшириха очите ѝ?

Това трябваше да ми подсказже нещо.

Но тогава аз не забелязах детайлите, които виждаш ти. Бях прекалено зает да изучавам циците ѝ. Между другото са перфектни. Малко по-мънички за вкуса ми, но доколкото ми е известно, за един мъж е достатъчно ръцете му да са пълни, останалото няма значение.

Искам да кажа, че това изражение, което виждаш ти, но което не видях аз, е много важно, защото ще има голямо значение по-нататък. Сега да се върнем на разговора.

— Имаме толкова много общи теми — казвам. — Работим в един и същи бизнес, и двамата харесваме червено отлежало... Считам, че си

го дължим един на друг. Ще е грехота да не проверим как би могла да завърши тази вечер.

Тя се смее. Магически звук.

Сега е време да обясня нещо. С всяка друга жена, независимо какъв ден от седмицата е и в кой клуб съм, сега вече щях да съм в таксито с ръка под полата ѝ, и вече щеше да пъшка и стене под устните ми. Няма две мнения по въпроса. А сега се налага да водя целия този разговор и да се трудя упорито, за да я накарам да тръгне с мен. За мен това е полагане на труд. И ме възбужда. Странно.

— Между другото, аз съм Дрю — подавам ръка. — А ти си?

Тя подава ръка и казва:

— А аз съм сгодена.

Без да се обезкуражавам, вземам ръката ѝ и я целувам галантно. Леко докосвам кожата ѝ с език. Усецам как моята привидно неентузиизирана красавица се опитва да прикрие лек трепет и вече знам, че се докопвам до нея.

Нека поясня нещо за себе си от самото начало: не съм от хората, които слушат, когато някой им говори. Вместо да слушам, аз наблюдавам израженията на този, който ми говори, следя очите, движенията, как се променя гласът.

Очите на кошутата ми казват не, но... тялото ѝ? Тялото ѝ пици: *Да, чукай ме на бара*. В рамките на три минути тя ми каза защо е тук, какво работи, и ми позволи да целуна ръката ѝ. Една незаинтересувана жена *не прави* така.

Така прави жена, която се опитва да *изглежда* незаинтересувана. Фасулска работа за експерт като мен.

Иска ми се да направя коментар за годещия ѝ пръстен. Диамантът е толкова малък, че и с лупа не може да се види. Чудя се дали всъщност има диамант. Но решавам, че има вероятност да я засегна. Каза, че сега е завършила. Имам приятели, които теглиха заеми, за да завършат бизнес училища, и знам, че лихвите ги съсипват.

Затова пробвам друга тактика — прямота.

— Още по-добре. Ти не пилееш време по такива места, а аз не пилея време в задълбочаване, връзки и обвързване. Така че сме перфектна комбинация. Трябва да проучим на какво се дължи това. Не мислиш ли?

Тя пак се смее. Напитките ни пристигат. Тя взема своята и казва:

— Благодаря за виното. Трябва да се връщам при приятелите си. Беше ми много приятно.

Поглеждам я усмихнат като хищник, не мога да се спра:

— Бейби, ако ми позволиш да те изведа от тук, ще разбереш истинското значение на думата „приятно“.

Тя поклаща глава, усмихва се снизходително, сякаш пред нея стои някое разглежено хлапе. После се обръща и казва през рамо:

— Приятна вечер, господин Еванс.

Както вече казах, по принцип съм много наблюдателен човек. Шерлок Холмс и аз можехме добре да си другаруваме и да си разследваме кървави мистерии. Но съм толкова погълнат от този сладък задник, че в началото картинката ми убягва.

Забеляза ли? Улови ли малкия детайл, който на мен ми убягна?

Точно така. Нарече ме „господин Еванс“, а аз не ѝ казах фамилното си име.

Запомни и това.

Решавам да я оставя на спокойствие. Засега. Гледам как тъмнокосата мистериозна жена се отдалечава. Решавам да ѝ отпусна леко юздите, но планирам да я преследвам през цялата нощ. Ако се наложи.

Тя е ужасно сексапилна.

Но точно тогава червенокосата, да, същата от кенефа, ме намира.

— А, ето те и теб. Реших, че сме се изгубили — казва, притиска тялото си към ръката ми и почва да ме гали доста интимно. — Искаш ли да идем у нас. Точно зад ъгъла е.

А, много благодаря, но не, благодаря. Червенокосата точно бе започнала да се превръща в избледняващ спомен. Концентриран съм върху нещо доста по-добро, върху една доста интригуваща процедура. И точно се каня да ѝ кажа, когато до нея се появява още една червенокоса.

— Това е сестра ми Манди. Разказах ѝ за теб. Тя казва, че... ние, тримата... знаеш... можем да си прекараме добре.

Поглеждам сестрата. Близначка. И ето как плановете ми се променят за секунди. Знам, знам, че казах, че никога не се качвам на една и съща въртележка два пъти. Но близначки? За бога!

Едно трябва да ти е ясно: нито един мъж на този свят няма да се откаже от такова возене.

[1] Популярна американска рок група. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Споменах ли вече, че обичам работата си?

Ако компанията ми беше бейзболен отбор от първа лига, аз щях да съм най-ценният професионален бейзболист. Работя в една от най-добрите инвестиционни банки в Ню Йорк в областта на медиите и технологиите. Да, да, вярно е, че баща ми и двамата му най-близки приятели основаха фирмата, но това не означава, че не съм си скъсал задника, за да започна работа тук.

Точно така стана — в един момент замених храната, въздуха и съня си с работа, за да извоювам репутацията, която имам в момента.

Може би се питаш с какво се занимава един инвестиционен banker. Е, нали се сещаш, когато Ричард Гиър обяснява на Джулия Робъртс във филма *Хубава жена* как купува разни компании и после ги продава парче по парче?

Аз съм човекът, който му помага да направи това. Договарям сделките, изготвям договорите, споразуменията за кредит, и много други неща, за които най-вероятно ще ти е скучно да слушаш.

Сега може би се чудиш защо мъж като мен цитира женски филм като *Хубава жена*.

Веднага ще ти кажа: Когато бях по-малък, майка ми реши да организира нещо като семейна седмична киновечер. Всяка божа седмица. Кучката избираше филмите и понеже беше напълно откачила по Джулия Робъртс, и този период продължи повече от година, реши да ни пуска този филм достатъчно често, за да запомня всички диалози наизуст. Трябва да призная, че Ричард Гиър е много печен.

Така, да се върнем към работата ми.

Най-хубавата част е приключването на сделката. Няма такова усещане.

Може бегло да се сравни с усещането да спечелиш джакпота в казино във Вегас. Или ако Джена Джеймисън^[1] те избере да участваш с нея в следващия ѝ порнофилм. Няма нищо, ама нищо по-добро от това да приключиш голяма сделка.

Изготвям план с перспективите за клиента, предлагам им различни опции, давам им съвет какво може да се направи. Знам кои компании си заслужават да се купят и кои трябва да се превземат насила. Аз съм човекът, който пази цялата вътрешна информация и знае кога една медия е готова да скочи от Бруклинския мост, защото собственикът е изхарчил прекалено много кинти от печалбата на компанията по скъпи курви.

Надпреварата за клиенти е жестока. Трябва да ги ухажваш, да ги накараш да те искат, да ти имат доверие, да повярват, че никой друг не може да направи за тях това, което можеш ти. Абе нещо като да накараш някоя да се изучука с теб. Но вместо един красив задник, получавам един дебел чек.

Правя пари за себе си и за клиентите си. Говоря за много пари, нали разбираш?

Синовецете на партньорите на баща ми също работят тук. Матю Фишър и Стивън Рейнхарт. Да, да, същият Стивън, съпругът на Кучката. Бащите ни са израснали заедно, ние израснахме заедно, ходихме на училище заедно, и сега работим в една компания. Старците оставят цялата работа на нас. Проверяват от време на време какво става, само за да поддържат илюзията си, че все още управляват бизнеса, и после тръгват към кънтри клуба и играя голф.

Матю и Стивън са добри в работа си, не ме разбирай погрешно. Но аз съм звездата. Аз съм и акулата. Аз съм този, когото търсят клиентите и от когото се страхуват всички потъващи компании. Те го знаят. И аз го знам.

В понеделник съм в офиса си точно в девет. Както винаги. Секретарката ми — блондинката с готините цици, е вече там, готова с програмата ми за деня, със съобщенията, които са пристигнали през уикенда, и с чаша кафе. И какво кафе само! Най-доброто в радиус три щата.

Не, не съм я чукал.

Не че не ми се иска. Напротив. Повярвай ми, ако не работеше за мен, досега да съм я изблъскал по-яко и от най-свирепия удар на Мохамед Али.

Но аз имам правила и принципи. Едно от правилата е да не чукам в офиса.

Не ходя по голяма нужда там, където ям. Не чукам там, където работя. Не, не е заради тези глупости със сексуалното насилие. Просто не е професионално.

Ето защо Ерин е единствената жена (освен кръвните ми роднини), с която имам платонична връзка и считам, че е много добър приятел. Работим добре.

Тя е просто... удивителна.

Ето защо не бих я чукал, дори и да легне с широко отворени крака на бюрото ми и да пици от желание. Едно от най-трудните неща на този свят е да намериш добра секретарка. Искам да кажа... наистина добра. Имал съм секретарки с мозъчна дейност по-слаба от тази на кофа с пръст. Имал съм и такива, които си мислят, че може да си заработят заплатата по гръб, ако ме разбираш правилно. Това са момичета, които с радост бих удостоил с внимание в някой бар в събота вечер. Но да вдигат телефона в офиса ми? Не, благодаря.

Сега вече става ли ти ясно за какво става дума? Добре.

Да се върнем тогава към моето велико падение, към моето бавно спускане в ада.

— Преместих обедната ти среща с „Мека“ от един следобед за четири часа — казва Ерин и ми подава цял куп съобщения.

Мамка му.

„Мека Комюникейшънс“ са компания с капитал няколко милиарда. Работя с тях от няколко месеца по сделка за закупуването на кабелна телевизия за испаноговорящи, а главният изпълнителен директор на „Мека“, Радолфо Скучини винаги, е далеч по-концентриран и сговорчив на пълен стомах.

— Защо?

Тя ми подава папка.

— Днес ще обядвате в залата за конференции. Баща ти ще ви представя новия сътрудник. Познаваш баща си, знаеш колко държи на подобни събития.

Виждал ли си коледари? От онези дето пеят коледни песни? Разбира се, че си виждал. Всяка година, всеки божи ден преди Коледа няколко канала излъчват някаква версия на една и съща коледна песен. И нали се сещаш за онзи филм, в който Духът на Коледа хваща Скрудж и го връща назад в годините, когато е бил млад и щастлив? И тогава е

имал шеф. Онзи Физуиг, сещаш се... дебелакът, който вечно правеше купони. Да, точно този Физуиг.

Ето това е баща ми.

Баща ми обича компанията и смята, че служителите са едно голямо семейство. Винаги търси повод да организира някой купон. Рождени дни, раждания на бебета, купони за Деня на благодарността, бюфети за деня на президента, за деня на Колумб, за деня на... нямам сили да продължавам да изброявам.

Цяло чудо е, че при толкова много купони успявам да свърша някаква работа.

Ами Коледа? Забрави! Коледните партита на баща ми са легендарни!

Всички се прибират насвяткани, други изобщо не успяват да се приберат.

Миналата година хванахме десетина служители от конкурентна банка да се промъкват на нашето коледно парти, защото соарето било фантастично. И всичко това се прави, за да се създаде *атмосфера*, хората да почувстват *положителни вибрации* и такива неща. Това иска баща ми за фирмата си.

Той обича служителите и те го обичат. Предано и лоялно. Това всъщност ни прави толкова добри. Защото хората, които работят тук, ще продадат първородното дете заради старчето ми.

Но има дни, дни като днес например, когато имам нужда от време да поухажвам клиента си. И в такива дни ентусиазмът на баща ми е като шило в задника. Но... нищо не може да се направи.

Понеделник сутрин е ад. Сядам зад бюрото и започвам да бачкам. След секунда поглеждам часовника. То станало вече един часа. Тръгвам към залата за конференции. Забелязвам позната глава с оранжева коса. Главата е закрепена към ниско набито тяло. Това трябва да е Джек О'Шей. Джек започна работа в компанията преди шест години. Точно когато започнах и аз.

Не е лошо момче. Доста често излизаме заедно през уикенда. До него е седнал Матю, говори оживено и постоянно прибира пясъчнорусата си коса с пръсти.

Взех чинията с яденето си от бюфета и седнах при тях. Матю точно разказваше какво се е случило в събота вечерта.

— И казвам ти копеле, тая вади белезници и камшик. Истински камшик! И тогава си викам, ей сега вече стана каквато стана... Казвам ти, човече... Кълна се в бог и всичко. Тая е била в манастир бе!... Учила е за... монахиня.

— Казах ти, че тихите и смирените са най-перверзни — смее се Джак.

Матю поглежда Стивън с големите си бадемови очи и казва:

— Пич, сериозно ти казвам, трябва да дойдеш с нас поне веднъж. Моля те на колене.

Усмиввам се, защото знам точно какво ще каже Стивън.

— Извинявай, ама ти познаваш ли жена ми? — пита той и гледа сконфузено.

— Не се дръж като кучка — ръга го Джак в ребрата. — Кажи й, че отиваш да играеш карти или нещо там... Поживей малко.

Стивън сваля очилата си и започва да ги бърше. Сякаш наистина обмисля идеята.

— Мдаааа. И когато разбере, а тя със сигурност ще разбере, вярвай ми... тогава ще ми сервира топките за вечеря. Върху сребърен поднос. И с чесново масълце.

След това се облизва като Ханибал Лектър и аз се смея, чак коремът ме заболява.

— Освен това — продължава и намества очилата си, вдига ръце над главата си и се протяга — на мен ми сервират филе миньон всяка вечер, момчета. Не ми предлагайте закусвалня със съмнителна хигиена.

— Страхливец — казва презрително Матю, а Джак клати неодобрително глава:

— Дори и най-вкусното филе миньон остарява и почва да ти писва, ако ти го сервират всеки ден.

— Не и ако всеки път го приготвяш по различен начин. Моето момиче знае точно какви подправки да използва, за да е винаги изненадващо пикантно — оправдава се Стивън.

Вдигам длан пред лицето му:

— Моля те, спри. Не искам да чувам повече.

Просто има някои неща, които не искам да визуализирам в съзнанието си.

Никога, по никакъв начин.

— Ами ти какво направи, Дрю? Видях те да излизаш с двете червенокоски.

— Наистина ли са червенокоси? — пита Джак.

Самодоволна усмивка грее на лицето ми.

— О, да! Наистина — и започвам да разказвам много подробно и с детайли за моята дива нощ.

Нека спрем пак за секунда, защото ми се струва, че виждам укор на лицето ти. Дори чувам ожесточение и неодобрение: *Какъв задник. Спал с някаква — да вметна само, че бяха две — и сега разказва на приятелите си. Няма ли срам този човек? Уважение? Дискретност?*

Първо на първо, ако някоя мацка иска да я уважавам, тя трябва да се държи така, че да заслужи уважението ми. И второ, не се правя на велик, аз съм просто мъж. ВСИЧКИ МЪЖЕ говорят с приятелите си за секс.

Нека го повторя, в случай че някой не е обърнал внимание.

ВСИЧКИ МЪЖЕ ГОВОРЯТ С ПРИЯТЕЛИТЕ СИ ЗА СЕКС.

Ако някой мъж ти каже, че не е така, зарежи го, защото те лъже.

Има и друго — чувал съм как сестра ми и приятелките ѝ си приказват, а това, което излезе от онези усти, може да накара Лари Флинт^[2] да се изчерви. Така че, жените говорят за секс и не се опитвай да ме убедиш в обратното. Защото знам със сигурност, че е така.

След като приключих с по-приятните моменти от уикенда, разговорът се променя и се заговаря за футбол. Чувам гласа на баща ми. Изправя се пред всички и започва в подробности да раздухва за постиженията на новия сътрудник, чийто файл с биографията изобщо не си направих труда да отворя.

Сега разбирам, че е жена. Завършила била университета в Пенсилвания, първа отличничка, стажантка била в „Кредит Суис“... ала-бала.

Почти не чувам какво говори, защото се потопявам в спомените за събота.

За онази част от вечерта, за която не казах на приятелите си: съприкосновението ми с тъмнокосата богиня, ако трябва да се изразя по-конкретно. Все още съвсем ясно в съзнанието си виждам големите ѝ черни очи. Тази прелестна мека уста. И косата. Дали е така мека на пипане, както изглежда?

Лицето ѝ изскочи в съзнанието ми няколко пъти... доста пъти през последния... ден и половина. Всъщност, май на всеки... няма и час, по някое парченце от това лице и тяло изникваше отнякъде и започвах да се чудя какво ли е станало с нея и най-вече какво би станало, ако се бях завъртял още малко в клуба и я бях попритиснал леко.

Странно. Никога не помня почти нищо за случайните девойки от почивните дни. Обикновено лицата им избледняват в мига, в който избягам от кревата им. Но в тази жена имаше нещо. Може би защото не ми каза името си. Или може би, защото ми отказа. Или пък този сладък задник, който ме подканваше да го стисна и никога да не го пусна.

Мисълта ми точно бе напълно концентрирана върху този заден аспект на чернокосата богиня, когато настава леко раздвижване на южния фронт, ако схващаш намека ми. Умствено се хващам за раменете и започвам да се разтърсвам. Не съм имал спонтанна ерекция, откакто бях на дванайсет.

Какво става тук?

Май трябва да се обадя на онова сладкишче, което ми мушна номера си тази сутрин в кафенето. Обикновено тези неща си ги пазя за уикенда, но тоя чеп между краката ми иска да сменя графика или какво?

Към този момент вече съм стигнал до редицата чакащи да стиснат ръката на новата колежка. Нали баща ми държи на ритуалите... Наближавам вече и чакам с нетърпение да се приключи с тоя цирк, но баща ми ме вижда и идва при мен. Потупва ме бащински, че как иначе, по гърба.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Дрю. Това момиче има голям потенциал. Искам лично да се заемеш с нея, да ѝ помогнеш в началото, докато посвикне. Ако го направиш, синко, гарантирам ти, че един ден ще се гордеем с нея.

— Разбира се, татко. Няма проблем.

Браво! Дали си нямам достатъчно моя работа, а? Сега трябва да стискам някаква за ръката и да ѝ показвам какво е навигация в страшния тъмен свят на корпоративна Америка. Направо... нямам думи.

Тате, благодаря ти от сърце.

Най-сетне идва и моя ред. Тя е с гръб към мен и говори с някого. Оглеждам тъмната ѝ коса, прибрана на стегнато ниско кокче. Дребничка фигура, почти като дете. По инстинкт поглеждам задника. *Я чакай...*

Я чакай малко... Какво за бога...

Виждам съм този задник.

Няма начин, не няма никакъв...

Обръща се.

... начин.

Вижда ме. Усмивка огрява лицето ѝ. Бездънни, блестящи очи, които не спирах да си представям през последните... през цялото време, та чак до сега. Разбира се, тя ме познава и протяга ръка.

— Господин Еванс?

Усещам как устата ми се отваря, затваря, отваря, затваря, отваря, но нито една дума не излиза. Предполагам, шокът да я видя отново, точно тук от всички възможни места на света, е парализирал тази част от мозъка ми, която контролира речта. Когато връзката между нервите се възстановява по чудо, чувам гласа на баща ми:

— ... Брукс. Катрин Брукс. Това момиче ще превземе света, сине. И ще ни вземе със себе си.

Катрин Брукс.

Момичето от бара. Момичето, което изпуснах в събота. Момичето с уста, която отчаяно искам да видя около пениса си.

И работи тук, в моя офис, където съм се клел никога, абсолютно никога да не чукам. Меката ѝ топла ръка се плъзга леко в моята. Две мисли нахлуват в съзнанието ми. Едновременно.

Първата е: *Господ ме мрази.* Веднага след това: *Бил съм много, много лошо момче през целия си живот и сега е време да си платя за дяволиите.*

Знаеш какво казват за такава разплата, нали?

Да, съдбата не е нищо друго, освен една озверяла кучка.

[1] Известна американска порнозвезда. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-известните издатели на порнографски списания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Най-силното ми качество е решителността. Воля. Контрол. Сам определям решенията си, сам избирам пътя си в живота. Аз определям провалите и успехите си. Майната ѝ на съдбата. Да ми целуне задника. Ако искам нещо, ако наистина го искам, значи мога да го постигна, да го имам. Ако се фокусирам, ако пожертвам време и усилия, няма нещо, което да не мога да направя.

Какъв е смисълът, ще попиташ? Защо звучи като мазен говорител на конвенция с тема „Как да си помогнем сами“? И какво всъщност се опитвам да кажа?

Казано сбито и ясно: аз определям наклона на пениса си. Не позволявам той да ме контролира. Това поне се опитвам да си внуша през последните деветдесет минути.

Виждаш ли ме как съм седнал зад бюрото си и си говоря сам като шизофреник, на когото някой е спрял медикаментите?

Напомням си и си преговарям всички свещени принципи и правила, които ме отведоха толкова високо в живота. Точно тези принципи и убеждения ме превърнаха в тотален фурор в леглото и в офиса. Никога не са ме предавали, никога не са ме подвеждали, винаги са зад гърба ми. И точно тези принципи и убеждения с най-голямо удоволствие ще метна през прозореца. Заради тази жена. Новата. В дъното на коридора.

Катрин *Всички-Ме-Наричат-Кейт* Брукс.

Така, както виждам нещата, все още имам шанс да се преборя за златото.

Технически погледнато, не се запознах с нея в офиса, запознахме се в шибания бар. Това означава, че тя е жена, срещната в бар, която първоначално имаше една-единствена мисия — моето удоволствие за една нощ. Тоест, сега спокойно може да забрави, че ми е „колежка“.

Какво толкова казах? Та аз съм бизнесмен, за бога! Работата ми е да намирам вратички, да откривам слабите места и да ги използвам.

Така че, теоретично погледнато, мога да я изучувам, без да нарушавам принципите си и без да накърнявам самоуважението си. Проблемът при тази стратегия е какво следва след това.

Копнеещи, изпълнени с надежда очи, смешни опити да ме накара да ревнувам, планирани „случайни срещи“, въпроси за плановете ми, изкопаване на най-причудливи поводи да мине покрай офиса ми. Всичко това ще доведе до неизбежни поведенчески изменения, характерни за онези фенове, които преследват знаменитости като мен.

Има жени, които приемат добре факта, че са изучукани за една нощ и край.

Други не могат. А вече ми се е случвало да бъда с такива, които не могат.

Не е никак приятно и картината е грозна.

Така че, както е видно, колкото и малкият да надига глава и да се опитва да ме подмами по грешния път, не искам такова нещо на работното си място.

В моята обител, в моя втори дом.

Няма да стане. Точка.

Това е. Край на дискусията.

Случаят не подлежи на обсъждане.

Кейт Брукс е официално зачеркната от списъка ми с потенциални завоевания. Тя е забраненият плод, недосегаема, по никакъв начин, никога.

Слагам я точно до бившите гаджета на приятелите ми, до дъщерята на шефа и до най-добрата приятелка на сестра ми.

Хм, тази последната категория е малко мътна територия. Когато бях на осемнайсет, най-добрата приятелка на Александра, Шерил Филипс, прекара лятото в нашата къща. Господ здраве да ѝ дава, ама устата ѝ беше като прахосмукачка. За мое щастие Кучката не разбра как най-добрата ѝ приятелка отскочи до стаята ми в два сутринта. Ако беше разбрала, адът би изглеждал като курорт. Предполагам, думата „апокалипсис“ леко покрива представата за това, което щеше да последва.

Както и да е. Докъде бях стигнал?

О, да, обяснявах за необратимото ми решение, че с прискърбие трябва да приема факта — задникът на Кейт Брукс е сред тези, които

никога няма да изчукам. И не ми е гадно, никак даже. Няма проблем. Наистина.

И почти си вярвам.

И все повече си вярвам до мига, в който застава на вратата ми.

Исусе!

Сложила е очила. От онези с тъмните рамки. Ако Кларк Кент^[1] беше жена, би изглеждал точно така. Такива очила биха стояли зле на почти всички жени. Но не и на нейното лице. Кацнали на върха на малкото ѝ носле, като рамка за тези красиви очи с дълги мигли. Кокчето ѝ се е поразхлабило. И така, жената изглежда абсолютно зашеметяващо секси.

Отваря уста да говори, а в съзнанието ми се вихрят фантазии със секси учителка. Имал съм много такива. Фантазии де. Веднага след това учителката е заменена или към нея се присъединява сексуално репресирана на външен вид библиотекарка, която се оказва нимфоманка и обича да се облича в кожа. Точно когато Кейт отвори уста, в съзнанието ми библиотекарката размахваше чифт белезници.

И докато всичко това се случва в акъла ми, тя говори.

И какво казва?

Затварям очи, за да не гледам червените ѝ устни и за да мога да асимилирам думите ѝ.

— Баща ви каза, че можете да ми помогнете с това — завършва и ме гледа с очакване.

— Съжалявам, не бях съвсем концентриран. Моля, седнете и ми обяснете отново — казвам и се надявам гласът ми да не звучи... надървен, като пениса ми.

Тук отново ще спра и ще поясня един факт за дамите, които четат в момента: мъжете като цяло чукат в съзнанието си двамайт и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Точната цифра е на всеки 5.2 секунди.

Идеята ми е, че докато попиташ някой мъж какво иска да вечеря, той вече си представя как те чука на кухненската маса. Докато му разказваш за съзливия филм, който си гледала с някоя приятелка миналата седмица, той си мисли за порното, което е гледал снощи. Когато му показваш новите си обувки, той си представя как ли биха изглеждали на раменете му.

Казвам го в случай че ти е интересно. Но не стреляй по глашатая. Само казвам всеизвестни истини.

Честно казано, това си е живо проклятие.

Лично аз обвинявам Адам. Имал е всичко, държал е света за топките.

Разхождал се е гол, имал е доста варианти да задоволи всичките си капризи.

Силно се надявам тази ябълка да е била наистина вкусна, защото заради нея е прецакал нещата за всички нас след него. Сега *ние* трябва да заплатим за една шибана ябълка. В моя случай да се опитвам отчаяно да не искам нещо, което много искам.

Тя сяда на стола срещу мен и кръстосва крака.

Не гледай краката. Не гледай краката.

Прекалено късно!

Гладки като коприна, лек загар. Навлажнявам устни и се насилвам да я погледна в очите.

— Добре — казва и започва да обяснява отначало. — Работа по портфолиото на „Дженезис“, занимават се с програмиране. Чували ли сте за тях?

— Слабо — казвам и започвам да разглеждам листовете пред мен, за да прогоня неприличните визии от съзнанието си.

Аз съм лошо, лошо момче. Дали Кейт ще ме накаже, ако ѝ кажа колко съм лош?

Знам, знам. Не успях да се стърпя.

— А миналото тримесечие обявиха бруто печалба три милиона — казва тя.

— Наистина ли?

— Да. Знам, че не е чак кой знае какво, но показва, че имат доста стабилна база. Все още са малка компания, но именно затова са толкова добри. Програмистите са млади и доста гладни. Чува се, че имат идеи, които ще накарат *Wii* да изглеждат като *Atari*. И имат мозъците да го направят. Това, което нямат, е капитал.

Тя става и се навежда през бюрото ми да ми подаде папката. Облива ме сладък аромат на цветя. Деликатна, омайваща, ненатрапчива миризма. Не като на оная баба в пощата, която те задушава до смърт с миризмата на силния си и изсипан в изобилие парфюм. Минава край теб, и падаш в несвяст като надрусан, нали?

Искам да заровя лице в косата ѝ и да вдишам.

Но се държа мъжки. Отварям папката.

— Показах на господин Еванс... баща ви... за какво става дума и той ми каза да го прегледаме заедно. Той каза, че един от вашите клиенти...

— „Алфаком“ — кимвам.

— Да, именно. Според него „Алфаком“ биха проявили интерес.

Преглеждам какво е свършила до този момент. Добра работа. Детайлна, с доста информация, но и без излишни факти. Всичко е свързано единствено и само с фокуса на задачата. Мозъкът ми (този над раменете) започва да сменя оборотите и да включва на друга вълна. Ако има нещо, което може да ме накара да спра да мисля за секс, това е работата ми. Добра сделка.

Намирисва ми, че има потенциал. В сделката и в нея.

Е, не мирише като Кейт, но почти се доближава.

— Това е добро, Кейт. Много добро. Със сигурност мога да я продам на Синсън, главния изпълнителен на „Алфаком“.

Тя присвива леко очи.

— Но ще мога да участвам, нали? — пита.

— Разбира се. — Това момиче ме размива. — Приличам ли ти на човек, който ще тръгне да краде предложенията на другите?

Тя върти очи и се усмихва. И сега вече не мога да откъсна поглед.

— Не, разбира се не, господин Евънс. Не исках да прозвучи така... но... просто ми е... първи ден тук...

Поканвам я с жест да седне.

— От това, което виждам тук, бих казал, че се очертава страхотен първи ден. И моля, наричай ме Дрю.

Тя кимва, а аз се облягам в стола си и започвам да я оглеждам по възможно най-непрофесионалния начин, признавам си. Уви, вече не мога да се принудя да се държа прилично.

— Значи сте празнували новата работа? — питам, за да ѝ припомня какво ми каза в събота вечерта.

Тя хапе устната си. На секундата топките ми се втвърдяват като орехи, ерекцията (поредната) е вече факт и ако това продължава, докато се прибера, ще съм с пръснати от напрежение ташащи.

— Да, новата работа — свива рамене. — Разбрах кой сте, когато ми казахте името си и името на компанията.

— Чувала си за мен? — питам с откровено любопитство.

— Естествено. Не мисля, че са много хората в тази сфера, които не са чели в „Бизнес Уикли“ за златното момче на *Еванс Фишър и Рейнхарт*... или пък като стана дума за пресата... историите за вас на страница шеста^[2].

Да, знам, често съм в колонките за клюки.

— Ако причината да ме разкараш онази вечер е, че работя тук, до един час оставката ми ще е на бюрото на баща ми.

Тя се усмихва и лека руменина избива по бузите ѝ. Вдига ръка да ми покаже онзи *невидим* годежен пръстен.

— Не, това не е единствената причина. Но сега не се ли радвате, че не приех? Щеше да е много неловко, ако нещо се беше случило между нас. Не мислите ли?

Лицето ми е напълно сериозно.

— Щеше да си заслужава.

Тя повдига учудено вежда и пита:

— Дори сега, когато работя... под крилото ви?

Е, хайде сега! Направо си го изпроси. Как, по дяволите, мога да пренебрегна подобно изказване. Под крилото ми!

Въпреки това повдигам вежда едва доловимо, а тя се смее.

Със зловеща усмивка забивам следващия въпрос.

— Не ти е неудобно там, нали? Под крилото ми.

— Не, не, никак даже. С всички служителки ли се държите така? Защото трябва да кажа, че в момента сте готов за съд. Направо си го просите.

Не мога да спра да се усмихвам. Тя е истинска изненада. Умна, реагира бързо. Налага ми се да мисля, преди да ѝ отговоря. Тази игра започва да ми харесва.

И тя ми харесва.

— Не, не се държа по този начин с всички служителки. Никога. Само с една, за която не съм спрял да мисля от събота вечерта.

Добре, признавам, че не мислех за нея, когато близначките ме бяха налазили, но поне половината изречение си е самата истина.

— Вие сте непоправим — казва, но защо ли оставам с впечатлението, че ми казва друго... нещо като *Колко си сладък*.

Аз съм много неща, бейби, но сладък не е сред тях.

Виждам нещо, харесва ми, тръгвам след него и го получавам. Свикнал съм да получавам това, което искам.

Най-вярното и откровено твърдение за мен можеш да чуеш само от самия мен. Но нека спрем пак само за секунда, за да ти обясня картинката.

Трябва да знаеш, че майка ми, Ани, винаги е искала голямо семейство.

Може би шест деца. Александра е шест години по-голяма от мен. За теб шест години може и да не са кой знае какво, но за майка ми са били кошмарно време, цяла вечност. Според семейната история, след Александра майка ми не могла да забременее. Не че не се опитвали, напротив. Викали му „божа работа“. Когато сестра ми била на четири, майка ми почти спряла да се надява, че ще има други деца. И после, познай какво станало? Появявам се аз.

Изненада!

Аз бях бебето чудо. Нейният ангел, изпратен от бог. Нейното сбъднато желание, нейните чути молитви. И не само майка ми мислела така. Баща ми бил на върха на щастието да има още едно дете, при това момче, а сестра ми направо откачила от екстаз (това е в годините преди да стане кучка), че има братче.

Аз съм този, когото семейството ми чакало години наред. Аз съм бил техният Малък принц. Всичко, което правех, беше хубаво. Всичко, което пожелаех — имах го. Аз бях най-красивото, най-умното, най-съвършеното дете на света. Нямахше по-добър, по-сладък, по-чаровен от мен. Бях обичан, бях обгрижван, бях обожаван.

Така че ако си мислиш, че съм арогантен, себичен, разглезен... Да, вероятно е така, но вината не е моя. Аз съм продукт на начина, по който съм отгледан.

Така. След като изяснихме това, да се върнем в офиса ми. Следва жестока сцена.

— И мисля, че вече знаеш, че те желая, Кейт.

Виждаш ли как се изчервява, виждаш ли изненадата на лицето ѝ.

Забеляваш ли как става сериозна, как очите ни се срещат и как сега забива поглед в пода?

Докопвам се до нея. И тя ме иска. Но се съпротивлява. Обаче усещам желанието ѝ. Мога да я имам, да я отведа точно там, където

умирам от желание да я видя — на върха на екстаза.

И когато разбирам какво става в главата ѝ, едва сподавам стона си, а приятелят долу в панталоните ми надига заканително глава. Искам да отида до нея и да я целувам, докато омалее и не може да се държи на краката си.

Искам да плъзна език между тези сочни устни, докато коленете ѝ се подкосят. Искам да я повдигна и да увия краката ѝ около кръста си. Да я облегна на стената и...

— Дрю, има голямо задръстване на трийсет и пето авеню. Ако искаш да стигнеш навреме за срещата в четири, трябва да тръгнеш веднага.

Благодаря, Ерин. Как успя да съсипеш момента? Страхотна секретарка, най-неподходящото време за това обаждане по интеркома.

Кейт става от стола си, раменете ѝ са сковани, гръбнакът изправен. Прави малка крачка към вратата. Отказва да ме погледне в очите.

— Благодаря за отделеното време, господин Еванс. Когато имате... нужда от мен, обадете ми се.

Поглеждам я многозначително. Какво изречение заби само. Харесва ми да я гледам такава изчервена. И ми харесва, че причината за това съм аз. Аз ѝ го причиних.

Тя все така отбягва да ме погледне в очите, лицето ѝ се свива в недоволна гримаса.

— За „Алфаком“ и „Дженезис“. Обадете ми се... да ми кажете какво трябва да направя... какво искате да направя... какво... о, знаете какво искам да кажа.

Преди да успее да излезе от вратата, гласът ми я спира.

— Кейт?

Тя се обръща. Гледа ме въпросително.

— Аз съм Дрю. Нека зарежем официалностите.

Тя се усмихва. Увереността ѝ се връща. Очите ѝ гледат смело. Право в моите.

— Да, добре, Дрю. Ще се видим по-късно.

Затваря вратата след себе си, а аз си мърморя: „О, и още как? Разбира се, че ще се видим“.

Проверявам куфарчето за всички необходими документи за срещата, но вече осъзнавам, че това привличане... не това не е силна

дума... тази потребност няма никакво намерение да си иде. Мога да се опитам да се боря, но как, по дяволите? Аз съм просто мъж. Ако не намеря решението много бързо, това желание може да преобърне офиса ми, мястото, което обичам като роден дом, да го превърне в стая за изтезания и вадене на нокти, и късане на топки.

Не, не мога да позволя това да се случи.

Имам три варианта. Мога да напусна. Мога да накарам Кейт да напусне.

Мога да я изкуша да прекара с мен една прекрасна вечер на хиляди удоволствия и да ни мине и на двамата. Да я изкарам от системата си.

Последствията? Майната им.

Познай кой вариант избирам аз?

[1] Американски актьор, известен с ролята си на Супермен. — Б.пр. ↑

[2] Шеста страница на „Ню Йорк Пост“ е за знаменитости и клюки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

В крайна сметка не ми се пръснаха топките, защото се видях с момичето от кафенето. Оказа се, че е инструктор по йога.

Много добра.

Какво казваш? Хайде стига глупости. Искам Кейт. Няма спор по въпроса, но нали не очакваш да се държа като монах, докато нещо се случи? Жените не разбират една простичка истина: един мъж може да желае една жена и въпреки това да чука друга. Един мъж може да обича една жена и пак да чука друга, по дяволите. Това е положението, така е устроен светът.

Сексът е освобождаване на напрежението. Чисто физически акт. Това е.

Поне при мъжете е така.

Добре, добре, спокойно и моля те, не ме замервай с тази обувка.

Поне за този мъж тук е така. Така по-добре ли е?

Може би ще разбереш гледната ми точка, ако се опитам да онагледя с пример. Миеш ли си зъбите? Разбира се. Е, да речем любимата ти паста е „Аквафреш“. Но е свършила в магазина. Имат само „Колгейт“. Какво ще правиш тогава? Естествено ще купиш „Колгейт“, защото искаш белите ти зъби да си останат бели, нали?

Може и да ти се иска да си миеш зъбите с „Аквафреш“, но когато си направил всичко по силите си и пастата ти за зъби просто липсва, ще използваш каква да е паста, за да не ти мирише дъхът. Разбираш ли какво се опитвам да ти обясня. Добре тогава.

Сега да се върнем към сърдечните ми тегоби.

Никога не съм съблазнявал жена.

Направо шокиращо, знам.

Нека поясня нещо. *Не се е налагало* да го правя, не и като другите мъже.

Обикновено е достатъчно да намигна, да се усмихна, да я погледна. Размяна на няколко дружелюбни приказки, едно-две питиета. След това вербалната комуникация се свежда до фрази с по една дума.

Например; *още, по-силно, по-надолу...* разбираш за какво става дума, нали?

Ето защо цялата концепция как се подмамва една жена в кревата ми е напълно непозната. Но не се притеснявам. Защо не, ще попиташ.

Защото играя шах.

Шахът е игра, която изисква стратегическо планиране. Трябва да мислиш две стъпки напред, да накараш опонента ти да следва курса, който си му задал.

Двете седмици след онзи кошмарен първи работен ден на Кейт, за мен нещата стоят точно така — играя шах. Няколко многозначителни думи, няколко случайни докосвания. Няма да те занимавам с подробности от всеки разговор, само ще кажа, че нещата напредват доста добре.

Според мен ще ми е нужна още седмица, за да забия флага на победата между копринените ѝ бедра. Вече знам как ще го изиграя. С часове си го представям и фантазирам.

Искаш ли да чуеш?

Ще се случи някоя вечер в моя офис, когато и двамата трябва да работим до късно. Всички останали са си заминали. Тя ще е много уморена. Ще ѝ предложи да ѝ размачкам раменете. Тя ще ми позволи. Точно тогава ще се наведе и ще я целуна. Ще започна от раменете, после по врата. Ще опитам вкуса на кожата ѝ с език. Устните ни ще се срещнат, ще е много възбуждащо.

Горещо, изгарящо. И тя ще забрави за всички аргументи против: ще забрави, че работим на едно и също място, ще забрави за оня тъпанар годеника ѝ. Ще мисли само за експертните ми ръце и това, което могат да направят с тялото ѝ.

Имам диван в офиса. Не е кожен. От велур е. Дали остават петна по велура? Надявам се не. Защото точно там ще се окажем — на онзи самотен, рядко, да не кажа никога, използван диван.

Сега нека те попитам нещо. Сецаш ли се за онези реклами, които показват как животът ти може да се преобърне за секунда?

Не, не се отклонявам от темата. Просто следи мисълта ми и ще разбереш накъде бия.

Значи знаеш тези реклами, нали? Щастливо семейство кара по магистралата. Денят е слънчев и красив, и после... Бам! Челен сблъсък

и таткото излита през капака на колата, защото не си е сложил предпазния колан.

Тези реклами имат за цел да те накарат да се изплашиш до смърт. И постигат целта си, но няма спор — истината е там и всичко, което показват, е вярно. Нашите цели и приоритети могат да се променят за секунда.

Обикновено когато най-малко очакваме.

И така, след две седмици стратегическо планиране и какви ли не фантазии, аз вече знам, че Кейт Брукс ще бъде закована. Само за един път, разбира се. Не си спомням да съм желал друга жена така, както желая нея.

Освен това, никога не съм чакал жена толкова дълго, колкото нея. За мен нещата стоят така — това е сключена сделка. Въпросът не е дали, а кога.

И в понеделник следобед баща ми ме вика в офиса си.

— Сядай, синко. Искам да обсъдим нещо по работа.

Баща ми ме вика в офиса си, когато иска да ми каже нещо, което не е готов да сподели с останалите.

— Току-що ми се обади Соул Андерсън. Търси начин да разнообрази дейността на компанията си. Идва в града другия месец на пазар за идеи.

Соул Андерсън е медиен гигант. Големи пари. Изобщо пред него Рупърт Мърдок изглежда като пешка. Имаш ли кърпичка? Мисля, че ми текат лигите.

— Следващия месец? Добре, мога да се справя, няма проблем — казвам и усещам как адреналинът изопва вените ми. Може би точно така се чувства акулата, когато някой изтърве огромна кофа с карантии във водата. Искам да кажа голяма кофа, контейнер.

— Дрю — прекъсва ме баща ми, но аз съм вече прекалено зает да обмислям идеи, за да го слушам.

— Имаш ли представа какво по-точно го интересува? В смисъл, възможностите са наистина безкрайни — питам невъздържано аз.

— Синко — опитва се да ме спре пак.

Виждаш какво се задава, нали? Но аз не виждам. И продължавам да приказвам:

— Кабелните телевизии са дойни крави. Социалните медии масово затъват в лайната, така че можем да изкопаем някои доста

добри сделки. Филмовата индустрия е винаги най-сигурното, не носи много риск...

— Дрю, ще дам сделката на Кейт Брукс.

Я, задръж малко. Искаш ли да ми повториш какво каза баща ми, че не чух добре?

— Моля?

— Тя е добра, Дрю. Казвам ти, много е добра.

— Тя е тук от две седмици!

Кучетата трябва да маркират територията си. Ето защо, когато си тичат из парка, ти се струва, че имат безкраен запас от урина и искат да спираш всеки четири секунди, за да разпръсват въпросната урина. Това е така, защото си мислят, че паркът е техен и искат другите кучета да са наясно по въпроса и никога да не забравят, че те са пристигнали първи на мястото. Това е техният безгласен начин да кажат на останалите *Върви на майната си, намери си собствен парк.*

Мъжете са като кучетата.

Не че имам намерение да опикая всичко около бюрото си, но тази компания е *моя*. Тези клиенти ги коткам и им целувам задниците от години, от времето, когато бяха мънички фирмички. Гледах ги като горд татко как растат, радвах се на успехите им, когато се превърнаха в големи конгломерати. Поих ги с вино, хранех ги в устата. Прекарвах безсънни нощи.

Моята работа не опира само до това какво правя, а до това кой съм аз.

Проклет да съм, ако Кейт мисли да си разходи задника из компанията и само с няколко кръгчета да ми отнеме това, което съм градил.

Няма никакво значение колко хубав е този задник. Никакво значение!

— Да — казва баща ми. — Вече имам някои доста добри неща от нея. За две седмици успя да излезе с уникални предложения. Тя идва първа и си тръгва последна. Всеки божи ден. Представи ми най-новаторските проекти, които съм виждал в целия си живот. Инстинктът ми подсказва, че трябва да й подам топката и да видя как ще я хвърли.

Какви са първите признаци на старческа деменция? Някой знае ли подробности по въпроса?

— Ще я стиска в ръце и ще се чуди какво да прави с нея. Това ще направи с твоята топка — крещя аз, но от опит знам, че тези драматизации няма да ме отведат доникъде с моя баща, така че започвам да дишам дълбоко и се опитвам да се успокоя. — Добре, татко. Слушам много внимателно какво ми казваш, но Соул Андерсън не е клиент, който можеш да дадеш на някой само за да експериментира, ей така, да пробваш дали може да реже с ножица, защото като отрежеш веднъж, няма начин да залепиш. Това е клиент, който трябва да дадеш на най-способния си човек, на най-добрия. И това съм аз.

Нали? Аз съм най-добрият, нали? Започвам да изпитвам несигурност, черен облак надвисва над главата ми.

Баща ми мълчи. Стомахът ми се свива. Не че имам някакъв комплекс заради баща ми, но ще излъжа, ако кажа, че не ми е доставяло огромно удоволствие да гледам как баща ми се гордее с работата ми в офиса. Аз съм дясната му ръка. Той е решителен и много открит човек. Когато ни бият с два на нула, а има пет минути до края на мача, аз съм единственият човек, на когото Джон Еванс ще подаде топката.

Така беше.

Свикнал съм да имам безрезервното му доверие, винаги да е сигурен в мен.

И сега, когато усещам как вече не е така... Мамка му, боли.

— Ще ти предложи следното — въздъхва той. — Имаме месец. Искам да ми приготвиш презентация. Ще накарам Кейт да направи същото. Който от двамата ви ме впечатли повече, ще получи сделката с Андерсън.

Трябва да се чувствам унижен, нали? В момента баща ми казва на човек, спечелил „Оскар“, че му разрешава да се яви на кастинг за участник в масовка. Но не споря. Просто съм прекалено зает да планирам следващата си стъпка.

Така че вече разбираш какво исках да кажа по-горе за живота?

За няколко минути Кейт Брукс се трансформира от жената, с която исках да танцувам мръсни танци, в жената, която нямам търпение да смажа под ботуша си. Конкуренция. Враг. Противник.

Не е виновна тя. Обаче мислиш ли, че ми пука кой е виновен?

Не, никак не ми дреме, че вината не е в нея.

Връщам се в щаба, който до преди половин час бе мой офис и съм в пълна бойна готовност. Давам няколко задачи на Ерин и работя целия следобед.

Около шест часа казвам на Ерин да се обади на Кейт и да я извика в офиса ми.

Винаги играй на собствена територия. На своя стадион, на родна трева и торф. Помни това!

Тя влиза и сяда. Не мога да разбера нищо от изражението ѝ.

— Какво има, Дрю?

Косата ѝ е пусната, като рамка от лъскаво перде. Какво ли е да усетиш тази коса върху гърдите си, около бедрата си?

Поклащам глава. *Фокусирай се, Еванс, фокусирай се.*

Облечена е в тъмночервен костюм. Обувки с високи токчета, същият цвят.

Кейт си пада по високи токове. Може би, защото е дребничка и си мисли, че като е качена на високи обувки изглежда по-уверена.

Мъжете обичат високи токчета. За нас те са перфектната асоциация към най-разнообразни секс пози, една от друга по-фантастични. Ако искаш един мъж да те забележи, няма да направиш грешка, ако се покатериш върху чифт двайсетсантиметрови тънки токове. Кълна се.

Докато очите ми оглеждат тялото ѝ от глава до пети, се надига... един проблем. Макар че съзнанието ми напълно осъзнава, че Кейт Брукс е мой противник, това съобщение не е стигнало до пениса ми.

А той, ако се съди по реакцията му, все ще иска да си другаруваме или нещо от сорта.

Представям си госпожица Гъргъл, учителката ми по естествени науки от пети клас. Каква жена беше! Истински хищник! Бивша състезателка по свободна борба, вече пенсионирана от спорта. Имаше огромна брадавица на бузата си. Повечето от нас споделяха мнението, че това е главичката на близнака, който така и не е успял да се отдели от тялото ѝ при раждането.

Беше противна гледка, но в същото време някак хипнотизираща. Когато говореше, брадавицата се тресеше като купа с желе. Не можех да откъсна очи.

Така, образът в съзнанието ми върши прекрасна работа. На южния фронт всичко е спокойно.

— Соул Андерсън идва другия месец — казвам бавно.

— Соул Андерсън? Наистина ли? — пита с извита вежда.

— Наистина — казвам и поддържам бизнес тон. Никакви удоволствия за тази вечер, нищо мило няма да излезе от устата ми! — Баща ми би желал да приготвиш нещо като презентация. В смисъл не истинска презентация, а да представиш стратегията си, ако в действителност ти се наложи да хванеш този клиент. Баща ми мисли, че ще е добра практика за теб.

Знам какво си мислиш. Че съм гадняр, мръсно копеле. Не, няма да ѝ дам никакъв шанс, никакви честни игри с нея. Така че, примири се. Това е бизнес.

А в бизнеса е като на война — всичко е честно.

Очаквах да се развълнува, да ме гледа с благодарност. Но не е нито едното, още по-малко другото.

Устните ѝ са стиснати в черта. Изражението ѝ е крайно сериозно.

— Практика, така ли?

— Точно така. Не е голяма работа, не се претоварвай. Просто му сглоби нещичко там. Нещо хипотетично.

Тя скръства ръце пред гърдите си и накланя глава.

— Много интересно, Дрю. Като се има предвид, че баща ти не е решил все още на кого да даде сделката с Андерсън, нещата опират до мен и теб. Кой от нас ще излезе с най-впечатляващо предложение. И от начина, по който баща ти ми обясни нещата, май е доста сериозна работа.

Хм. По дяволите.

Когато бяхме на дванайсет, с Матю откраднахме едно списание *Hustler* от един магазин. Баща ми ме хвана със списанието в ръка, преди да успея да го скрия под матрака. Физиономията ми в този момент много напомня на онази, с която погледнах баща си, когато ме гепи на местопрестъплението.

Жълт картон?

— Играем мръсно, така ли? — попита. Очите ѝ са свити подозрително.

— Не се напъвай, захарче. Андерсън е мой. Баща ми просто ти подхвърля кокалчета.

— Кокалчета?

— Да, точно така. Откакто започна тук, устата ти е залепена за задника му. И си мисли, че като ти даде тази задача, ще те разкара от задника си поне за малко.

Винаги нападай пръв — запомни и това. Отборът, който първи вкара гол, той обикновено побеждава. Ако не ми вярваш, провери.

Да, опитвам се да скърша увереността ѝ, да я разкарам от играта. Така е.

И какво ще направиш? Ще заведеш дело ли, или какво?

Казах ти как са нещата в живота ми. Разказах ти как съм израснал. Никога не ми се е налагало да давам моите играчки на други деца. Нямам намерение да давам и клиентите си на някой друг ей така, да си поиграе малко.

Попитай всяко четиригодишно дете. Да си даваш играчките на друго дете е най-гадното нещо на света.

Когато отваря уста и започва да говори, тонът ѝ е смъртоносен, остър като мачете.

— Ако ще работим заедно, Дрю, мисля, че трябва да си наясно с няколко неща: не съм ти никакво захарче. Казвам се Кейт. Катрин. Използвай го. И никога не целувам задници. Не се е налагало. Работата ми сама говори за качествата ми. Моят интелект, моята решителност и мотивираност, това са нещата, които баща ти е забелязал в мен. И именно затова съм тук. Очевидно това са и нещата, които липсват *на теб*, след като обмисля да ми даде сделката с Андерсън.

Опа! Няма спор, жената е като ягуар.

— Знам, че жените вероятно се препъват една през друга за малко внимание от твоя страна или за една от твоите така чаровни усмивки, но това няма да се случи с мен. Не ти минават номерата. Нямам никакво намерение да участвам в оргиите ти, нито пък да бъда чертичка на стената до леглото ти, където отброяваш стотиците жени, които си обърнал. Така че, запази си заучените реплики, усмивките и всички тези глупости за някоя друга. — Тук става, обляга длани на бюрото ми и се накланя към мен.

Хей, знаеш ли, че ако се надигна малко, мога да видя всичко под блузата ѝ.

Обичам това тунелче между...

Спри!

Удрям си един шамар. Умствено. Тя обаче не спира.

— Свикнал си да си номер едно тук. Синчето на тати, любимецът на тати. Неговият специален *малък човечец*. Е, сега запомни, че има нов играч в града. Налага се да приемеш горчивата истина, да я преглътнеш. Скъсала съм си задника, за да получа тази работа и имам намерение да се докажа като име тук. Не ти харесва новото осветление, не си сам под светлините на прожектора? Лошо. Защото или трябва да ми направиш място на масата, или ще те препъвам всеки път, когато *ти* се опиташ да ме препънеш. И в двата случая ще стигна до горе. Можеш спокойно да си заложиш топките, че това ще стане.

На излизане тя се обръща и ме поглежда през рамо. Усмивва се саркастично.

— При други обстоятелства бих ти пожелала късмет, но сега не виждам смисъл да се хабя. Целият късмет в Ирландия няма да ти помогне. Соул Андерсън е мой ... *захарче*.

Токчетата ѝ тракат ядно, докато излиза от офиса ми, но се сблъсква с Матю и Джак, които стоят до вратата с отворени усти.

— Мамка му! Какво по дяволите... — започва Матю.

— Добре, ще питам направо. Някой друг да има ерекция? Защото аз определено съм на кокал. Това беше... много възбуждащо — казва Джак.

Да, така е. Кейт Брукс е красива жена. Но когато е ядосана, си е направо... неотразима.

Стивън влиза с чаша кафе. Оглежда лицата ни и пита:

— Какво? Какво пропуснах?

Матю усмихнато, дори щастливо му казва:

— Дрю е излязъл от форма. Току-що допусна *момиче* да му зашлеви вербален шамар. Истински шамар, какъвто може да зашлеви само една кучка.

Стивън кима тъжно и мрачно.

— Добре дошъл на борда.

Пренебрегвам приказките на Тримата Комици и се фокусирам върху предизвикателството, което ми хвърли Кейт. Тестостеронът в тялото ми пици за победа. Не само за надмощие, а за пълна, катастрофална победа, за нокаут, за тотално прегазване. Само това може да ме успокои на този етап.

Нищо друго.

ГЛАВА 5

И ето как започват Олимпийските игри по инвестиционно банкиране. Ще ми се да кажа, че съревнованието между двамата участници се провежда зряло, че участниците са двама интелигентни професионалисти. Искане ми се да кажа, че е съревнование на добра воля, че приятелството и дружбата между народите са искрени.

Искане ми се, но... няма да кажа такова нещо. Защото би било лъжа.

Спомняш ли си, когато баща ми каза, че Кейт идвала първа и си тръгвала последна? Цяла нощ това му изречение къртя в главата ми.

Трябва да бъда правилно разбран: в случая не става дума само за спечелването на сделката, не и за предлагането на най-добрите идеи, нито пък за изготвянето на най-добрата презентация. Това мисли Кейт, но аз знам много по-добре от нея за какво става дума. Та той ми е баща, имаме едно и също ДНК. Тоест става дума за наградата. За това кой от двамата ни е по-отдаден на работата, кой заслужава доверието. И аз съм твърдо решен да докажа на баща ми, че аз съм този „кой“.

На следващата сутрин пристигам час по-рано. Кейт пристига след мен, но аз не вдигам глава, не я поглеждам, когато минава покрай вратата ми.

Усещам я.

Виждаш ли това изражение? Виждаш ли как леко забавя крачка, когато ме вижда? Виждаш ли как лицето ѝ посивява, когато разбира, че аз съм пръв тази сутрин? Виждаш ли стоманата в очите ѝ?

Очевидно не само аз играя за голямата награда.

В сряда пристигам по същото време, а тя вече е там и щрака на компютъра. Вижда ме, усмихва ми се, даже ми маха.

Няма. Никакъв. Начин. Да. Й. Позволя. Да. Спечели.

На следващия ден идвам още половин час по-рано. И така нататък до следващия петък, когато съм пред сградата в четири и половина.

ЧЕТИРИ И ПОЛОВИНА!

Тъмно е. Когато стигам до входа на фойето, познай кого виждам да пристига в същото време?

Точно така, Кейт.

Усещаш ли как гласът ми съска? Надявам се да чуваш. Стоим един срещу друг и се гледаме в очите и стискаме по едно двойно мока капучино. Не двойно, направо четворно.

Не ти ли напомня на онези старите уестърни? Знаеш за кой момент ти говоря, нали? Когато двамата мъжкари се отдалечават към двата края на улицата, хората се разбягват настрани, за да гледат сеир, а каубоите се подготвят за съревнование по прецизна стрелба на месо. Ако се заслушаш внимателно в някои от тези моменти, със сигурност ще чуеш самотния вик на някой лешояд.

И тогава сякаш някой стреля с пистолет и дава начало на състезанието.

Двамата пускаме кафето на земята и хукваме към вратата, но тя застава пред асансьора и започва да натиска копчето като луда, а аз хуквам към стълбите.

Като оставим настрана гениалните ми заложи в бизнеса, мога да се закълна, че мога да вземам по три стъпала наведнъж. Имам дълги крака, та аз съм почти метър и деветдесет. Единственият проблем е, че офисът ми е на четиринайсетия етаж.

Идиот!

Когато стигам най-сетне до моя етаж, запъхтян и потен, почти пред инфаркт, виждам Кейт небрежно облегната на вратата на офиса си с чаша вода в ръка. Предлага ми я и ми се усмихва. От усмивката ѝ дробовете ми съвсем отказват да работят.

Искам да я целуна и да я душа, докато я целувам. Никога не съм си падал по садо-мазо изпълнения, но вече започвам да забелязвам някои съществени предимства.

— Заповядай. Пийни си. Имаш нужда от чашка вода — казва, подава ми чашата и се обръща. — Приятен ден.

Така да е.

Със сигурност ще е прекрасен ден.

Ако се съди по началото.

Сигурен съм, че вече споменах, но нека пак да повторя, за да съм сигурен, че всички са наясно. За мен работата е преди секса. Винаги. Неизбежно. Без никакви изключения.

Освен събота вечер. Събота вечер е време за ходене по клубове. Вечер с приятелите ми. Вечер за запознанства с красиви жени, за чукане на красиви жени. Независимо от пълната ми отдаденост на работата в момента и войната с Кейт, тази събота не е изключение. Събота вечер е нещо съкровено.

Моля? Да не би да искаш да се побъркам? Само работа и никакви забавления? Та това е най-сигурният начин Дрю да превърти!

Тази събота се запознавам с разведена брюнетка. Барът се казва *Рандеву*.

От две седмици се навъртам край брюнетки. Не е нужно да си Зигмунд Фройд, за да разбереш защо.

Както и да е. Вечерта е страхотна. Разведените жени имат доста насъбрана енергия, гняв, разочарование, което винаги се трансформира в нещо хубаво, в дълго, страстно чукане. Точно това търсех, това и намерих.

Незнайно защо, за моя голяма изненада, на другия ден съм все още напрегнат. Нервен.

Не мога да се отърва от чувството, че съм си поръчал бира, а сервитьорката ми е донесла газирана вода. Сякаш съм изял един сандвич, а всъщност ми се е искало да метна една сочна пържола. Заситен съм, но никак не съм удовлетворен.

Така съм цялата неделя, но не знам защо. Обзалагам се, че ти знаеш по-добре от мен.

За да си свърша работата добре, ми трябва книги, учебници, много четива. Закони, правилници, разпоредби и всичко, което се променя прекалено често в тази страна.

За мое щастие, в библиотеката на компанията има най-богатия източник в страната за подобни референтни материали. Е, може би само градската библиотека има същото количество, но онова място изглежда като шибан необятен дворец. Трябва ти една вечност да намериш кое къде е, а когато успееш да намериш каквото търсиш, то... законът вече се е променил.

Библиотеката на компанията ми е далеч по-удобна.

И така, вторник следобед работя в офиса си по една от гореспоменатите книги, когато... Кой идва да ме удостои с царственото си присъствие?

Да, прекрасната Кейт Брукс. Днес изглежда особено апетитно. Гласът ѝ е леко колеблив.

— Здравсти, Дрю. Търсех *Технически анализ на финансовия пазар* от тази година, но не е в библиотеката. Случайно да е при теб? — пита и захапва устна.

Винаги прави така, когато е притеснена.

Въпросната книга всъщност е на бюрото, отворена пред мен и вече съм приключил с нея. Мога да бъда по-добрият човек, мога да бъда и по-щедрият и да ѝ я дам.

Но едва ли мислиш, че ще го направя. Нима предишните ни разговори не са били достатъчно показателни?

— Да, в мен е — казвам.

Тя се усмихва.

— О, супер. Кога мислиш, че ще приключиш с нея?

Поглеждам към тавана, правя се, че обмислям.

— Не съм сигурен. Може би... след пет... седмици.

— Седмици? — пита, гледайки ме.

Я ми кажи ядосана ли е, или не.

Знам какво си мислиш. Ако искам да танцувам танго с нея в хоризонтално положение, след като приключат Олимпийските игри, значи трябва да се опитам да бъда по-мил с нея. И имаш право, има и логика.

Но битката за Андерсън не е приключила. А както вече ти казах — това, приятелю мой, е война. Говоря за бойна готовност най-висока степен. Боксов мач без ръкавици. И не ми пука, че е жена. Тя е враг. Искам победа до нокаут.

Няма да дадеш назаем куршум на някой, който е опрял пистолет в челото ти, нали?

Освен това Кейт е прекалено секси, когато е ядосана, за да пропусна възможността да се насладя на гледката и дори да я подпаля още малко. Ей така, за мое собствено удовлетворение. Оглеждам я с удоволствие, мятam ѝ онази момчешка усмивка, на която никоя жена не може да устои.

Кейт, разбира се, не е *такава жена*. Колко е заблудена милата.

— Е, ако ме помолиш мило, и ако се поотъркаш в мен, докато ме молиш, може и да успееш да ме убедиш да ти я дам сега.

Истината е, че никога не бих поискал нещо със сексуален контекст в замяна на услуга за работа. За мен могат да се кажат много неща. И едно от тях е, че не съм простак, който прави услуга срещу секс.

Все пак последният ми коментар може да мине за плосък и доста старомоден метод за сексуално насилие. И ако Кейт каже на баща ми какво съм й казал току-що? *Исусе!* Баща ми ще ме уволни по-бързо отколкото можеш да прочетеш израза „Плуващо лайно без весло“. Ще ме срине, ще ме остави по гол задник за доста дълго време. Завинаги.

Това моето се нарича ходене по опънато въже. Въпреки че има такава вероятност, 99.9 процента съм сигурен, че няма да каже. Прекалено си приличаме. Тя иска да ме победи. И иска да го направи съвсем сама.

Кейт слага ръце на хълбоците си, отваря уста да ме разкъса с думи, може би да опише точно къде да си завра книгата. Облягам се и с весела усмивка чакам да ме засипе, чакам експлозията от думи, която... така и не идва.

Тя накланя глава настрани, затваря уста, замисля се и казва:

— Знаеш ли, няма значение.

И излиза.

А? Какво стана?

Много рязък обрат, не мислиш ли? И аз така си мисля.

Чакаме да видим какво е измислила.

След няколко часа съм долу в библиотеката и търся едно дебело издание.

Търговско и инвестиционно банкиране, международни кредити и капиталови пазари. Всички томове и книги на *Хари Потър* могат да влязат само в една глава на тази книга. Оглеждам рафтовете, търся я.

Няма я.

Някой я е взел.

Започвам да търся далеч по-малкото издание, седмо издание на *Инвестиционен мениджмънт, наредби.* И него го няма.

Какво, по дяволите, става? Не вярвам в съвпадения. Качвам се на асансьора и с маршова стъпка минавам покрай офиса на Кейт. Вратата ѝ е отворена.

Не я виждам веднага.

Защото върху бюрото ѝ има два небостъргача от книги. Около петдесет.

Застивам, ченето ми увисва, очите ми се разширяват от шок. После се питам как за бога е успяла да ги качи тук? Кейт е слаба, книгите тежат стотици килограма.

Точно тогава лъскавата ѝ коса се подава иззад купчините книги, както слънце се подава на хоризонта. И ми се усмихва. Като котка, която все още държи живото канарче в устата си.

Мразя котки. Изглеждат малко зли, не мислиш ли? Имам чувството, че само те чакат да заспиш, за да се изпикаят в ухото ти или да те задушат с космите си.

— Здравсти, Дрю. Имаш ли нужда от нещо? — пита ме с престорена любезност и загриженост.

Пръстите ѝ почукват ритмично по гигантските твърди корици на две от книгите.

— Имаш ли нужда от... помощ? Съвет? Карта как да стигнеш най-бързо до градската библиотека?

Преглъщам думите, които искам да ѝ кажа.

— Не, благодаря. Нямам нужда от нищо.

— О, жалко, че не мога да ти помогна. Чао-чао! — И се потапя зад хартиената планина.

След това нещата стават наистина много свирепи.

Срамувам се да призная, че и двамата минахме към нови и нечувани методи за професионален саботаж. Никога не се бях замислял за границата на законното и незаконното, но сега вече се замислям и считам, че ние сме на ръба на незаконното.

Един ден идвам на работа и... кабелите на компютъра ми ги няма. Не е кой знае какво, но трябва да чакам час и половина да дойдат да ми сложат нови.

На следващия ден Кейт намира файловете си с нови имена. Трябва да кажа веднага, че нищо не е изтрито, но ако иска да намери

нещо, трябва да отваря всеки един от тях и да търси.

След няколко дни, без да искам, разливам чаша вода върху един документ с информация, която Кейт е приготвила за баща ми. Трябва да ѝ е отнело поне пет-шест часа, за да го сглоби.

— О, колко съжалявам — казвам, но усмивката на лицето ми красноречиво показва, че изобщо не съжалявам.

— Няма проблем, господин Еванс — казва тя и успокоява баща ми, че наистина няма проблем, докато бърше масата. — Имам копие в кабинета си.

Какъв бойскаут е това момиче! Не мислиш ли?

После, на същото събрание, знаеш ли какво прави? Не е за вярване!

Рита ме в костта под коляното. Под масата.

Простенвам болезнено. Ръцете ми се свиват в юмруци.

— Добре ли си, Дрю? — пита баща ми.

Мога само да кимна. Опитвам се да отговоря, но звучи като квичене на прасе.

— Нещо в гърлото ми — започвам да кашлям драматично.

Трябва да ти е ясно, че никога няма да кажа на баща ми, няма да му рева на рамото. Ебаси, как боли! Някога да са ти забивали осемсантиметров ток в костта на крака? За един мъж има само едно място, където може да боли повече.

А за това място... изобщо не ми споменавай! Да не събуждаме лъва!

Пулсиращата болка в крака ми утихва, скривам ръката си зад някаква папка и ѝ показвам среден пръст, докато баща ми говори и не гледа към нас.

Много незряло, но вече сме на етап предучилищна възраст, така че си е съвсем в реда на нещата.

Тя ми се киска безгласно и казва с уста. „Ще ти се!“

Е, тук ме хвана, нали?

На финалната права сме. Един месец на изтощение и битки е минал. Утре е крайният срок, който баща ми постави. Почти единайсет вечерта е и ние сме единствените в цялата сграда.

Бях си представял тази ситуация стотици пъти. Но никога не ми бе минало през ума, че ще седим всеки в своя си офис и ще се гледаме на кръв и че от време на време ще си подмятаме по някой мръсен жест.

Поглеждам към нея. Преглежда си таблиците. Какво си въобразява? Това да не е каменната ера? Кой използва постери в наши дни? Андерсън е мой.

Няма спор.

Правя последни корекции върху грандиозната си презентация. Направил съм я на PowerPoint. Матю влиза в офиса ми. Тръгва към някой бар. Няма значение, че е едва сряда. Но това е Матю. Това бях и аз преди няколко седмици.

Той ме гледа дълго, мълчи. После сяда на ръба на бюрото ми и казва:

— Пич, просто го направи вече.

— За какво говориш? — питам, но ръцете ми продължават да щракат по клавиатурата.

— Поглеждал ли си се в огледалото напоследък? Просто иди там и приключи по въпроса.

Сега вече започва да ме дразни.

— Матю, какво за бога се опитваш да кажеш?

— Гледал ли си *Войната на семейство Роуз*? Така ли искаш да свършиш?

— Имам работа. Нямам време за това сега.

Той вдига ръце във въздуха и казва:

— Когато ви намерим двамата мъртви под полилея във фойето, поне мога да кажа на майка ти, че се опитах да те спра.

— Какво имаш предвид. — Спирам да пиша.

— Ти и Кейт. Очевидно е, че имаш нещо към това момиче.

Поглеждам към офиса ѝ. Тя не вдига поглед.

— Да, имам нещо. Презрение, това имам. Не се понасяме. Тя е отровно хапче. Не бих я чукал и с триметров вибратор.

Добре, това не е вярно. Бих я чукал. Но няма да ми хареса.

Да, прав си, и това е лъжа.

Матю сяда на стола срещу мен. Усещам как ме гледа и ме изучава. После въздъхва и казва, сякаш иска да разкрие някаква нова вселена, някакво чудо, магическа сила и очаква аз да падна от изумление.

— Сали Джансън.

Гледам го и не разбирам.

— Коя?

— Сали Джансън — повтаря и пояснява: — Трети клас.

В съзнанието ми изплува образът на дребно момиченце с коса, вързана на две опашки и очила с дебели рамки.

— Сещам се. Какво за нея?

— Тя беше първото момиче, в което се влюбих.

— Чакай, чакай. Какво? Не я ли наричаше Миризливата Сали?

— Да — кима сериозно. — Така е. Така я наричах и я обичах.

Все още съм объркан.

— Не накара ли всички третокласници да я наричат Миризливата Сали?

Той кимва отново и се опитва да звучи много мъдро.

— Искам да кажа, че любовта те кара да правиш някои ужасно глупави неща.

Предполагам, че е така... защото...

— Не трябваше ли да си тръгва по-рано два пъти седмично, за да ходи на психолог, защото я тормозеше през цялото време?

Той се замисля.

— Да, и това е вярно. Знаеш ли, границата между любовта и омразата е много тънка, Дрю.

— И Сали се премести в друго училище, защото ти...

— Виж, искам да ти кажа, че аз наистина харесвах момичето. Обичах я, мислех, че е най-изумителното същество на света. Но не успях да приема тези чувства, не можех да се справя с тях. Не знаех как да ги покажа, как да го направя по подходящия начин.

Матю обикновено не е такъв с жените. Не е така чувствителен.

— И вместо да ѝ кажеш, реши да я тормозиш? — питам.

— За съжаление, да.

— И това има нещо общо с мен и Кейт, защото...?

Той не отговаря веднага, гледа ме с онзи поглед... *Толкова ли си тъп, че не виждаш.* После поклаща глава, виждам разочарованието му. Този поглед е много коварен, казвам ти. Кълна се, по-кофти е и от майчин грях.

Той става, потупва ме по рамото и казва:

— Ти си умно момче, Андрю. Ще намериш решението сам. — И си тръгва.

Да, да, знам какво се опитва да ми каже. Разбирам го, разбирам всичко. И веднага ти казвам, че е луд. Аз не воювам с Кейт, защото я харесвам. Правя го, защото нейното съществуване преобладава траекторията на кариерата ми. Тя е дразнител. Муха в супата ми. Болка в задника ми. Пареща болка, мехур, като онзи, който ми остана, след като пчелата майка ме ужили на летния лагер, когато бях на единайсет.

Няма съмнение, че е страхотно парче за чукане. И вероятно се чука добре.

Бих се повозил на експресния влак „Кейт Брукс“ по всяко време. Но никога няма да бъде нещо повече от едно чукане. Това е.

Какво? Защо ме гледаш така? Не ми ли вярваш? Ако някой не ми вярва, значи е луд. Като Матю.

ГЛАВА 6

Напрежението е ужасно нещо. Някои хора се огъват, прекършват. Като онзи студент по информационни технологии, който решава да застреля половината факултет с пушка, само защото получил много добър, а не отличен на последния си изпит. Напрежението кара хората да се задушават, да се давят в собствения си дъх. Две думи: да не забравяме какво се случи с великия бейзболист Йорге Посада. Няма какво повече да се каже. Някои хора падат, огъват се, препъват се, вцепеняват се от напрежение.

Аз не съм един от тях. Когато съм под напрежение, аз цъфтя. То ме държи нащрек, бута ме напред към успеха. Напрежението е моят основен елемент.

То е за мен това, което е водата за рибите.

На следващия ден отивам на работа рано. Свеж и зареден. Готов за война.

Сложил съм си и изражението на Великия играч. Това е специалното ми лице за такива специални случаи.

Време е за атака. Последната атака.

С Кейт заставаме пред вратата на офиса на баща ми точно в девет. Не мога да се въздържа и я оглеждам. Изглежда добре. Уверена. Развълнувана.

Очевидно стресът ѝ се отразява здравословно, както на мен.

Баща ми казва, че Андерсън се обадил да каже, че ще бъде в Ню Йорк малко по-рано. Утре вечер.

Много бизнесмени правят така. Преместват часове на срещи в последната минута, обикновено *преди* уреченото време. Нещо като тест, да видят дали си готов, да се уверят, че можеш да се справиш с неочакваното, с изненадата. За мое щастие, аз мога. И съм готов.

Настоявам дамата да започне преди мен. Кавалер!

Гледам презентацията на Кейт така, както дете гледа коледния си подарък под елхата. Тя не подозира какво мисля. Лицето ми е каменно,

показвам само отегчение и безразличие. Но вътре в мен гори нетърпението да видя какво е приготвила.

И тя не ме разочарова. Никой не бива да знае това, което казвам сега, и ще го отричам до последния си дъх, но тя е невероятно добра. Почти колкото мен.

Почти.

Тя е пряма, казва нещата с истинските им имена, убедителна, дяволски убедителна. Инвестиционните планове са уникални, новаторски. С тези планове могат да се направят ужасно много пари. Единствената ѝ слабост е, че е нова. Тя няма връзките и контактите да реализира това, което предлага.

Както казах вече, една голяма част от този бизнес зависи от това какви пътечки знаеш и до кого могат да те отведат. Това са скритите мръсни тайни, до които външни хора не могат да се доберат. Така че идеите ѝ са яки, но като цяло тя не може да ги реализира. Няма абсолютно никакъв шанс.

Мой ред е.

Моите предложения, от друга страна, са абсолютно непохватими.

Компаниите и инвестициите, които предлагам, са добре познати на фирмата ни и са сигурни. Печалбата, която предвиждам не е толкова голяма, като тази при предложенията на Кейт, но е абсолютно сигурна, нула риск, никаква опасност от пропадане.

Свършвам и сядам до нея на дивана. Виждаш ли ни? Ръцете ѝ са прибрани в скута, като на монахиня, гръбнакът ѝ е изправен, усмихва се с увереността, че сделката е нейна. Аз съм се облегал, съвсем отпуснат, чувствам се удобно в кожата си. Усмивката ми — досущ като нейната.

Ако си мислиш, че съм нечестен, гаден задник, чети внимателно следващите редове. Това със сигурност ще ти хареса.

Баща ми се покашля. Виждам вълнението в очите му. Потърква ръце и се усмихва.

— Знаех си, че инстинктът не ме лъже. Едва ли мога да изразя подobaващо вълнението и гордостта си от идеите, с които излязохте днес. И мисля, че вече е ясно за всички ни кой ще продължи със сделката с Андерсън.

И аз, и Кейт се подхилкваме злобно един на друг. И двамата гледаме с триумфални физиономии, всеки от нас е убеден, че печели

войната.

И тогава... слушай внимателно какво се случва...

— Вие двамата.

Иронията е като ухапване по задника, нали?

Поглеждаме баща ми, усмивките ни застиват, като в анимационно филмче.

И двамата викаме в един глас (с голяма доза шок).

— Какво?

— Моля?

— С артистичния подход на Кейт в инвестиционния бизнес и с огромния опит на Дрю, вие двамата ще бъдете перфектната комбинация. Непобедимият отбор. Ще работите заедно по тази сделка. Може да си поделите Андерсън. Работата и печалбата — петдесет на петдесет.

Да си поделим?

Да си поделим?

Тоя старец съвсем си е изгубил ума. Бих ли го помолил някога да подели нещо, за което си е скъсал задника? Би ли позволил на някой друг да кара мустанга му кабриолет (1962). Да си го подели един вид с някого? Дали би отворил вратата на спалнята си и дали би пуснал някои от колегите си да почукат малко жена му?

Добре, това вече е прекалено, все пак жена му ми е майка. Забрави, че сложих в едно изречение майка ми и думата „чукане“. Това... не е хубаво.

Грешно е. Както и да го погледнеш.

Но моля те, кажи ми, че разбираш какво се опитвам да кажа!

Вероятно по някое време баща ми ни е погледнал и е видял лицата ни.

— Не е проблем, нали? — пита.

Отварям уста да кажа, че е огромен, неразрешим проблем, но Кейт ме бие със секунда.

— Не, господин Еванс, не е никакъв проблем.

— Прекрасно! — казва, пляска с ръце и става. — Имам среща след час, така че ви оставям да работите. До утре вечер трябва да координирате предложенията си. Андерсън ще бъде в *Ла Фонтана* в седем.

И тогава ме поглежда право в очите и казва:

— Знам, че няма да ме разочароваш, Андрю.

Мамка му!

Независимо дали си на шест или на шейсет, когато някой от родителите ти се обърне към теб с пълното ти име, винаги сякаш те хващат за гушата и желанието ти за спор буквално подвива опашка.

— Не, сър, няма.

И си излиза. Оставаме аз и Кейт. Седим на дивана като единствените оцелели след ядрена война.

— „Не, господин Еванс, не е никакъв проблем!“ — имитирам я аз. — Не знам колко по-ниско можеш да се наведеш да целунеш задника му.

— Млъквай, Андрю — съска тя. После въздъхва. — Какво ще правим сега?

— Е, винаги можеш да постъпиш благородно и да се оттеглиш — казвам.

Да бе, да, ще се оттегли, ама друг път.

— Мечтай си да се наведе.

— Всъщност си мечтая да се наведеш, но в моите мечти си наведена на четири крака и не целуваш точно задника на баща ми — смея се саркастично.

— Свиня — изръмжава тя.

— Шегувах се. Защо винаги си толкова сериозна? Трябва да се научиш как да се шегуваш и да приемаш безобидна шега.

— Мога да приема шега — казва обидено.

— Така ли? Кога?

— Когато не излиза от устата на недорасъл пубертет, който се мисли за божи дар за всяка жена.

— Не съм недорасъл.

За божия дар не споря. Статистиките сами говорят.

— О, ухапи ме по задника.

Ще ми се.

— Много добър отговор, Кейт. Много зрял!

— Ти си чекиджия.

— Ти пък си... Александра.

Тя ме гледа и не разбира.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Помисли си и ще се сетиш.

Търкам лице с длани.

— Виж, така няма да стигнем доникъде. Прецакаха ни. И двамата искаме сделката с Андерсън и единственият начин да го хванем, е да си съберем акъла. Имаме трийсет часа. Ще участваш ли, или не?

Тя свива решително устни.

— Прав си. Ще участвам.

— В моя офис след трийсет минути и да се захващаме за работа.

Очаквам да спори, да се дърпа. Очаквам да пита защо в моя, а не в нейния офис, като някаква досадна домакиня. Но тя ме изненадва.

— Добре — казва и излиза от стаята.

Може би няма да е чак толкова зле в крайна сметка.

— Това е най-тъпата и абсурдна идея!

Не е чак толкова зле. *Много по-зле е.*

— Проучила съм всичко за Андерсън. Той е старомоден мъж. Няма да му се понрави да се взира в лаптопа ти цяла вечер и да ослепява, докато разчете какво си написал там. Той ще иска нещо конкретно, нещо опростено, нещо, което да си занесе у дома, да гледа и да мисли по него. И точно това ще му дам аз!

— Това е среща с няколко милиарда, не е някакъв панаир или изложба по наука и изкуство на петокласници. Няма да вляза там и да застана до някакъв картон със схеми.

Полунощ минава. В офиса ми сме от дванайсет часа. Повече дори. С изключение на няколко малки детайла, като този с таблото, което иска да замъкне, останалото е готово, договорено, съгласувано, компромисите са направени.

Имам чувството, че току-що съм изтъргувал някаква мирна спогодба.

Кейт отдавна е пуснала косата си, събула е обувките си и ги е захвърлила някъде, аз съм махнал вратовръзката, разкопчал съм копчетата на ризата, навил съм ръкави. Отстрани вероятно изглеждаме като колежани, които се подготвят за кофти изпит и това ги сближава.

Ако не се опитвахме да си прережем гърлата всеки пет минути, би било близо до истината.

— Изобщо не ми пука дали си съгласен, или не. Нося постера.

Предавам се. Прекалено съм изморен, за да водя война заради някакво шибано парче хартия.

— Добре. Просто го направи по-малък.

Поръчахме храна преди няколко часа и продължихме да работим по време на яденето. Аз ядох спагети с пиле, Кейт си поръча пуешко с пържени картопки. Колкото и да не ми се иска да призная, това силно ме впечатлява.

Очевидно не е от онези кокошки, които хрупат само салатата, когато са с мъж, и се правят, че живеят много здравословно. Кой идиот вкара тая идея в главата на жените? Да се е чуло някой мъж да казва на приятеля си: *Копеле, не можеш да си представиш колко беше грозна. Обаче като я видях как боцка онези зеленчуци, откачих, пич. Трябваше да я чукам.* Ммм? Някой да е чул подобно изказване?

Няма мъж, който да си пада по секс със скелет. Никой не иска да блъска кости. И да яде сухоежбина. Бисквити с вода. Като военнопленник. С такива жени мъжът само си представя в каква откачена бясна кучка ще се превърнеш, защото гладуваш. Ако някой те харесва, няма да се изплаши, ако те види, че ядеш чийзбургер. Ако не те харесва обаче, и всичките треволяци от фермата на Питър Котънтейл няма да променят положението. Повярвай ми.

Сега обратно към битката за трона.

— Аз ще говоря — заявявам категорично.

— Не, няма начин! Не става.

— Кейт...

— Това са *мои* идеи и аз ще ги представя.

Тя очевидно се опитва да ме побърка. Опитва се да ме доведе до самоубийство. Може би се надява, че всеки миг ще скоча през прозореца? Не, не се надява, а просто чака да види кога ще се метна четиринайсет етажа надолу. Само и само да се отърва от дразнителя Кейт Брукс. Това е. После Андерсън ще бъде само неин.

Е, тази малка схема не работи. Ще запазя пълно спокойствие. Няма да ѝ позволя да ми влезе под кожата, да ме ядоса, няма да ѝ позволя нищо повече.

— Соул Андерсън е старомоден бизнесмен. Сама го каза. И като такъв, би предпочел да говори с друг сериозен бизнесмен, а не с жена, която в очите му би изглежда като любима секретарка или нещо подобно.

— Това е най-сексисткият коментар, който някога съм чувала. Ти си противно животно.

Цялото спокойствие излита през прозореца, пада четиринайсет етажа надолу и почти чувам как се разбива.

— Не съм казал, че аз мисля така. Казвам ти как мисли *той*. Мили боже!

Ебаси!

И това си е самата истина. Не ме интересува какво имаш в панталоните си, накъде го завиваш, как си го нагласяш. За мен няма значение, стига да си вършиш работата. Но Кейт винаги мисли най-лошото за мен.

Заравям пръсти в косата си, сякаш това ще ми помогне да укротя гнева си и да спра да си представям как я душа.

— Виж, нещата стоят така. Колкото и да се опиваме да си затваряме очите за съществуването на такива предразсъдъци, няма да ги накараме да изчезнат. Но има и друго. Мисля, че имаме по-голям шанс да подпишем с него, ако говоря аз — обяснявам по-спокойно.

— Казах не! Не ми пука какво мислиш! Категорично не!

— Господи! Баси ината си! Като магарица в менопауза.

— Аз съм ината? Аз ли? Е, може би нямаше да се наложи да съм такава, ако не искаше да контролираш всичко. Цар си в това отношение!

Това с контролирането... е, права е. Но какво да кажа в моя защита?

Обичам нещата да стават по правилния начин, тоест по моя. Няма да се извинявам на никого за това. Най-малко на госпожица *Да-Й-Го-Начукам-В-Задника*.

— Аз поне знам къде да спра. За разлика от теб. Ходиш наляво-надясно нервна и откачила като предозирала на кристален метадон^[1].

Към този момент и двамата сме станали прави. Няма и метър между нас.

Без високите обувки Кейт е много по-ниска и мисля да използвам предимството на ръста си. Но тя изобщо не се притеснява, че е по-ниска.

Започва да ме мушка с пръст в гърдите и да вика:

— Изобщо не ме познаваш! Не съм нервна, не съм откачила.

— О, моля, моля. Никога не съм виждал жена, която да се нуждае от едно яко чукане, така като се нуждаеш ти. Не знам какво, по дяволите, прави този твой годеник, ама явно не го прави както трябва.

Устата ѝ се отваря в голямо обло О очевидно шокирана от малката шегичка с нейния любим. С крайчето на окото си виждам как вдига ръка да ме зашлеви.

Не е сефте. Не е първата. И други са се опитвали да ми забият шамар.

Нищо изненадващо, нали?

Хващам ръката ѝ с обигран професионален жест точно преди да се стовари върху бузата ми и я притискам до тялото ѝ.

— За бога, Кейт, а твърдеше, че не искаш да имаш никакъв физически контакт с мен!

Вдига другата си ръка да ме удари, но блокирам и нея. Сега стискам двете ѝ ръце до бедрата.

— Трябва да се постараяш повечко, бейби, ако искаш парченце от мен — смея се аз.

— Мразя те — дере глас в лицето ми.

— Аз те мразя повече — крещя аз.

Безспорно много тъпо от моя страна, много детинско, но при дадените обстоятелства това беше единственото, което ми дойде наум.

— Хубаво!

Това е последната ѝ дума.

Устата ми се спуска към нейната.

Устните ни се сблъскват. Челен удар.

[1] Наркотик с по-силно и пагубно действие от кокаин и хероин.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Целувал съм стотици момичета. Не, поправям се, хиляди. Помня само неколцина. Но тази целувка? Няма да я забравя в обозримо бъдеще.

Има вкус на... Исусе... Никога не съм пробвал наркотици, но предполагам усещането при първото шмъркане на кокаин е нещо подобно. Или първия шот хероин. Зарибява те на секундата. Завинаги.

Устните ни буквално се удрят. Гневни, влажни.

Не мога да спра да я докосвам. Ръцете ми са навсякъде: по лицето ѝ, в косата, по гърба ѝ, забивам пръсти в бедрата ѝ. Отчаяно. Искам да усетя повече от нея, *всичко* от нея. Придърпвам я към себе си. Искам да почувства какво ми причинява.

Отлепям устни от нейните, за да поема въздух и атакувам шията ѝ. Като освирепял от глад хищник. Какво „като“? Направо съм си хищник, гладен съм за нея. Вдишвам аромата ѝ, ближа, смуча, забивам зъби под ухото ѝ.

Тя скимти нечленоразделно. Звуците ѝ — диви и страстни изтръгват стон от гърдите ми. И ароматът ѝ! Господи... мирише на... цветя и захар. Като една от онези рози от захар и крем, които правят за украса на сватбените торти.

Дяволски вкусна.

Тя не бездейства. Ръцете ѝ се впиват в бицепсите ми. Дланите ѝ са горещи.

Усещам ги през ризата си. Ноктите ѝ дерат гърба ми, спускат се надолу, под кръста, леко минават по задника ми и после го стискат здраво.

Умирам. Горя. Кръвта ми е течащ огън. Мисля, че ще се превърнем в пепел или дим, преди да стигнем до дивана. Захапвам мекото на ухото ѝ и започвам да танцувам с език по него. Тя стене.

— Дрю? Дрю, какво правим?

— Нямам представа. Просто не спирай да ме докосваш — казвам с дрезгав глас.

Тя не спира.

И аз се връщам на устните ѝ. Плъзгам език в устата ѝ по същия начин, по който бих плъзнал пениса си във влажното ѝ очакващо тяло. Усещам как устните ѝ се притискат в моите и цялата кръв в тялото ми се събира в слабините ми и най-вече в пениса. Не си спомням да съм имал такава ерекция в целия си шибан живот.

Седмици натрупвано желание, неудовлетвореност и гняв помпат клетките ми. Прекалено дълго си мих зъбите с „Колгейт“, а той вони на... кенеф.

— Знаеш ли колко силно желая това? Желая теб? За бога, Кейт... мечтал съм за това... молил съм се да се случи... Караш ме да... Не... Не мога да се наситя.

Ръцете ѝ са на гърдите ми, драска с нокти, спускат се надолу, леко минават по колана на панталона ми. Нямам никаква представа какъв звук издавам, вероятно нещо като зловещо съскане, защото удоволствие и агония се сбират в едно. Преди да успее да поема въздух, ръката ѝ гали пениса ми. Притискам го към нея. Няма и следа от прословутия ми контрол.

Ръцете ми се качват към гърдите ѝ, а тя извива тяло назад, за да ги притисне към мен. Стискам леко. Тя стене. Прокарвам пръст по зърната ѝ.

Искам да махна блузата и сутиена. Устните ѝ са на шията ми, целува ме.

Никога не е било така. Никога не съм бил такъв. Никога не съм изпитвал толкова много емоции към някоя жена, независимо че в случая е смес от ярост и страст.

— Дрю, не мога да го направя... Обичам Били — казва задъхано.

Признанието ѝ не ми действа по никакъв начин. Казвам само в случай че някой си е помислил, че това може да ме спре. Предимно защото докато го казва, ръката ѝ е все още върху пениса ми. Може да си ги приказва каквито си иска. Тялото ѝ говори точно обратното. Ръцете ѝ, бедрата, тазът ѝ ме придърпват по-близо, трият се в мен, молят ме за още.

— Добре, Кейт. Добре. Обичай го. Омъжи се за него. Само моля те... моля те, чукай ме.

Дори не знам какво казвам, не знам дали има някаква логика в думите ми.

Една-единствена мисъл барабани в съзнанието ми като примитивна мелодия.

Още.

Навеждам глава да усетя вкуса на устните ѝ, но вместо тях докосвам дланта ѝ. Отварям очи. Сложила е ръка пред устата ми, за да ме спре.

Гърдите ѝ се повдигат с тежкото учестено дрезгаво дишане.

И тогава виждам очите ѝ. И сякаш някой ме удря в гърдите с гюле.

Защото очите ѝ са разширени от паника и объркване. Опитвам се да произнеса името ѝ, но дланта ѝ заглушава гласа ми.

Проплаква.

— Не мога да го направя, Дрю. Съжалявам... Били... тази работа... това е моят живот. Това е целият ми живот. Аз... аз не мога.

Трепери. И изведнъж цялата ми потребност, желание, страст, възбуда отстъпват на единственото ми желание да я успокоя. Да ѝ кажа, че всичко е наред, че всичко *ще* е наред.

Всичко бих казал, всичко, само да не ме гледа така, да не виждам тази болка.

Но тя не ми дава никакъв шанс. В секундата, в която маха ръка от устата ми, хуква към вратата. И изчезва, преди да поема дъх. Трябва да тръгна след нея. Трябва да ѝ кажа, че няма никакъв проблем, че всичко е ОК, че това не променя и няма да промени нищо.

Но това би било една тлъста лъжа. И двамата го знаем, нали?

Но не тръгвам след нея. Причината е много проста: опитвал ли се е някой да бяга с пенис на кокалче?

Никой ли не се е опитвал?

Е, тогава да ви кажа, че е невъзможно.

Строполявам се на дивана, облягам глава назад, гледам тавана, прокарвам пръст по носа си. Как е възможно най-елементарното нещо на света — сексът, да се превърне в нещо толкова сложно? Не знаеш ли? И аз не знам.

Боже, толкова съм надървен, че ми се плаче, честно, искам да рева с глас, да ридая. Признавам си. Искане ми се да вия от пулсиращата болка в слабините ми, която изобщо няма намерение да утихне. Изобщо не ми минава през ума да се обадя на някоя и да намеря

заместител на Кейт, защото пенисът ми знае това, което съзнанието ми едва сега започва да си признава.

Няма заместител на Кейт Брукс. Не и за мен. Не сега.

Поглеждам към палатката в панталона си. Не показва признаци да спадне.

Очертава се дълга, дълга нощ.

ГЛАВА 8

На следващия ден Кейт не се появява до единайсет часа. Няма защо да ти казвам, че това не е в неин стил.

Отбягва ме. Знам, защото аз самият съм го правил неведнъж. Примерно, когато тайничко се оттеглям към другия край на бара, щом видя някоя, която съм чукал. Но когато си на мястото на този, когото отбягват? Кофти, много кофти.

Не ми се отваря възможност да говоря с нея до два часа, когато се появява в офиса ми с бодра крачка. Изглежда умопомрачително. Великолепна. Косата ѝ е прибрана. Сестра ми би нарекла прическата ѝ френски кок. Черна рокля до коленете, не съвсем по тялото, черни обувки и черно сако.

Тя слага на бюрото ми постера. Графиките са намалени, както ѝ казах, до размер на лист от тетрадка.

— Добре. Ти трябва да говориш с Андерсън. Аз ще съм... втори стол.

Говори сякаш никога нищо не се е случило, сякаш преди няколко кратки часа не трепереше в ръцете ми, сякаш не ме запали с дланите си. Кейт е напълно делова. Непоклатима. Грам не съм ѝ повлиял! И това ме вбесява.

Вбесява ме до лудост.

Безразличието е нещо, което не съм свикнал да получавам от жените и за да съм честен, много ми е трудно да го преглътна.

Усещам как челюстите ми пукат и казвам през зъби:

— Добре, така е най-добре.

Ако не е станало ясно досега, може би трябва да уточня, че не съм най-чувствителният цуни-гуни пич. Никога не говоря за чувствата си като някои ню ейдж психопати, които са в състояние да уморят човек с приказки за разбити сърца. Но очаквах *поне нещо*. Да признае по някакъв начин, че между нас има привличане, което дори сега се усеща. Надявах се да каже нещо, да повдигне въпроса.

Та тя е жена в крайна сметка, нали?

Но получавам само мълчание. Не се сдържам и повдигам въпроса.

— Кейт, за снощи...

Тя ме отрязва:

— Снощи беше грешка. Няма да се повтори.

Запознат ли си с детската психология? Ако не си, ето един безплатен урок от мен: ако кажеш на едно дете, че му е забранено да прави нещо, това е първото, което ще опита в мига, в който го изпуснеш от око. Точно така.

Така е и с големите, с мъжете по-специално. Няма начин да не се повтори, но не е нужно тя да го знае. Засега.

— Добре — казвам.

— Много добре.

— Отлично.

— Страхотно — прошепва.

Страхотно е странна дума. Това е една от думите, които казват много, а в същото време не казват кой знае какво. Колко жени са казвали на мъжете си *О, чувствам се направо страхотно!*, а в същото време са си представяли как му режат топките с касапския нож? Колко мъже са казвали на жените си *Изглеждаш страхотно*, а всъщност искат да кажат: *Трябва да идеш на фитнес и да не излизаш оттам, докато не стопиш тези тлъстини?*

Колко? Много. Това е думата, която използваме, когато трябва да кажем, че сме ОК, когато сме всичко друго, но не и ОК. Универсална истина.

— Страхотно — повтарям след нея и се заравям в проекта на бюрото ми.

И в следващата секунда тя излиза от вратата. Аз вдигам поглед чак когато затваря вратата и гледам след нея десет минути, докато в съзнанието ми вървят кадри от снощи.

Ей, знаеш ли, че се сещам за още една дума, която значи две съвсем различни неща.

Начуквам.

Познай дали ще начукам някой пирон, или съдбата ще ми го начука, ако не си извадя главата от задника и не вляза в час до седем тази вечер.

Срещата вече е почти към края си. Макар че аз говорих през цялото време, Соул Андерсън е очарован от Кейт. Ако не бях в такова шибано настроение, щях да призная, че се справя абсолютно професионално. Но съм в шибано настроение и не казвам на никого, само на теб.

Тя се смее на някаква случка, която той разправя от половин час. После Соул отива до тоалетната. Отпивам от виното. Де да беше уиски.

Кейт се обръща към мен. Очите ѝ греят. Като на всеки новобранец при първи успех.

— Мисля, че върви много добре. Определено изглежда заинтересован, нали?

— Зависи какво се опитваш да му продадеш — казвам.

— За какво говориш? Продавам *нас*, *нашето предложение*, *нашата* инвестиционна компания.

Държа се гадно, знам.

— Така ли? Защото изглежда, че му предлагаш нещо напълно различно.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Стига, Кейт. Ходила си в университет, ще се сетиш сама, ако се понапънеш.

— Държа се напълно професионално.

— Щеше да е много по-деликатно, ако направо си беше разкопчала ризата и си бе навряла циците в лицето му.

Добре, нямам оправдание за това. Дори решавам да се извиня.

Преди да отворя уста обаче, нещо леденостудено се изсипва върху панталона ми, точно между краката. Чаша вода с лед.

— Луда ли си? — опитам се да шептя и да не разигравам сцени пред хората. Все пак ставам и се опитвам да се изсуша със салфетката.

— Всичко наред ли е?

Андерсън се е върнал. Гледа ту мен, ту Кейт. Свивам сконфузено рамене, Кейт му се усмихва и казва:

— Всичко е *страхотно*.

Ето пак тази дума. Разбираш ли какво се опитвах да ти кажа?

— Дрю си разсипа чашата с вода. Знаете как е с вас момчетата. Не можем да ви заведем никъде. Все ще направите беля.

Андерсън се смее и сяда, а аз пресмятам шансовете си за помилване.

Защото точно на това ще се надявам, след като я удуша.

След час чакаме кафето и десерта. Кейт не е на масата. Имам съмнения, че пикочният ѝ мехур вече е поддал на напрежението и е бил пред пръсване, за да се надигне и да ме остави сам с Андерсън. Той ме гледа дълго и накрая казва:

— Всичко, което видях тази вечер, ми хареса, Дрю. Много съм впечатлен.

— Благодаря, Соул.

В бизнеса винаги трябва да се обръщаш на малко име. Не е признак на неуважение. Показва, че се чувстваш на равни позиции, че си в същата лига с опонента си. Това е много, много важно.

— И на базата на това, което ми показахте тази вечер, съм готов да сложа бизнеса си в ръцете на *Еванс, Рейнхарт и Фишър*.

Да! Отвори шампанското, бейби!

— Радвам се да го чуя. Мисля, че тази сделка ще е много ползотворна за двамата ни, тоест за всички ни — казвам. Не мога да забравя дяла на Кейт, нали? Не че ще ми позволи да забравя така или иначе. — Можеш да имаш пълно доверие както на Кейт, така и на мен. Няма да те разочароваме.

Той започва да опипва столчето на кристалната чаша.

— Като стана дума за това... Имам едно условие, преди да подпиша.

Е, винаги имат по едно условие, не е голяма работа, ще му го изпълним.

— Казвай, Соул. Убеден съм, че мога да откликна.

— Радвам се, че го казваш. Защо не пуснеш това твое мило момиче, тази Кейт, да ми донесе договорите около полунощ тази вечер? — И ми подава визитка с адрес. Стомахът ми се свива.

Усещаш ли за какво става дума?

— Искам да кажа да я накараш да дойде сама.

Нали знаеш онези филми по телевизията, когато е толкова напечено и тихо, че чак чуваш щурците в далечината?

Свири, свири щурче. Скръц-скръц. Това се чува в този миг.

— Не съм сигурен...

— О, разбира се, че си сигурен, Дрю. Знаеш как са тези неща. Когато един мъж работи до късно, има нужда да се поразсее, да се отпусне.

А дали ако забия крака си в задника ти, ще се отпуснеш добре, Соул?

— А това твоє момиче е страхотно парче. Класно. Бизнесът ми ще донесе на компанията ти печалба в милиони. И дори няма да споменавам колко допълнителни клиенти ще спечелите покрай мен, така че една такава малка услуга е нищожна услуга, нали?

Като се замислиш, има логика. По някакъв перверзен, изкривен начин, но звучи логично. Но мислиш ли, че за мен това има значение? По дяволите, разбира се не. Ставам. Страхувам се от себе си. Страхувам се какво бих направил с него, ако се наложи да гледам самодоволната му, лайняна усмивка още петнайсет секунди.

Хвърлям на масата пари за сметката и му казвам:

— Не правим такъв бизнес. Ако търсиш такава сделка, Четиридесет и първа улица е на около десет пресечки. Не съм сутеньор, а Катрин Брукс със сигурност не е курва. Тази среща приключи.

Не се ли гордееш с мен? Защото аз се гордея със себе си. Мисля, че това, което казах, е крайно незадоволително като резултат, но за сметка на това е професионално и достойно. Успях да се овладея, дори не го нарекох лизач на задници или топло, течено, смърдящо кучешко лайно. Защото мисля, че е точно такъв.

Тръгвам към бара, който е в съседното помещение. Бесен, подивял от ярост... не, много повече от подивял. Виждаш ли парата, която излиза от ушите ми? Не? Е, явно не гледаш внимателно. Тоя задник има наглостта, нахалството да си помисли, че Кейт е...

Кейт е много повече от парче задник. Тя е умна, брилянтна. Забавна. Е, добре, не е никак мила, не е и добра, но вероятно би била мила, ако не ме мразеше и в червата. При всички положения заслужава повече уважение от това, което получи току-що. Много, много повече.

Точно тогава я виждам. Минава през бара и се връща към масата. Вижда ме и тръгва към мен. Усмивката грее на лицето ѝ.

— Как мина? С нас е, нали? Знаех си. Знаех си, Дрю. В мига, в който му показахме предложенията, направо го туширахме. Знаем, че и

за двама ни беше трудно да работим заедно дотук, но баща ти е прав. От нас ще излезе добър екип, нали?

Едва преглъщам. Поглеждам към ръката ѝ, доверчиво стиснала моята, после в тези сладки, невинни очи и... не мога да ѝ кажа истината. Не мога да го направя.

— Издъних се, Кейт. Андерсън не се интересува.

— Какво? Какво искаш да кажеш? Какво се случи?

Гледам в обувките си (струват деветстотин долара).

— Издъних се. Може ли просто да си тръгваме вече?

Поглеждам я. Гледа ме съчувствено и объркано. Току-що ѝ казах, че съм провалил сделката, *нашата* сделка, а тя дори не е ядосана. Никаква следа от гняв и разочарование. Господи, какъв съм задник!

— Нека поговоря с него. Може би не е късно да поправим нещата.

— Не, не можеш да ги поправиш — клатя глава.

— Нека поне опитам.

— Кейт, чакай... — Но тя вече отива към масата, където Андерсън все още седи.

Случвало ли ти се е да попаднеш в задръстване на магистралата. От онези задръствания, кола до кола, пиле не може да прехвъркне? И когато най-сетне се придвижиш напред и краят му се вижда, разбираш, че цялото задръстване е заради злополука. Не някоя лоша злополука: чукнали са се леко, някоя и друга огъната джанта, колата се е килнала настрани. И разбираш, че цялото ти загубено време се дължи на това, че всеки, който е минал от тук, е намалил скоростта, за да гледа, да точи врат от прозореца.

Смешно, нали? И се кълнеш, че когато дойде редът ти, няма да намаляваш и да гледаш. Заради принципа. Но когато стигнеш, когато минаваш покрай изкривените врати, включените фарове, огънатите джанти, какво правиш?

Намаляваш и гледаш. Не искаш, но вече не е въпрос на воля. Гнусно е, отвратително е, абсурдно е. И когато гледах как Кейт върви към Андерсън, се почувствах сякаш минавам бавно и гледам катастрофиралите коли на магистралата. И колкото и да искам да не намалявам, вече не е въпрос на воля, както вече казах.

Тя застава до стола му, усмихва се професионално. Ако наблюдаваш по-внимателно, ще забележиш точно мига, в който

осъзнава какво иска от нея.

Усмивката ѝ застива. Веждите ѝ се сбират удивено, защото не може да повярва, че наистина ѝ предлага такова нещо. И сега вече е скована и несигурна. Чуди се дали да му каже да ходи да си го начука, или да му откаже вежливо. Докато машинката в главата ѝ работи на бесни обороти, Андерсън вдига пръст (виждаш ли как лигите му текат през пръста) и го прокарва по голата ѝ ръка.

И край. Излизам от ступора. Виждам червено. Ярκο неоновο червено. И съм на корида, но съм бик.

Знаеш ли го този филм *Коледна приказка*? Сещаш ли се как към края Ралфи натрива носа на оня насилник? Надявам се да си гледал филмчето, искрено се надявам. Защото тогава ще разбереш какво имам предвид, като казвам, че ей сега ще покажа на тоя шибаняк който е Ралфи.

Приближавам се и заставам пред нея.

— Ако я докоснеш още веднъж, те мятам през прозореца. После ще те събират на парчета от Петдесет и първо авеню. И понеже ще са много парчета, ще отнеме дни да те остържат.

Той се хили. Прилича на Пазителя на криптата от оня филм на ужасите *Приказки от криптата*, нали?

— Успокой се, синко.

Синко? Това истина ли е?

— Знаеш ли, Дрю. Харесваш ми.

Ето това вече е концепция, която сериозно ме плаши.

— Имам нужда точно от човек като теб — продължава. — От човек, който не се страхува да изрази мнението си и да каже какво наистина мисли. Изглежда моето... условие няма да бъде изпълнено. Но ще подпиша с теб и компанията ти. Какво ще кажеш? — Обляга се в стола и отпива от виното си.

Уверен е, че ще забравя всичко случило се преди минути и ще използвам повода да сложа ръце на кинтите му.

— Ще кажа едно голямо „не“ на това, Соул. Трябва да си наясно, че имаме следната политика в компанията: не работим с куци пишки, с ебалници, които го вдигат само с виагра, с мръсни торби с лайна, които използват статута си, за да чукат жени. Млади жени, които могат да са им дъщери. Заминавай и си развявай насраните гащи някъде другаде. Няма сделка.

Гледаме са като два вълка, преди да си захапят гушите, сецаш се... по Дискавър ги показват. Тогава той казва много бавно:

— Мисли внимателно, синко, правиш голяма грешка.

— Мисля, че единствената грешка беше, че загубихме времето си тук с теб, което няма да продължи и секунда повече. Край, свършихме тук.

После се обръщам към Кейт и казвам меко:

— Тръгваме си.

Слагам ръка на гърба ѝ и я повеждам към гардеробната. Държа ѝ палтото, докато се облича. Слагам ръце на раменете ѝ и я питам:

— Добре ли си?

Не ме поглежда. Само казва тихо:

— Да, страхотно.

Да. А вече знаем какво означава това, нали?

За много мъже колата им е нещо като перфектната жена. Можем да я направим такава, каквато си я искаме, по поръчка. Можем да я караме бързо или бавно, и тя няма да се оплаква. Можем лесно да я изтъргуваме, когато се появи някой по-нов модел. На практика, това е перфектната връзка.

Карам „Астон Мартин“ V12. Не мога да кажа, че нещата, които обичам на този свят, са много, но колата ми е едно от тях. Обичам я, обожавам я. Купих си я след първата си успешна сделка. Тя е моята красавица, тя е моето бебче, но едва ли ми личи колко я обичам от начина, по който я карам в момента.

Типично за всеки ядосан мъж, изобщо не я щадя. Стискам волана, гумите пищят на завоите, блъскам по клаксона със и без повод. Не знам какво Кейт мисли за случката, просто се опитвам да се успокоя. Тогава чувам тихия ѝ глас.

— Съжалявам.

— За какво съжаляваш? — питам и я поглеждам.

— Изобщо не съм искала да изпращам подобни сигнали към него, Дрю. Никога не бих свалила клиент. Изобщо не осъзнавах, че...

Исусе.

Защо жените винаги казват това? Защо винаги обвиняват себе си, когато някой се отнася с тях като с лайно? Мъжете са друго — един

мъж ще се остави да му настържат езика на ренде, но няма да се признае за виновен или че се е издънил.

Когато бяхме на шестнайсет, Матю излизаше с Мелиса Сайбер. Един ден, докато бил под душа, Мелиса започнала да рови из шкафчетата му и намерила бележки от другите две момичета, които чукаше паралелно с нея.

Побесняла. Но знаеш ли какво стана? Когато Матю приключил разговора си с нея, не само я бе убедил, че е прочела съвсем грешно написаното в бележките, ами и Мелиса вече му се извинявала, че му е ровила в нещата. Не ти се вярва, нали? Ми то не е и за вярване. Но това са фактите.

Спирам до тротоара и се обръщам към нея.

— Слушай, Кейт. Не си направила нищо лошо.

— Но ти каза онези неща за блузата ми... в лицето му...

Браво бе! Сега си мисли, че си го е изпросила, защото ѝ казах тези неща.

Няма що, *страхотно*.

— Не, не е така. Тогава го казах, защото съм задник. Не съм си го мислил наистина. Виж, просто в този бизнес някои клиенти са безпомощни пишки с много пари и власт. Свикнали са да получават всичко, което искат, в това число и жени.

Не искам да виждам сходствата между мен и Соул, но е лесно да се забележат. Просто се набиват на очи. И докато го слушах тази вечер, се почувствах... супер зле заради начина, по който се бях държал с Кейт от самото начало. Баща ми искаше да ѝ помогна, да я науча, да я напътствам. А аз позволих на пениса си и на хиперактивното ми чувство за собственост и съперничество да размътят мозъка ми и да водят нещата.

— Ти си разкошна жена. Това няма да е за последно. Тепърва ще ти се случва. Трябва да имаш много дебела кожа, непробиваема. Не бива да позволяваш на никого да разбие увереността ти. Беше перфектна на тази среща. Наистина.

— Благодаря ти — казва и се усмихва леко.

Обръщам поглед към пътя и подкарвам колата. Пътуваме в мълчание.

— Боже, как ми се пие — казва.

Думите ѝ, меко казано, ме шокират. Кейт, тази Кейт, която познавам, не би казала подобно нещо. Но като се замисля, тя е прямо момиче, стреля право в целта. Без празни приказки, без заобикалки. Не е от онези жени, които почти не пият, не ядат мазнини и чистят с прахосмукачката зад дивана три пъти седмично. И точно в този момент осъзнавам, че не знам почти нищо за момичето, което постоянно обсебва мислите ми. Не съм разбрал за нея нищо повече от това, което ми каза, когато се приближих до нея и я заговорих преди толкова седмици в *РЕМ*. Не съм си дал труда да разбера.

И изпадам в още по-голям шок, когато си признавам, че искам да знам всичко за нея.

Към този етап от живота ми, опознаването на една жена за мен се свеждаше до това да питам дали обича бавно, бързо, сладко, мръсно, отгоре, отдолу, отзад, отпред... Но малкото контакти, които съм имал с Кейт, са напълно различни от контактите, които съм имал с другите жени. Тя е различна.

Тя е като кубчето на Рубик. Толкова те вбесява като не можеш да го наредиш, че ти се иска да го фраснеш в пода и да го разбиеш или направо да го метнеш през прозореца. Но не го правиш. Не можеш да го направиш.

Задължен си да продължиш да си играеш с него, докато разбереш как по дяволите се нарежда.

— Сериозно ли? — питам.

— Ами да. Беше тежка вечер. Всъщност бяха доста тежки седмици.

Усмиввам се и включвам на пета.

— Знам идеалното място.

Без паника! Нямам намерение да я напия и да се възползвам от благините, ако предложи такива. Но ако се хвърли да ми разкъсва дрехите в коридорчето към тоалетната, не очаквай да извадя някоя пръчка и да я напляскам по дупето за лошо поведение.

Майтапът настрана, но това според мен е ново начало за мен и Кейт. Свежо начало. Ще бъде перфектният джентълмен. Честна скаутска.

То пък аз не съм бил скаут.

ГЛАВА 9

— Кога се напи за първи път?

— На тринайсет. Точно преди уроците по танци. Родителите ми бяха извън града и гаджето ми, Дженифър Брустър, реши, че ще е много зряло, ако пийнем преди това по една водка с портокалов сок. Не намерих водка, но намерих ром. Пихме ром с портокалов сок. Историята приключи зад спортния салон, където повръщяхме рамо до рамо. До ден-днешен не мога да помириша ром. Стига ми да го помириша, за да започна да драйфам. Кога се целуна с момче за първи път?

— В шести клас, на кино, с Томи Уилкинс. Сложи ръка около раменете ми и си навря езика в гърлото ми. Нямах представа какво се опитва да направи.

Играем на *Първи или десет*. Ако не знаеш правилата на играта, сега ще обясня. Значи, единият пита другия кога е правил нещо за първи път — кога за първи път е ходил в „Дисни“, кога е правил секс за първи път и така нататък.

Ако не го е правил нито веднъж, трябва да каже нещо, което е правил повече от десет пъти и да изпие един шот. Кой предложи да играем тая шибана игра?

Вече губя с пет точки.

— Кога се влюби за първи път?

Стават шест. Вдигам водката и я обръщам.

Намираме се в малък локал, *Хаус*. Тихо местенце, напомня на *Бар „Наздраве“*. Хората са отпуснати, приказват си, атмосферата е дружелюбна.

Не е точно типът заведения, които посещавам в събота. Тук ми харесва. Само караокето ме дразни. Този, който е измислил караокето, е бил зъл, отмъстителен човек. Такива хора трябва да бъдат застрелвани с един куршум между очите.

Кейт килва глава настрани и ме гледа преценяващо.

— Никога не си се влюбвал?

— Любовта е за загубеняците — казвам и клатя глава.

— Не си ли малко циничен? Значи не вярваш, че любовта съществува? — пита с усмивка.

— Не съм казал такова нещо. Родителите ми са щастливо женени от трийсет и шест години. Сестра ми обича мъжа си, той я обожава.

— Но не и ти? Никога?

— Просто не виждам смисъл — свивам рамене. — Прекалено много работа за много ниско заплащане. Шансовете една такава връзка да издържи дори няколко години са петдесет на петдесет. Прекалено е сложно за вкуса ми. Предпочитам всичко да е простичко и ясно. Работя, чукам, ям, спя до късно в неделя, обядвам с родителите си или играя баскетбол с момчетата. Без напрежение, лесно, гладко.

Кейт се обляга в стола си и казва:

— Дядо ми обичаше да казва: „Ако не е трудно, не си струва“. А ти... не си ли самотен понякога?

Като по поръчка, едно нисичко момиче идва към масата ни, обляга се на рамото ми, циците ѝ са на показ почти в лицето ми, и пита:

— Искаш ли нещо по-специално, сладурче?

Това отговаря на въпроса на Кейт, нали?

— Да, захарче. Донеси по още едно.

Когато сервитьорката се отдалечава, очите на Кейт се забиват в моите, но веднага ги отмества и поглежда към тавана.

— Както и да е. Кажу какво си правил повече от десет пъти.

— Секс с повече от десет жени в рамките на една седмица. Конкун, пролетта на 2004. Мексико е красиво място.

— И това трябва да ме впечатли?

Усмиввам се гордо.

— Повечето жени се впечатляват — казвам, навеждам се към нея, потърквам палеца си в нейния и добавям много тихо: — Но ти не си като *повечето* жени, нали?

Тя навлажнява устни, без да откъсва очи от мен.

— Флиртуваш ли с мен?

— Определено.

Ниската носи питиетата. Бавно пукам кокалчетата на ръката си. Време е да преминем към... интимната фаза.

— Първа свирка?

Трябва да признаеш, че поне опитах да се въздържа от подобни въпроси, колкото е възможно по-дълго. Но вече не мога да се спра.

Усмивката изчезва от лицето ѝ.

— Имаш доста сериозни психически проблеми, знаеш, нали?

Вземам назаем едно изречение от филма *Клуб „Закуска“*:

— Хайде, Клеър, просто отговори, не е труден въпрос.

Кейт вдига напитката си и я мята в гърлото.

Шокиран съм. Нямам думи.

— Никога не си правила свирка?

Моля те, боже, нека Кейт не е от онези жени... студени, без грам спонтанност и желание за авантюра, от онези, които не правят „такива неща“, от онези жени, които държат да *правят любов*, което в общи линии означава чукане в мисионерска поза. Заради такива жени, мъже като Бил Клинтън и Елиът Спицър^[1] рискуваха политическите си кариери, защото прекалено отчаяно са копнели за „щастливия край“.

Водката изгаря гърлото ѝ и тя мръщи лице.

— Били не обича орален секс. Не обича да го прави... *той* да го прави на мен.

Това момиче май се напи. Мисля, че би ми казала подобно нещо само ако е пияна като мотика. Добре го прикрива, как мислиш? И все още не е отговорила на въпроса ми.

А що се касае до годеника ѝ, той си е жива мижитурка и страхливец. Майка ми винаги казва: *Ако някой си заслужава да го изучукаш, изучукай го като хората, направи го добре*. Е, не казва точно това, но в общи линии е нещо в този дух. Разбираш какво се опитвам да кажа, нали? Ако нямам желание да си сложа езика между краката на една жена, никога няма и да я чукам.

Може да е жестоко, но това е положението.

А в случая говорим за Кейт. Бих я ял за закуска всеки ден в седмицата и два пъти в неделя. И не мога да се сетя за нито един мъж, който да не ме подкрепи.

Тоя Били е кръгъл идиот.

— И понеже той никога не... знаеш де, той казва, че не е справедливо аз да го правя на него. Така че... не, никога не съм...

Не може дори да го каже. Налага се да ѝ помогна?

— Не е справедливо да му правиш свирка? Да му източииш топките? Да му изсмучеш ушите през ташаците?

Тя покрива лице с длани и започва да се смее тихичко и срамежливо. Това е едно от най-красивите неща, които съм виждал в живота си. После открива лице, поема въздух и казва:

— Давай да играем. Моето десет: с Били съм от десет години.

Започвам да се давя с бирата.

— Десет години? — питам, след като очевидно прескачам трапа.

— Почти единайсет — кима тя.

— И сте гаджета от...

— Бях на петнайсет. Да.

Значи, ако добре чувам какво казва, никога не е правила свирка? Така ли е, или просто се опитвам да съживя умрял кон и да повтарям едно и също, докато повярвам? Никой не е слагал език между тези крака? Не, не е истина.

Но изглежда това казва. Нали?

Сълзи напират в очите ми. Господи, какъв грях! Моля, не застрелвайте готиния пич, който е измислил караокето. Спестете куршума за гаджето на Кейт.

— От колко време сте сгодени?

— Близо седем години. Предложи ми, преди да замина за колежа.

Тези две изречения са достатъчни за всеки сляп и дори глух да разбере що за човек е Били. Несигурен, ревнив, залепил се е за нея като пиявица.

Копелето мръсно е знаело, че е тя е далеч извън орбитата на мижавата му планетка, че ще успее в живота, и че един ден ще му бие шута. И какво прави хитрецът? Предлага ѝ и я хваща в капана, преди момичето да се е осъзнало.

— Затова този пръстен е толкова... малък. Били работи цели шест месеца, за да ми го купи, ето защо няма значение колко е голям. Коси поляни, кара камиони, преби се от бачкане, за да ми го купи. За мен този пръстен струва много повече от най-големия скъпоценен камък в „Тифани“.

А тези няколко изречения ми казват каква жена е Кейт Брукс. Много жени живеят заради марката на колите, на дрехите, заради големината на пръстените, на къщите. Изкуствени. Празни. Аз знам най-добре, защото съм обърнал повечето от тях. Тя обаче е истинска. За нея е важно качеството, а не количеството.

Всъщност ми напомня на сестра ми. При всичките пари на родителите ми и при безкрайните си финансови възможности, изобщо не ѝ пука кое каква марка е, не дава пет пари за мнението на хората. Точно така се омъжи за Стивън. Станаха гаджета в гимназията. Това го превърна в легенда в училището. Тя беше последна, а той втора година. До ден-дневен името му се нашепва с възхищение из коридорите на католическото училище *Света Мария*. Дори стените му се кланят.

Какво? Да, ходил съм в католическо училище. Изненада ли долавям? Това не бива да те учудва. Профанизираният ми език и стил на живот имат известен религиозен нюанс, какъвто може да се придобие само чрез дългогодишно обучение в католически институции. Повечето от ругатните и богохулствата са заучени от проповедниците. Само не питай за монахините, че там няма да мога да спра да разказвам няколко дни.

Както и да е. Докъде бях стигнал? А, да, Александра и Стивън.

Стивън не е красавец, не излъчва грам еротика, не е съблазнителен, не е... нищо не е. Никога не е бил играч, в смисъл не е хойкал по жени. Значи идва големият въпрос — как успя да грабне такава голяма награда като сестра ми.

Ще ти кажа как.

С увереност.

Стивън никога не е изпитвал грам съмнение в качествата си. Никога не му е минавало през ума, че не е достатъчно добър за Кучката. Той просто отказа да се поддаде на провокации от сорта, че не е достатъчно добър за нея. Не ѝ позволи да го накара да се чувства пониско от нея. Той винаги е имал онова тихо самочувствие, което привлича жените като мухи на мед. Защото знаеше, че никой на този свят не би могъл да обича сестра ми повече отколкото я обича той. И когато тя напусна училище и замина в колежа години преди него, мислиш ли, че Стивън беше притеснен? Не, по дяволите, разбира се, не.

Не се страхуваше да я пусне. Защото знаеше със сто процентова сигурност, че един ден тя ще се върне. При него.

Били Лайняната Пишка Уорън не е бил сигурен.

Два часа по-късно с Кейт сме пияни като кирки. Виждаш ли ни? Гледаме към сцената, прием бира, очите ни са леко оцъклени. Можеш да научиш толкова много неща за един човек, когато се напие. Така се случи и с Кейт.

Когато пие, тя говори. Много.

Дали говори високо? Дали вика? Няма значение, тази част идва по-късно.

Кейт е от Грийнвил, Охайо. Майка ѝ все още живее там. Има нещо като закусвалня. Предполагам такива места са доста популярни в тоя край.

Сутрин работниците минават да ядат и да пия кафе, а после идват учениците.

Закусвалнята е семеен бизнес. Пълни се след футболен мач. Не спомена за баща и аз не попитах. Кейт работила там като сервитьорка през ваканциите.

И макар че е завършила колеж с отличие, Кейт е била много диво дете. Това обяснява защо порка наравно с мен. Очевидно с Лайнната Глава са прекарвали по-голямата част от невинните тийн години в правене на глупости: незаконно влизали в площадки да карат кънки без билети, задигали разни неща от супермаркетите, и пеели. В рок група.

О, да не забравя да спомена. Магарешката Глава си изкарва прехраната с това и до ден-днешен. Той е музикант. Усецаш накъде бият нещата, нали?

Да, точно така, не работи.

Защо Кейт е с този неудачник? Това е въпрос за един милион долар, деца мои. Не съм сноб. Не ми пука дали бачкаш на бензиностанция, или си главен счетоводител на шибания „Макдоналдс“. Ако си истински мъж, работиш, не смучеш като паразит от това, което изкарва приятелката ти.

— Баси гадостта е т’ва караоке — казвам с облекчение, когато русият травестит, който до сега стискаше микрофона, довършва I Will Survive^[2].

Кейт накланя глава настрани и казва:

— Не е... чак толкова зле.

— Мисля, че ушите ми кървят, а онези край бара умират от бавна и мъчителна смърт — казвам и посочвам към замрялата публика на

бара.

Кейт отпива от бирата.

— Просто грешната песен на неуместното място. Една подходяща песен ще ги разбуди.

— Ти си луда.

— На бас, че мога да го направя? — заваля леко.

— Няма начин. Освен ако не планираш стриптийз като бонус към песента.

А това, момчета и момичета, е шоу, за което бих дал много добри пари. Бих си дал левия ташак дори.

Тя взема телефона ми в ръка и го размахва пред носа ми.

— Никакви снимки. Не искам никакви доказателства.

После става и тръгва към сцената. От гърдите на насядалите на бара мъже се изтръгва болезнен стон... поредното мъчително изживяване с първите тактове на песента.

Но тогава тя започва да пее.

*Нямам шанс, когато ме погледнеш така.
И бих направила всичко,
ако ме помолеш, ако само кимнеш с глава.
Всичко.
За теб.
И бих извикала със пълно гърло пред света.
И искам всички тук да разберат,
че точно ти направи с мен това.
И искам пак да изгоря.*

Мили боже, Пресвета Дево и всички светии!

Гласът ѝ е дълбок, разкошен, възбуждащ. Като на някоя от онези жени на секс линиите. Надига се като свежа струя въздух, понася се, достига до мен и ме залива... като любовна игра. Тялото ми реагира на мига. Здрав, прав и корав съм като скала.

*Не ме интересуват хората.
Не искам и да чувам какво за мен говорят.*

*Аз гледам право във очите и никога не се предавам.
Но когато си около мен, забравям
коя съм и каква съм.
Безпомощна и слаба, отнесена като във сън.
И нямам шанс, когато ме погледнеш така.
И бих направила всичко,
ако ме помолеш, ако само кимнеш с глава.
Пред теб на колене аз падам.*

Тя започва да движи бедрата и таза си в такт с музиката, а аз си представям как би изглеждала на колене. Не мога да откъсна очи. Тя... хипнотизира.

*И колко бързо се променям.
Лицето, облика си сменям.
А никога не предполагах, че мога да съм друга.
Но нов път ми показва ти, живота без заблуда.
По-сладък, по-добър, живот с мечти.
За една целувка бих продала себе си.
За първи път в живота си аз срещам
мъж, който означава всичко на света за мен.
Да зарежа, да напусна, да загърбя всеки, всичко
мога.
Но теб не мога.*

Всички мъже в заведението седят като заковани. Но очите й с
цвят на тъмен оникс... гледат към мен.
И се чувствам като бог.

*Не съм допускала до себе си човек, тъй близо до
сърцето си.
Градя стени, затварям себе си.
Да се оградя, да се предпазя от болката
от жестокостта на хората.*

*Но ти изви сърцето ми и го оплете в своето.
Сега е хубаво, по-хубаво от всякога.
Макар че мога много да загубя.
Но мога много да спечеля, все някога.*

Тя отмята косата се назад и си представям как прави същото, докато ме язди бавно. Исусе! Най-добрите стриптийзьорки в града са ми танцували в скута и никога не съм свършвал в панталоните, но мисля, че точно това ще се случи, ако песента не свърши скоро, много скоро, веднага!

*Но когато си около мен, забравям
коя съм и каква съм.
Безпомощна и слаба, отнесена като във сън.
И нямам шанс, когато ме погледнеш така.
И бих направила всичко
ако ме помолеш, ако само кимнеш с глава.
Само за теб. За никой друг на света.*

Барът буквално гръмва от аплодисменти, викове, дюдюкания, подсвирквания. Кейт слиза от сцената и бавно тръгва през ужасяващия шум.

Клубът напомня на родео. Върви към мен и се усмихва закачливо. Ставам. Тя спира само на няколко сантиметра от мен.

— Казах ти, че мога да ги разбудя. — Гледа ме в очите.

— Това беше... ти... ти си... удивителна — казвам нежно.

Искам да я целуна. Но като че в момента повече ми се иска да мога да си поема дъх, защото скоро ще колабирам от липса на кислород и вероятно ще умра. В съзнанието ми пак нахлуват кадри от снощи. Господи, колко беше хубаво да я усещам в ръцете си. Трябва да я целуна. Усмивката леко помръква от лицето ѝ. Знам, че тя иска същото. Отмятам кичурче коса зад рамото ѝ, навеждам се...

И телефонът и започва да пици.

Тя мига няколко пъти, сякаш се разбужда след хипноза, и взема телефона си:

— З-здрасти. — Обръща се и се отдалечава бързо от мен, с пръст в другото ухо, за да чува по-добре. — Не, Били, не съм забравила. Просто имах тежка вечер. Не... да... В един бар съм... „Хауис“. Намира се... — Тя поглежда телефона изненадано и разбирам, че Лайното ѝ е затворило. Очите ѝ са трезви.

— Трябва да изляза. Били идва да ме прибере.

Каква награда, какво пиршество! Най-накрая ще имам възможността да се запозная с истинско ходещо лайно, увиснало от анус. Намирисва ми, че ще е нещо като карнавална вечер, от онези, когато излизат жени с бради, хора с по дващсет и три пръста, Човекът Слон и всякакви такива чудеса на природата.

Докато чакаме на тротоара, Кейт се обръща към мен и пита:

— Какво ще кажем на баща ти?

Ето, точно това е въпросът, който умишлено избягвам цяла вечер.

Старецът е човек на честта. Традиционалист. Искан ми се да вярвам, че ще е горд с мен, все пак защитих честта на Кейт. Но е и бизнесмен. А истината е, че можех да я защита и пак да подпиша. Това трябваше да направя. И това и щях да направя, ако жената с мен на масата на преговорите беше всяка друга, но не и Кейт.

— Аз ще се оправям с баща ми.

— Какво? Не. Не, ние сме екип, забрави ли? И двамата имаме вина, че загубихме клиента.

— Аз съм този, който си тръгна, след като му плю в лицето.

— А аз съм тази, която не те спря. Дрю, наистина оценявам какво направи за мен, всъщност... ти беше... невероятен, наистина.

Може би водката говори вместо нея, но думите ѝ ме стоплят. Може и да е от водката, която аз изпих.

— Но нямам нужда от принц на бял кон да ме защитава. Аз съм голямо момиче и със сигурност мога да поема удар от баща ти. Понеделник сутринта ще говорим с него. ЗАЕДНО. Съгласен?

А ето и моето заключение: Кейт Брукс е изключителна жена.

— Съгласен.

Точно в този момент един черен „Тъндърбърд“ се задава с ръмжене и бумтеж и спира пред нас. Ако досега не си гледал *Уикенд*,

посветен на осемдесетте по MTV, е сега го гледаш на живо. Среден на ръст, светлокестенява коса. Излиза от колата.

Само на мен ли ми прилича на торба с боклук. На теб как ти се струва?

Старомоден тип. Напомня ли ти на компрес с оцет и студена вода, който баба ти е слагала на челото, когато си имал температура?

Лицето му е смръщено. Поглежда я, оглежда ме и пак се обръща към нея.

Изглежда още по-ядосан. Май не е много тъп. Разбира много добре кога има опасност от конкуренция. Надушва я на мига.

Минава от страната на Кейт и ѝ отваря вратата. Тя въздъхва и ми се усмихва напрегнато. После прави крача към колата и се препъва в плочка на паважа. Спускам се да я хвана, но господин *Пенисът Ми Е С Размер на Игла* ме изпреварва. Поглежда я от една ръка разстояние и гневът му се трансформира в отвращение.

— Поркана ли си?

Никак не ми харесва този тон. Някой трябва да научи това момче на елементарни маниери.

— Не започвай, Били. Имах трудна вечер — казва му Кейт.

— Трудна вечер? Ай стига бе! Нещо като да изнасяш най-добрия концерт в живота си и приятелката ти да не се появи? Толкова зле ли беше твоята?

Концерт? Сериозно ли каза концерт? И тя наистина ли спи с тоя малоумник? Това е една голяма тлъста ебавка.

Тя се дърпа назад.

— Знаеш ли какво? — Започва силно и настървено. И после спада като пукнат балон. — Хайде да се прибираме.

Тя се качва в колата, а Бездомното Псе затръшва вратата ѝ. Тя ме гледа зад стъклото, докато той минава отзад да си седне на шофьорското място.

Кейт сваля прозореца.

— Лека нощ, Дрю. И благодаря за... всичко.

Усмихвам ѝ се въпреки желанието ми да размажа лицето на годеника.

— Няма проблем.

И колата с пукот и трясък се отдалечава. Остави ме. Втора поредна вечер Кейт Брукс ме оставя. И втора поредна вечер ме боли за

нея. Търкам лице да се осъзная, когато чувам глас зад мен:

— Ей, захарче, свърших работа. Искаш ли да дойдеш с мен?

Ниската. Изглежда прилично. Нищо специално, не си заслужава да я описвам дори, но е тук, на разположение. И след като видях Кейт с онази безгръбначна невестулка, която взема за мъж, отказвам да прекарам остатъка от нощта сам.

— Разбира се, бейби. Ще викна такси.

Ужасна нощ. Нека дам един съвет на всички дами, които четат: ако лежиш като пън... като ням пън, като труп, докато те чукат, никога няма да те запомнят като най-великото сексуално чудо на света. Но едно е сигурно — ще те запомнят.

Другата причина е, че не мога да си избия Кейт от акъла. През цялото време сравнявам Ниската с нея, която сега ми изглежда още по-ниска.

Разочароващо дребно дърво. Храст.

Не ми се вдигат активите за последното казано, нали? Хайде моля ти се, не ми обяснявай как жените не си представят как ги чука Брад Пит, докато мъжът им блъска като хамалин отзад и ги подпира с биреното коремче.

Ако все още ме мислиш за негодник, само ще кажа, че имаш късмет, защото съвсем скоро ще си получа заслуженото.

[1] Губернатор на щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Популярна песен от осемдесетте на Глория Гейнър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Баща ми никак не е доволен от начина, по който приключих сделката с Андерсън. Действал съм прибързано, нерационално... алабала. И поради това че съм по-старши от Кейт, аз бях отговорен за загубата на клиента, а върху Кейт хвърли много малка част от вината.

Минах в черния списък в офиса за известно време, но това не ми се отрази чак толкова зле, както предполагаш. Предимно защото не съжалявам за нищо. Ако трябваше да разиграем сценария отново, щях да постъпя по същия начин. Така че, може би баща ми беше разочарован от мен, но към финала на дългата му лекция и след всичките му укори аз бях също доста разочарован от него.

Освен това, през четирите седмици след онази катастрофална вечер, нещата между мен и Кейт продължиха да се развиват. Все още си разменяме по някой и друг удар на работа, но вече приличат повече на мушкане с палец в гърдите, отколкото яко кроше в зъбите, както беше в началото. Тогава всеки искаше да просне другия по задник, а сега обменяме идеи, помагаме си. Един път и баща ми да се окаже прав! С Кейт се допълваме, балансираме силните си качества и слабостите си.

Някъде по това време осъзнавам, че за мен тя е повече от чифт прелестни крака, между които искам да пролазя. Повече от чифт бикини, които отчаяно искам да сваля.

Сега Кейт е приятел. Приятел, който кара пениса ми да заема стойка „мирно“ всеки път, когато влезе в стаята ми, но това си е моят тежък кръст. И трябва да си го нося, предполагам, защото колкото и да я искам, колкото и да съм сигурен, че и тя ме иска поне мъничко, усещам, че не е от жените, които изневеряват.

И дори и да изневери, после няма да има сили да се погледне в огледалото.

Знам какво си мислиш.

Какво се случи? Как този прелестен, уверен, дяволски обаятелен мъж се превърна в това разкашкано грипозно същество, с което се запознах в началото?

Ще стигнем и до там, повярвай ми.

За да разбереш какво точно се случи, трябва да те запозная с още няколко героя в съзливата сапунена опера, наречена още „мой живот“. Вече познаваш Кофата за Боклук Уорън. За беда, той се появява и в други епизоди.

А сега е време да се запознаеш с... нали си гледал *Лабораторията на Декстър*. Е, значи се сецаш за онова облечено в розово, танцуващо балет, затрупано под купища плюшени играчи същество Ди Ди, сестрата на Декстър, а в нашия случай братовчедка на Магарешкия Задник и най-добра приятелка на Кейт. Сега ще ти покажа за какво иде реч.

— Видях те да говориш с brunetката с големите цици. В тях ли отиде после? — пита ме Матю. Седнали сме да обядваме с него и Джак на няколко пресечки от офиса. Обсъждаме последната събота вечер.

— Не стигнахме дотам.

— В смисъл?

Спомних си какво палаво дете беше тази малката. Човек рядко среща жени с наклонности на екхибиционист, но не мога да не се засмея, като се сетя какво стана в таксито и как това такси...

— Искам да кажа това такси никога няма да е същото. Освен това изкарахме акъла на човека. Ще му държи влага цял живот.

— Такова куче си, човече — смее се Джак.

— Не, минах на кучешка поза в тях.

Не ме гледай така, вече се разбрахме по въпроса.

Момчета. Секс. Разговори. Помниш ли?

Освен това, като изключим онази част в таксито, Таксиметровата беше далеч от прилично качество. Не беше дори „Колгейт“. Беше като онези пасти за зъби, малки тубички, кофти вкус, които слагат в хотелите за крайно закъсалите. Не помниш името на хотела, не помниш името и на пастата за зъби.

— Здравсти, Кейт — вика Матю и гледа някъде зад мен. Дори не съм забелязал кога е влязла.

Сега се налага да спрем за секунда, защото това е много важно.

Виждаш ли как е свила устни? Виждаш ли тънката бръчка между свъсените ѝ вежди? Чула е какво казах току-що. И не ѝ се нрави, нали? Аз обаче не обръщам внимание, но ти поне запомни, защото това изражение ще се върне по-късно и ще ме ухапе по задника като бясно куче.

Обръщам се. Лицето ѝ е празно, безизразно.

— Искаш ли да седнеш с нас? — питам.

— Не, благодаря. Току-що обядвах с приятелката си.

И ето я и нея. Ботуши до коленете, черни. Черен чорапогащник, от онези накъсаните на стратегически места, миниатюрна пола, розов потник без презрамки, къс плетен сив пуловер. Дълга коса, розово-руса, къдрава. Ярκο розови устни. Очите ѝ се движат бързо и ни оглеждат изпод перде от черни мигли.

Тя е... интересна. Бих казал хубава, секси, може би заради начина, по който се облича — ярко присъствие на уличната мода.

— Матю Фишър, Джек О'Шей, Дрю Еванс. Това е Ди Ди Уорън.

Когато чува името ми, Ди Ди се обръща веднага към мен. Имам чувството, че ме анализира. По същия начин един мъж би оглеждал мотора на колата си, преди да го извади и метне в кофата за боклук.

— А, значи ти си Дрю? Чувала съм за теб.

Кейт е казала на приятелката си за мен? Интересно.

— Така ли? Какво си чувала?

— Мога да ти кажа, но после ще се наложи да те убия — свива рамене. После вдига пръст и почва да го размахва пред лицето ми. — Само едно ще ти кажа. Искам да продължаваш да се държиш добре с моето момиче тук, в случай че искаш топките ти да си останат там, където са си сега. Това е.

Макар че говори почти закачливо, знам, че не се шегува. Усещам го по студенината в гласа ѝ.

— Опитвам се да ѝ покажа колко мил мога да бъда — казвам с усмивка. — Но тя все ми затваря вратата под носа.

Тя се усмихва, а Матю се намесва любезно:

— Ди Ди? Това е галено от Дона? Дебора?

Кейт се усмихва. Изражението ѝ е като на палаво дете.

— Делорес. Кръстена е на баба си и Ди Ди мрази името си.

Делорес я поглежда мръсно.

Матю се опитва да върне разговора в цивилизовани граници.

— Делорес е разкошно име. За разкошно момиче. Почти се римува с клиторис, което си е точното медицинско название... а аз наистина съм опознал този орган, за да го обикна. Заклет фен.

Делорес се усмихва бавно, прокарва пръст по долната си устна, обръща се към нас и казва:

— Трябва да бягам. Закъснявам за работа. Радвам се, че се запознахме, момчета.

Прегръща Кейт, намига на Матю и излиза.

— Трябва да се връща на работа ли? — питам. — Стриптийз баровете не отварят до четири следобед.

— Не е стриптийзьорка — казва с вежлива усмивка Кейт. — Облича се така, за да шокира хората. И те наистина са шокирани, когато разберат какво работи.

— И какво работи — пита Матю.

— Тя е учен, разработват совалки и ракети.

— Шегуваш се — казва Матю на глас, това, което и тримата си мислим.

— Опасявам се, че не е така. Тя е химик. В НАСА. В лабораторията ѝ работят по подобряване на ефективността и икономичността на горивото, което се използва от совалките. — Тук потръпва. — Ди Ди Уорън в близост с експлозиви... е нещо, за което се опитвам да не мисля.

След няма и секунда Матю отваря уста.

— Брукс, трябва да ни свържеш. Аз съм добро момче. Искам да я изведа на вечеря. Няма да съжалява.

Кейт обмисля внимателно и после казва:

— Добре, мисля, че си нейният тип. — Подава му визитка. — Но трябва да те предупредя, че е от жените, които чукат и зарязват. И оставят кървави следи след себе си. Но ако искаш да си прекараш добре една-две нощи, обади ѝ се. Ако търсиш нещо по-сериозно, стой настрана.

Всички седим като препарирани. После Матю става, приближава се до нея и я целува по бузата. Изведнъж искам вече да сложа ръка около гърлото му и да му изтръгна сливиците.

Това лошо ли е?

— Ти си моята нова най-добра приятелка — казва ѝ той.

Кейт разбира грешно изражението ми.

— Не се цупи, Дрю. Не съм виновна аз, че приятелите ти ме ценят повече от теб.

И като казва това, има предвид и Стивън. Преди няколко дни се бе заровил в интернет и като обезумял търсеше хубаво място да заведе Кучката за годишнината от сватбата им. Очевидно комшийката на Кейт е *matre*^[1] в Чез, най-скъпия и престижен ресторант в града. Кейт му намери маса за вечерта.

Александра трябва да му се е отблагодарила подобаващо (дори не искам да си помислям и да си представям как), защото от този ден натам, Стивън би застанал с голи гърди да спре куршум, за да защити Кейт Брукс.

— Заради циците е — казвам аз. — Ако имах като твоите, и мен щяха да ме харесват.

Преди няколко седмици подобен коментар би я вбесил, но сега само поклаща глава и се смее.

Вечерта преди Деня на благодарността, е официално приета за най-голямата бар-вечер за годината. Всички излизат. Всички искат да се забавляват. Обикновено с Матю и Джак започваме с партито, което баща ми (та кой друг!) прави в офиса, и после бавно тръгваме към клубовете. Това си е традиция.

Сега вече можеш да си представиш изненадата ми, когато влизам в залата за конференции и виждам Матю с ръка около кръста на някаква жена.

Очевидно я е поканил на среща точно тази вечер. И не коя да е жена, а Делорес Уорън. Откакто се запознахме с нея преди две седмици и половина, Матю липсва от редиците на скромната ни армия. Започвам да подозирам защо. Ще трябва да поговоря с него утре.

До тях са баща ми и Кейт.

И за кой ли път Кейт ми спира дъха. Облякла е тъмночервена рокля с изрязано деколте, която подчертава прекрасните ѝ форми, високи обувки с каишки, които ме изстрелват в света на диви фантазии. Косата ѝ пада по раменете на меки лъскави къдрици. Едва спирам ръката си да не я докосна, докато вървя към нея.

Тогава усещам движение в стаята. Не е сама.

Баси!

Всеки води половинката си на такова събития. Трябваше да очаквам, че господин *Пишката Ми Е Като Клонка* ще е тук. Намества вратовръзката си като десетгодишен хлапак. Очевидно не му е удобно в костюм. Посерко.

Закопчавам сакото на перфектно ушития си костюм от „Армани“ и продължавам напред.

— Дрю! — Баща ми ме посреща сърдечно. Макар че нещата между нас бяха обтегнати за известно време след провалената сделка, сега всичко си е съвсем нормално.

Само му виж лицето!

— Точно разказвах на господин Уорън за сделката, която Кейт приключи миналата седмица, и какъв късмет извадихме, че я имаме, че е с нас.

Имаме я? С нас? Късмет не е думата, не е и на светлинни години от това, което е нужно, за да я... имаме.

— Всичко е актьорско майсторство — казва закачливо Делорес. — Под това корпоративно облекло и маската на добро изпълнително момиче се крие един истински бунтовник. Мога да ви разкажа такива неща за Кейти, че косми ще ви поникнат в очните ябълки.

Кейт я поглежда свирепо.

— Благодаря, Ди. Моля те, недей.

Господин Петно От Сперма слага ръка около кръста ѝ и докосва с устни челото ѝ.

Пие ми се. Имам нужда от тройно. Или от боксова круша. Веднага.

Думите излитат от устата ми като куршуми.

— Точно така. Била си една малка хулиганка в крехките си тийн години, нали Кейт? Татко, Кейт казвала ли ти е, че е пеела в рок група? И така си е плащала за образованието в бизнес училището. Не е като онези момичета, които танцуват на кола и нямат цели в живота.

Тя започва да се дави в питието си. Но нали съм джентълмен, веднага ѝ подавам кърпичка.

— А... Били... той все още свири. Музикант си, нали?

Той ме поглежда така, както би погледнал кучешко лайно, в което току-що е стъпил.

— Да, музикант съм.

— Е, разкажи ни Били какво свириш. Нещо в стил Бред Майкълс^[2] или по-скоро в стил Ванила Айс?

Виж само как стиска зъби. Гледай, гледай! Безценно. Давай, моето момче, давай, маймуно грозна!

— Нито едното, нито другото.

— Ето ти идея. Вземи акордеона си или там на каквото свириш и се мятай на сцената. В тая стая има много пари, казвам ти. Може да успееш да платиш за една сватба най-накрая. Или за едно мицва^[3], примерно да почерпиш приятелите си с по едно.

Още малко и го нокаутирам.

— Не свиря за пари.

Ето, точно това ми трябваше.

— Вярно ли? При тези катастрофални икономически условия, бедните и безработните не бива да се цупят на работа и да си позволяват да избират много-много.

— Слушай малко лай...

— Били, мило, ще ми донесеш ли още едно питие от бара? — казва Кейт и го спира по средата на брилянтния му, зрял и много интелигентен отговор.

Усещаш сарказма ми, нали?

После се обръща към мен, но не звучи никак, ама никак дружелюбно.

— Дрю, току-що се сетих, че трябва да ти дам документите за сметката на Дженезис. В офиса ми са. Ела да ги вземем.

Не мърдам, не й отговарям, очите ми са все още заключени в смъртоносна битка „кой пръв ще погледне встрани“ с господин *Имам Лайна Вместо Акъл*.

— На парти сме, Кейт — казва баща ми, който няма никаква идея какво се случва. — Остави работата за понеделник.

— Няма да се бавим повече от минутка — казва му тя с усмивка, стиска ме за ръката и ме повлича по коридора.

Влизаме в офиса й. Тя затръшва вратата зад гърба си. Аз оправям ръкавите на ризата и сакото си и се усмихвам невинно.

— Ако толкова много искаше да останеш насаме с мен, просто трябваше да ми кажеш.

Тя обаче не оценява брилянтното ми чувство за хумор.

— Какво правиш, Дрю?

— Какво да правя?

— Защо обиждаш Били? Знаеш ли какво ми костваше да го довлека тук тази вечер?

Миличкият ми Били. Залостен в една стая с тези зли, преуспели банкери.

— Тогава защо, по дяволите, го доведе?

— Той ми е годеник.

— Той е задник.

Тя ме застрелва с поглед.

— Били и аз сме минали през много неща. Преживели сме много. Просто не го познаваш.

— Знам, че не е достатъчно добър за теб. Не е и на светлинни години от това, което заслужаваш.

— Моля те, не го унижавай.

— Просто посочих няколко факта. Ако приятелят ти се чувства унижен от истината, проблемът е негов, а не мой.

— Да не би да ревнуваш?

Тук е мястото да вметна, че не съм ревнувал нито веднъж в живота си.

Само защото ми е трудно да реша дали искам да му размажа мутрата, или да се издрайфам отгоре му, тя решава, че *ревнувам*?

— Не хвърчи из облаците. Не се ласкай прекалено.

— Знам, че имаш... нещо към мен, но...

Я, чакай малко. Чакай, чакай. Нека върнем лентата назад, а? Какво ще кажеш?

— Аз имам... нещо към теб? Извинявай, но не *моята* ръка стискаше пениса ми преди няколко седмици. Паметта ли ме лъже?

Е, сега вече я ядосах.

— Понякога си такова ужасно копеле.

— Е, ето защо сме добър екип, защото ти си първокласна кучка през по-голямата част от времето.

Очите й горят, вдига чашата.

— Само да си посмяла! Ако излееш тази чаша върху мен, не съм отговорен за последиците.

Давам ти минутка да се сетиш какво ще направи. Аха, правилно, метна я.

— Мамка му! — псувам и започвам да попивам със салфетки мокрото си лице.

— Не съм някоя от случайните ти курви. Да не си посмял да ми говориш така! Никога! Разбра ли ме?

Лицето ми е сухо, но ризата и сакото са мокри. Мятам салфетките на земята.

— Няма значение. Така или иначе си тръгвам. Имам среща.

— Среща? Искаш да кажеш среща с истински разговор или едно бързо чуване на крак? Май това имаше предвид.

Заклучвам ръце около кръста ѝ и с тих и нежен глас казвам:

— Никога не чукам бързо. Чукам бавно, обстоятелствено, детайлно. И трябва да внимаваш какво говориш, Кейт, защото сега *ти* звучиш като ревнива жена.

Дланите ѝ са на гърдите ми. Лицето ми е на сантиметри от нейното.

— Не мога да те понасям.

— Каква взаимност на чувствата — отговарям мигновено.

И всичко се повтаря. Устните ми са върху нейните. Тежка, гореща целувка.

Ръцете ми са заровени в косата ѝ. Ноктите ѝ дерат по ризата ми, стискат реверите ми, придърпват ме по-близо.

Знам какво си мислиш и очевидно е така. Споровете с нея са като любовна игра, зареждат ни. Просто се надявам да довършим играта, преди да се изпотрепем.

И точно става хубаво, когато на вратата се чува тропане. Кейт или не чува, или не ѝ пука. На мен определено не ми пука.

— Кейт? Тук ли си?

Гласът на господин Духач разрязва страстта, която ни е залепила като с лепило един за друг. Кейт се отдръпва. Гледа ме в очите около минутка. В погледа ѝ виждам вина. Пръстите ѝ неволно опипват устните, които до преди секунда целувах.

Знаеш ли какво? Майната му на всичко. Приличам ли ти на някакво шибано йо-йо? Не си играя игрички с хората. Следователно не ми е много по вкуса те да си играят с мен. Ако Кейт не може да реши сама за себе си какво иска, аз ще реша вместо нея. Приключвам тук. Готов съм. Ако бях месо във фурна, забий една вилица в мен и сам провери. По-готов не мога и да бъда.

Край.

Тръгвам към вратата, отварям я широко, за да дам пространство на Лайнияната Глава да влезе. Усмиввам се.

— Вече е само твоя. Аз приключих.

Дори не се обръщам на излизане.

[1] Управител на салон. — Б.пр. ↑

[2] Вокал на глемрок групата „Пойзън“, популярни през осемдесетте. — Б.пр. ↑

[3] В еврейската религия — добро дело. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Всяка година за Деня на Благодарността се събираме във вилата на родителите ми. Малко семейно тържество. Вече познаваш баща ми. Майка ми е една по-ниска и по-възрастна Александра. Колкото и да поддържа всички феминистични убеждения, независимо че е била топадвокат, преди да роди сестра ми, тя обича да бъде просто домакиня. Господарката на къщата.

След като с баща ми направили големите кинти, решила да участва във всякакви благотворителни организации. И все още го прави, понеже с Александра напуснахме бащиното огнище отдавна и няма кой знае какви ангажименти покрай нас.

Освен тях, с нас винаги е и бащата на Стивън, Джордж Рейнхарт. Представи си Стивън след около трийсет години, с плешиво теме и дълбоки бръчки около очите. Госпожа Рейнхарт почина, когато бяхме тийнейджъри.

Доколкото знам Джордж не е излизал с друга жена след смъртта ѝ. Прекарва повечето време на работа. Седи си тихичко в офиса и си смята цифри.

Всъщност е страхотен човек.

Следва семейство Фишър, родителите на Матю. Нямам търпение да се запознаеш с тях. Франк и Естел Фишър са най-отпуснатите и спокойни хора, които някога съм срещал.

Понякога имам чувството, че изпадат в състояние на кататония.

Представи си Уорд и Джун Клийвър^[1], след като са се напафкали яко с марихуана. Това са те. Имам теория по въпроса. Матю се е родил доста късно и според мен е изсмукал цялата им останала енергия. Като паразит.

И накрая са младите: Матю, Стивън, Александра и аз.

О, и разбира се другата жена в живота ми. Не мога да повярвам, че не съм я споменал дотук. Това е единствената жена, в чиито длани съвсем доброволно съм сложил сърцето си. Аз съм нейният роб. Тя иска, аз давам и правя.

С радост.

Казва се Маккензи. Има дълга руса коса и най-големите сини очи на света.

И е почти на четири. Виждаш ли я? На люлката везна. Сложила ме е да седна на другия край.

— Маккензи, реши ли вече каква искаш да станеш като пораснеш?

— Да. Искам да бъда принцеса. И да се омъжа за принц и да живея в палат.

Трябва да говоря със сестра ми. Каналите на „Дисни“ са много опасни. Пълна корозия за детския мозък, ако питаш мен.

— Или пък да се занимаваш с недвижими имоти? И тогава ще можеш да си купиш палат сама и няма да имаш нужда от принц.

Тя се замисля. Смее се.

— Колко си глупав, вуйчо Дрю. Как ще имам бебе без принц?

Она!

— Има много време за бебета. След като си вземеш дипломата по бизнес и завършиш медицина. Или можеш да бъдеш главен изпълнителен директор и да направиш ясла в офиса си. Тогава ще можеш да си вземаш бебетата на работа.

— Мама не ходи в офис.

— Мама се даде много рано, слънце.

Сестра ми беше брилянтен адвокат. Можеше да стигне до Върховния съд.

Сериозно, не се шегувам. Много беше добра.

Александра работи през цялата си бременност и беше намерила и гледачка. И после, когато прегърна Маккензи за първи път няколко минути след раждането, каза на детегледачката, че няма да има нужда от услугите ѝ.

Не я обвинявам. Нейната работа е да се грижи за прекрасната ми племенница, да прави всичко необходимо за нея, за да расте здрава и щастлива.

— Вуйчо Дрю?

— Да?

— Ти сам ли ще умреш?

— Нямам намерение да умирам в близко бъдеще — смея се аз.

— Мама казва на татко, че ще умреш съвсем сам и чистачката ще ти намери трупа няколко дни, след като се разпаднеш.

Браво на Александра.

— Какво значи „труп“, вуйчо Дрю?

О, боже, имай милост.

Точно в този момент забелязвам Матю и се хващам като удавник за сламка, само и само да не отговарям на последния въпрос.

— Ей, слънце, виж кой е тук — посочвам към него. Тя скача от люлката и се мята в отворените му ръце.

Преди да попиташ, веднага ти казва — не. Когато порасне, никога няма да излиза с мъж като мен. Ще е прекалено умна, за да допусне такава грешка. И аз ще съм там и ще се погрижа за това. Предполагам си мислиш, че съм лицемер. Няма проблем, мога да го преживея.

Матю я пуска на земята и тръгва към мен.

— К'во става, копеле? Рано си тръгна снощи. Не се върна на партито.

— Не ми се седеше. Ходих в салона да потичам и си легнах — казвам.

Истината е друга. Истината е, че цели три часа блъсках в боксовата круша и си представях, че това е лицето на Били.

— Ти с Делорес ли остана?

— Да, с нея, Кейт и Били.

— Тоя може да ми оближе гъза.

Маккензи се приближава до нас и носи буркан с доларови банкноти.

Слагам един долар.

— Не е чак толкова зле.

— Той е идиот. И ме дразни.

Маккензи вдига бурканчето и слагам още един долар.

За буркана ли питаш?

Това е изобретение на сестра ми, която счита, че езикът ми е прекалено груб за детето ѝ. Това е Бурканчето за Лоши Думи. Винаги когато някой изпсува или каже лоша дума, а това обикновено съм аз, трябва да пусне долар. Със скоростта, с която се развиват нещата, скоро ще се съберат достатъчно пари за колежа ѝ, че и за допълнителните разходи за храна и облекло.

— Какво става с теб и Делорес?

— Виждаме се. Много е печена — усмихва се той.

Матю винаги разказва с подробности. Не че се възбуддам като ми разказва или някаква такава перверзия. Трябва да си наясно, че сме приятели от деца.

От рождение. Всяка целувка, всяка цицка, всяка ръчна, свирка, за каквото се сетиш, е споделяна и обсъждана.

И сега какво е това? Дигнал каменна стена?

— Предполагам си я заковал?

Той смръщва вежди.

— Не е точно това, Дрю.

Объркан съм.

— И какво е, ако не е това, Матю? Не си излизал с нас от седмици.

Разбирам, че ако имаш нещо за чукане, не се налага да го търсиш навън. Но ако не е това, каква е работата?

Той се усмихва с носталгия, сякаш си спомня нещо мило, нещо, което го прави щастлив.

— Тя е... различна. Трудно ми е да ти обясня. Ние... говорим. В смисъл... разговаряме. И аз... мисля за нея. В мига, в който я оставя у тях, и вече нямам търпение да я видя отново. Тя просто ме... изумява. Ще ми са да можеш да разбереш.

А най-страшното е, че разбирам. Разбирам повече от добре.

— Нагазил си в много опасна територия, пич. Погледни Стивън, виж през какво минава милият човечец. Тази пътека води към *Тъмната страна на силата*. Винаги сме си казвали, че няма да позволим някоя да ни отведе в *Тъмната страна*. Сигурен ли си в това, което ми казваш?

Матю ми се усмихва и имитирайки гласа на Дарт Вейдър, казва:

— Ти просто не познаваш *Тъмната страна*, Дрю.

Време за обяд. Майка ми триумфално изнася пуйката, всички ахкат и охкат. Баща ми се залавя да я реже. Да беше Норман Рокуел^[2] жив!

Докато през масата се подават купи със салати, сосове, тракат се чинии, майка ми казва:

— Дрю, ще ти завия малко от обяда. Не искам дори да си представям как се храниш, като няма кой да ти сготви едно свястно ядене. И ще сложа дати на кутиите, за да знаеш кога да го хвърлиш, ако не си го изял. Последния път като погледнах в хладилника ти, ми се стори, че провеждаш някакви научни експерименти. Всичко бе покълнало, имаше плесен и мухъл.

Да, мама ме обича. Нали ти казах?

— Благодаря, мамо.

Матю и Стивън ми пращат по една въздушна целувка. Показвам им по един среден, с двете ръце. Маккензи седи до мен и се опитва да копира жеста.

Поставям длани върху нейните и поклащам неодобрително глава. Показвам ѝ препоръчаният от доктор Спок Вулкан Салют — кутрето и безименият разделени от другите три пръста.

Казваме молитвата и аз заявявам:

— Маккензи трябва да дойде да живее при мен.

Никой не реагира, никой не ме поглежда, никой не спира да се тъпче. А вече няколко пъти им отправям това предложение.

— Пуйката е много вкусна, мамо. Много сочна — казва Александра.

— Благодаря ти, слънце.

— Ало! Някой чува ли ме? Говоря съвсем сериозно. Тя има нужда от положителен ролеви модел.

Това заковава вниманието на Кучката.

— Е, аз за какво съм, по дяволите?

Маккензи бута бурканчето към майка си. Тя слага долар. Така са нещата при нас: заради пустото бурканче, всички носим дребни по празници.

— Ти си жена, която си седи у дома. Което е много хубаво, не ме разбирай грешно. Но тя трябва да се среща и с жени, които работят. И по дяволите, не ѝ пускай Пепеляшка. Що за пример е това? Някаква разсеяна и отвейна, която не помни дори къде ѝ е шибаната обувка и чака някакъв задник в чорапогащник да дойде да ѝ я донесе. Я стига глупости! Идеята ми е, че трябва да се вижда и с жени, които градят кариера.

Не знам колко дължа след тази реч, така че давам на Маккензи десетачка.

Какво казах? Че ще ѝ стигне да завърши колежа? Не, объркал съм. Имах предвид право в университета. Скоро ще трябва да тичам до някой банкомат.

— Мисля, че Александра е перфектният модел за дъщеря ни. Няма по-добра майка — намесва се Стивън.

Стивън е един сразен мъж. И Матю иска да става като него.

Не е за вярване.

— Благодаря ти, мили — усмихва му се Александра.

— Няма за какво, мила.

Матю и аз започнахме да се покашляме.

Гъзолизец с една дума, а детето се чуди дали сме казали нещо за буркана, или не.

Александра се цупи. Аз обаче продължавам.

— Трябва да я заведа в офиса да се запознае с Кейт. Как мислиш, татко?

— Коя е Кейт — наостря ухо майка ми.

Без да спира да дъвчи, баща ми обяснява:

— Катрин Брукс. Нова служителка. Брилянтно момиче. Направо е като фойерверк. В началото Дрю се състезава с нея за една сделка.

Майка ми ме гледа с блеснали, изпълнени с надежда очи. Така както Паула Дийн^[3] гледа вана с мас и я чака да се разтопи и си представя какви кулинарни чудеса ще сътвори с нея.

— Това момиче, Кейт, май е прекрасна млада дама, Дрю. Може би няма да е зле да я поканиш у нас на вечеря.

— Майко, ние работим заедно, за бога! Освен това е сгодена. За един магарешки задник. Но това е друга история.

Айде, замина още един долар.

Сестра ми решава да се намеси.

— Мисля, че мама е само изненадана, че си запомнил името на някоя жена. Обикновено е „сервитьорката с перфектния задник“ или „русото парче с големите цици“.

Не отричам, че наблюденията ѝ са правилни, но предпочитам да ги пренебрегна.

— Мисълта ми е, че тя е идеален пример за момиче, постигнало толкова много в живота си — *Освен кошмарния ѝ вкус към мъже*. — Бих бил... всъщност всички бихме се радвали един ден Маккензи да постигне поне наполовина на това, което постига Кейт.

Александра ме поглежда учудено. После бавно се усмихва.

— С Макензи ще ходим до центъра другата седмица. Може да се видим за обяд и да се запознаем с така детайлно описаната Кейт Брукс.

Храним се в пълно мълчание. След няколко минути обаче Александра се сеца нещо.

— Това ми напомня, че Матю може да ме придружи на благотворителна вечеря втората събота на декември. Стивън няма да е в града. — После поглежда към мен. — Бих помолила скъпия си брат, но както всички знаем, той прекарва съботните вечери с градските кур... — Поглежда към дъщеря си.

— Куриози.

Преди Матю да отговори, Макензи слага два цента в бурканчето си и казва:

— Не мисля, че чичо Матю ще може да дойде, защото ще е зает. Напоследък е много зает да го бият с цици по пръчката. Мамо какво значи да те бият с цици? Татко, ти знаеш ли? И каква е тая пръчка?

В мига, в който думите излитат от ангелската ѝ уста, следва верижна реакция с катастрофални последици:

Матю се задавя с черна маслина, някой почва да го тупа по гърба, маслината се изстрелва и цели Стивън точно в дясното око.

Стивън се свива с ръка на окото и пищи: *Удариха ме, удариха ме!* После със страдалчески стонове обяснява как солта от маслината разяжда ретината му.

Баща ми започва да кашля. Джордж става и започва да го тупа по гърба и да пита напосоки дали да приложи метода на Хаймлих^[4].

Естел обръща чашата с вино, която бързо попива в дантелената покривка на майка ми, която не прави никакво усилие да спаси покривката, което иде да покаже колко е зле положението. Само седи и повтаря като мантра *Мили боже, мили боже*.

После майка ми става и започва да бяга около масата като кокошка с откъсната глава и да търси някакви хартиени салфетки да попива виното, докато Естел я уверява, че всичко е наред.

А Франк... Франк си яде.

Докато всички тези събития се разиграват около нас, Александра не откъсва очи от мен и от Матю. Като смъртоносен лазерен лъч. След трийсет секунди стоическа борба, Матю се огъва.

— НЕ БЯХ АЗ, не бях аз. Кълна се, Александра, не бях аз.

Пъзльо.

Благодаря ти, Матю, че остави задника ми да се вее на вятъра. Напомни ми никога да не тръгвам на война с него и да чакам да ме прикрива от вражеските куршуми.

Но когато погледът на Кучката се връща върху мен, този път с цялата си сила, веднага му прощавам. Знам, че след секунди ще се превърна в пепел.

Пепелта на Дрю, ще остане на този стол и вятърът ще я разнесе. Поемам дълбоко въздух и я дарявам с най-сладката си усмивка, усмивката на нейното любимо бебе братче.

Я виж дали действа?

О, боже, мъртвец съм.

Едно нещо не трябва да се забравя за отмъщението на Кучката. То идва внезапно, неочаквано и е безмилостно. Няма да знаеш кога, но със сигурност ще дойде. И чакаш. Дни, месеци. И то винаги идва. И когато те връхлети, ще боли. Много, много, много ще боли.

[1] Главни герои в популярна през шейсетте години на 20 век американска комедия. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник и илюстратор, отразил в творбите си американския начин на живот. — Б.пр. ↑

[3] Американска знаменитост, известна с кулинарните си предавания. — Б.пр. ↑

[4] Метод за първа помощ при задавяне. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

В понеделник сутринта съм се заредил в залата за конференции и чакам да започне събранието, което провеждаме по правило в началото на всяка седмица. Всички са тук. Всички, с изключение на Кейт. Баща ми поглежда часовника си. Има среща (голф вероятно) веднага след това и няма търпение да се измъкне. Започвам да се чеша нервно зад ухото. Като куче.

Къде се е дянала за бога?

Най-сетне влиза забързано, все още с палтото, стиска няколко папки, които обаче падат от ръцете ѝ. Изглежда... ужасно. Не, не казвам, че не е красива! Тя е винаги красива, но я познавам достатъчно добре, гледал съм я отблизо седмици наред, и усещам, че нещо не е наред. Виждаш ли колко е бледа? И от къде са се взели тези черни кръгове под очите ѝ? Косата ѝ е усукана набързо на кок, изпададала е отвсякъде. Би изглеждала ужасно секси, ако не изглеждаше... болна.

Усмивва се притеснено на баща ми:

— Извинете ме, господин Еванс. Имах ужасно утро.

— Няма проблем, Кейт, не сме започнали.

Докато баща ми си говори нещо, аз не откъсвам очи от нея. Тя не ме поглежда. Нито веднъж.

— Кейт, в теб ли са графиките за „Фарматаб“?

Това е сделката ѝ, за която баща ми разказваше на оня задник на партито.

Кейт я приключи преди седмица. Тя го поглежда. Кафявите ѝ очи са като на изплашена кошута секунди преди да я прегазят кола.

Не са в нея. Не ги е направила.

— Ами... те са...

— В мен са. Кейт ми ги даде да ги прегледам, но ги забравих на бюрото вкъщи. Ще ти ги дам при първа възможност, татко.

Баща ми кима одобрително с глава, а тя затваря очи с облекчение.

След края на събранието, всички бавно се източват по кабинетите си.

Отивам при нея.

— Здравсти.

Тя забива поглед в папките пред нея и премята палтото през ръката си.

— Благодаря ти за това, което направи, Дрю. Беше много мило от твоя страна.

Знам какво казах за нея преди два дни. Казах, че съм приключил с нея. Не е вярно. Изобщо не съм имал нищо подобно предвид. Говорех със задника си.

Може би съм избивал някаква сексуална неудовлетвореност. Ти знаеш де.

Мислиш ли, че Кейт знае? Мислиш ли, че ако знае ѝ пука изобщо?

— От време на време трябва да правя по нещо мило. Само за да те държа изправена на нокти — усмихвам се, но тя остава сериозна.

И все още не ме е погледнала. Какво ѝ става? Започвам да обмислям възможните варианти. Сърцето ми блъска в гърдите. Да не би да е болна? Да не се е случило нещо с майка ѝ? Да не би някой да я е нападнал в метрото?

Исусе, какво става?

Кейт влиза в офиса си и затваря вратата. Оставам отпред като куче. Ето това е моментът, в който мъжете са принудени да се хванат за лайнения край на пръчката. Когато бог дал на Ева това ребро, е трябвало да компенсират мъжете с нещо. Примерно с телепатия.

Веднъж чух как майка ми казва на баща ми, че не е нужно дори да му казва защо му е ядосана. Ако не се сещал сам, значи не съжалявал за постъпката си. И какво, по дяволите, означава това? Ето една новина за всички дами: мъжете не могат да ви прочетат мислите. А аз дори не съм сигурен, че искам. Женският мозък е много страшно място, кой иска да се навира там?

Мъжете ли? Ние не оставяме много място за въпроси и съмнения: *Ти си задник! Чукал си гаджето ми. Убил си кучето ми. Мразя те.* Директно.

Ясно. Точно. Жените трябва да опитат някой път. Така всички ще направим една голяма крачка към световен мир и добруване.

Правя крачка назад от вратата ѝ. Ясно е, че няма да мога да разбера нищо.

Не и в рамките на... една вечност?

По-късно същия ден съм седнал в един ресторант с Матю и гледам сандвича си, но не го ям.

— Александра успя ли да те хване за гушата?

Говори за Голямото Клане на Деня на благодарността, ако помниш. Кимам бавно с глава.

— Обади ми се вчера. Оказва се, че съм пръв доброволец в някакъв клуб по гериатрия^[1].

— Можеше и да е по-зле.

— Не, не можеше. Помниш ли лелята на Стивън, Бернадет? Старите жени ме харесват. Нямам предвид, че искат да ме щипят по бузките и да ме потупват по главата. Има предвид наистина ме харесват. В смисъл искат... да ми хванат задника, да ме щипят по него, да се опитват да ме хванат за оная работа, да закарам инвалидната им количка в килера на чистачката, за да правим *наистина мръсни* неща. За такова харесване става дума. Ужасно е притеснително.

Матю се смее с глас. Благодаря ти за съчувствените думи, копеле.

Чувам звънчето на кафенето и автоматично се обръщам. И що да видя?

Може би господ не ме мрази чак толкова много. Защото Били Тъпият Задник Уорън току-що е пристъпил прага. Тази мутра при други обстоятелства би забила клин в доброто ми настроение, но сега е точно магарешката пишка, която искам да видя. Ще бъда много мил с него.

— Здравсти — казвам.

— Какво? — върти ми очи.

— Били, да те питам... наред ли е всичко с Кейт?

— Кейт не ти влиза в работата — избучава той.

Е, видно е, че се опитвам да съм любезен, а той се държи като маймуна.

Защо ли не съм изненадан?

— Разбирам, но идеята ми е, че тази сутрин изглеждаше зле. Знаеш ли защо?

— Кейт е голямо момиче. Сама може да се погрижи за себе си. Винаги го е правила.

— За какво говориш?

И тогава ме поразява ужасна мисъл. Сякаш след футболен мач някой излива кофа ледена напитка „Гаторейд“ върху главата ми.

— Да не би да си й направил нещо?

Той не ми отговаря, гледа в пода. Това ми е достатъчно. Хващам го за ризата и го придърпвам към себе си. Секунда след това Матю е до мен и ми казва да се успокоя. Стискам го и го разтърсвам. Лекичко така.

— Зададох ти въпрос, копеле. Направил ли си й нещо?

Той ми казва да го пусна, но аз го разтърсвам още по-силно.

— Отговори ми!

— Скъсахме. Скъсахме, по дяволите!

Не, не са скъсали. *Той* е скъсал с *нея*.

Той бута ръцете ми и ме удря в гърдите. Позволявам му. Оправя си ризата, а аз стоя и гледам като препариран и не вярвам на ушите си. Тогава усещам пръста му. Как го забива ритмично в гърдите ми.

— Махам се от тук, но те предупреждавам, ако само още веднъж ме докоснеш, ще те размажа!

И с тези думи си тръгва. Матю гледа след него и внимателно ме пита:

— Дрю, какво за бога става?

Десет години. Почти единайсет. Обичала го е през цялото това време. Така ми каза тя самата. Десет шибани години. И я е зарязал.

Баси!

— Трябва да тръгвам.

— Не си изял сандвича! — Храната е нещо много важно за Матю.

— Ти го изяж. Трябва да се върна в офиса.

Хуквам към изхода.

Е, нали се сещаш къде отивам?

Вратата на офиса ѝ е все още затворена, но изобщо не чукам. Влизам тихо.

Седи на бюрото си.

Плаче.

Случвало ли ти се е да те ритне кон в стомаха? И на мен не ми се е случвало, но сега вече знам как боли.

Изглежда толкова мъничка зад това бюро. Малка, беззащитна... изгубена.

Гласът ми е нежен, внимателен:

— Хей!

Кейт се стряска, явно не ме е чула като влизам. Бързо бърше сълзите си, опитва се да се съвземе.

— Какво има, Дрю?

Не искам да я карам да се чувства неудобно, така че се преструвам, че не виждам влагата по бузите ѝ.

— Търсех онзи файл... — Приближавам се много бавно. — Знаеш ли... май имаш нещо в окото.

Тя решава да играе играта и започва да си търка окото.

— Да, май е мигла.

— Искаш ли да погледна? Тези мигли са опасни, ако не се извадят навреме.

За първи път днес очите ѝ срещат моите. Те са като два черни кладенеца. Водата в тях е бистра, искряща.

— Добре — казва и става, а аз я повеждам към прозореца. Слагам ръце на лицето ѝ. На красивото ѝ изгорено от сълзи лице.

Не съм жесток човек, но в момента искам буквално да осакатя Били Уорън, да го разпоря. Убеден съм, че Матю ще ми помогне да закопаем в задния двор това, което остане от него.

Избърсвам сълзите ѝ.

— Готово, магнах я.

Тя се усмихва, въпреки че очите ѝ отново се напълват със сълзи.

— Благодаря.

Край на театралните представления. Притискам я към гърдите си. И тя ми позволява. Обгръщам я с ръце и приглаждам косата ѝ.

— Искаш ли да говоря с него? Заради... мен ли стана това?

Трудно е да си представя, че е бил много щастлив да ни завари в офиса ѝ... както ни завари миналата седмица. Лицето ѝ грее, изглежда

като прясно изчукана, макар че не е. Отговарям ти веднага, преди да зададеш въпроса — не, не съм откачил. Последното нещо, което искам, е да се върне при него. Но за бога, като я гледам такава... това направо ме убива.

Сълза след сълза, една по една. Капят.

Тя се усмихва и обляга глава на гърдите ми.

— Не съм момичето, в което се влюбил преди години.

Предполагам й е било трудно да преглътне тези думи. Най-старият трик в наръчника „Как да скъсаме с гаджето си“ е да се вмени вина. Това е игра, която се състои от няколко думи „Не съм виновен аз, ти си виновна“.

— Събра си целия багаж и се изнесе в събота. Каза, че ако скъсаме бързо и чисто, ще е най-добре. Ще живее при Ди Ди, докато си намери квартира.

После поглежда през прозореца.

— Не мога да кажа, че не съм го очаквала. Назрява от известно време. Не беше точно шок. Толкова дълго нямах време за него. Прекалено много учех, после работех прекалено много. Спрях да... не можех да му дам... това, от което се нуждаеше. Просто... Били... държа ръката ми, когато погребвахме татко, научи ме да карам кола със скорости, убеди ме, че умея да пея, че мога да застана и да пея пред хора, пред истинска публика. Били ми помогна да попълня формуляра си, когато кандидатствах в колежа. После отвори писмото с резултатите, защото бях прекалено нервна да погледна в листа.

После работеше на три места, за да не се налага аз да работя и да имам време да уча. Той бе там, когато завършвах. И дойде с мен, когато се преместих в Ню Йорк. Той винаги е бил огромна част от живота ми. Не знам какво съм без него.

Женска му работа. Без да се обиждат жените, ама така си е. Даже не се чува и не разбира какво казва. Това са *нейните* заслуги. Това са *нейните* предизвикателства, с които тя сама се е справила. Той е бил там само като качен на стоп, за разходката с влакче. Като фон, мебел по-точно, защото можеш да смениш тапетите колкото пъти искаш, но стаята ще си остане същата.

— Знам какво ще бъдеш без него. Ще бъдеш Кейт Брукс, един изключителен инвестиционен банкер. Ти си умна, забавна, упорита, инатлива, прелестна... перфектна. И ще бъдеш перфектна и без него.

Гледаме се в очите. После я прегръщам и я притискам до гърдите си, докато се успокои и сълзите пресъхнат.

— Благодаря ти, Дрю.

— Няма за какво.

Чак когато се мушнах между чаршафите късно вечерта, събитията от деня ме удариха с пълна сила.

Между другото, спя гол. Трябва да пробваш. Ако човек не е пробвал да спи гол, значи не е живял. Но да не се отклонявам от темата.

Това, което осъзнавам едва сега е, че Кейт вече не е сгодена. Тя е свободна.

На разположение. Единствената пречка между нея, мен и дивана в моя офис — може да се е опитал да се простреля в стъпалото. Майко мила! Предполагам Супермен се е чувствал точно като мен, когато успява да върне времето назад и измъква Луис от колата. Втори шанс. Преиграване на сцената.

Слагам ръце под главата си, настанявам се удобно върху възглавницата с най-голямата усмивка, която някой някога е виждал. Не мога да дочакам утрото.

Минаха четири дни откакто разбрах, че Дълбокото Лайно е скъсало с Кейт.

На другия ден тя дойде на работа, но вече изглеждаше съвсем добре. Това, което се виждаше отвън, ме наведе на мисълта, че го е преживяла. Но Маккензи се разболя, така че Александра отложи обяда ни с Кейт за другата седмица. И май така беше най-добре, заради кофтия уикенд на Кейт.

О, да! Една малка подробност. Не съм правил секс от дванайсет дни.

Дванайсет дни!

Двеста осемдесет и осем часа без секс! Не мога да сметна минутите.

Започвам да се депресирам. Нали помниш — много работа и никаква отплата не правят Дрю щастлив, напротив, тогава той започва

да полудява. Е, на този етап, Дрю е психопат.

Дванайсет дни не са кой знае какво за някой аматьор, но за човек като мен? Това е някакъв ужасяващ рекорд. Не съм преживявал такава суша от зимата на деветдесет и девета. Тогава страхотна зимна буря блокира три щата. Снегът беше близо деветдесет сантиметра. Бях забранили движението по улиците, само на камионите и снегорините бе разрешено да се движат. А аз за зла беда бях заприщан в апартамента с майка ми и баща ми.

Бях на *седемнайсет*. На тая възраст и най-лекият полъх на вятъра може да ти докара ерекция. Прекарах толкова много време в банята, че майка ми си помисли, че имам разстройство. След седмия ден не издържах. Не ми дремеше за никакви забрани. Тръгнах пеша към апартамента на Ребека Уайтхаус. Чукахме се като зайци в стаята на чистачката до апартамента на родителите й.

Добро момиче беше.

Както и да е. Стигнал съм до такова уничително положение — да мастурбирам под душа. Чувствам се опетнен, наранен, принизен. Не че има нещо лошо да го правиш сутрин преди работа за тонус и добро настроение, особено ако се е наложило да жертваш единствените си почивни дни за семейни задължения като празнични обеда. Няма лошо, но ако това е единственото удоволствие, което получаваш в живота... много тъжно наистина.

Причината за моята доста продължителна сексуална суша? С цяло сърце обвинявам Кейт. Тя е виновна. По всички личи, че ми е поникнал орган, който произвежда... съвест. Не знам кога се е случило, но никак не ми харесва.

Ако имах възможност, бих смазал този Джими Щурчето^[2], нищо че в нашия случай не е щурче, а хлебарка.

Нали знаеш как някои хора имат радари за локализиране на гейове? Е, аз имам радар за изоставени наскоро момичета. Мога да намеря някое наскоро зарязано от гаджето си девойче в секундата, в която я напуснат, а нюхът ми е обострен и усеща от километри. Такива жени са лесни за хващане. От теб се иска само да им кажеш, че бившият им е идиот, понеже е изтървал такова съкровище и след това ще те засипят с молби да ги чукаш.

Сега Кейт е във фазата, в която шокът преминава и приема фактите. По всяка мъжка логика (моята), трябва да е лесна плячка,

нали?

Да, ама не. Точно тук Джими Щурчето надига главица и размърдва мустачки.

Не мога да събера сили да направя и крачка. Идеята да се приближа до нея сега ме кара да се чувствам като истински хищник. Лешояд. Не мога да преценя дали все още я боли. Дали страда? Е, няма вид на многострадална, но не се знае какво се крие под този спокоен външен вид. Ако само слага маска и се държи за пред хората, а отвътре е наранена и уязвима, точно такава я искам. Когато дойде нашият дълго чакан момент, искам да къса дрехите ми от желание... да къса и своите, защото не мога да чакам повече.

Нито секунда. Искам да стене в устните ми, да произнася името ми, искам да пици от екстаз, да драци по гърба ми като котка.

Мамка му, пак съм с ерекция!

Какъв абсурд! Не мога да чукам Кейт и не искам да чукам никоя друга.

Казах ли ти, че ще си получа заслуженото? Всички ли са доволни сега?

Изгасвам лампите в офиса си и тръгвам към нейния. Не ме вижда веднага.

Кръстосвам ръце и се облягам на рамката на вратата. Просто да я погледам.

Косата ѝ е пусната, стои леко наведена над бюрото, гледа в монитора. И пее.

*Край на вечерите със приятели.
Край на нощите пиянски, човече.
Край на свалки и закачки със момичетата в бара.
Край на всичко слагам вече.
Защото ще си струва.
Ако беше моето момиче,
щеше да разбереш защо.
Ако беше моето момиче, щеше да разбереш какво.
Е, да имаш нещо ценно, нещо истинско,
което да те кара да бъдеш по-добро същество.*

Тя наистина има страхотен глас. И както се е навела над бюрото, ако мина отзад... Исусе! Както и да е. Само се измъчвам така.

— Риана трябва да си пази гърба с такава конкуренция. — Тя поглежда към мен и лицето ѝ грейва усмихнато, дори леко се изчервява. — Не, не спирай да пееш заради мен. Страхотно шоу.

— Много смешно. Шоуто свърши.

— Хайде, дойдох да ти изритам задника от този офис. Петък е, минава единайсет и не си яла още. Знам точното място. Аз черпя. Правят страхотни сандвичи с пуешко.

Кейт изключва компютъра, грабва си чантата и казва:

— О, обичам сандвичи с пуешко.

— Да, знам.

Намерихме маса близо до бара и поръчахме. Сервитьорката носи питиетата. Бях поръчал коктейл „Маргарита“ за нея.

— Ммм, супер, точно от това имах нужда!

Нали помниш, когато ти казах, че винаги отгатвам от каква напитка има нужда човек. Говорим си спокойно няколко минути и после... само слушай какво става.

Изведнъж очите ѝ се разширяват като отворени чадъри, скача и се скрива под масата. Оглеждам се. Какво за бога? Почти слизам при нея под масата.

— Какво правиш?

Изглежда изплашена, в паника.

— Били е тук, на масата над дансинга. Не е сам — казва, но когато се обръщам да го видя, тя извръщява: — Не, не гледай!

Господи! Това вече е смешно. Да, сега разбирам колко го е преживяла. Още мисли за хлебарката.

— Просто... не искам да ме вижда... така.

Сега вече *не* разбирам.

— За какво говориш? Изглеждаш страхотно! — Всъщност тя винаги изглежда страхотно.

— Не, не в тези дрехи. Той каза, че не изглеждам привлекателна в такива дрехи, че изглеждам прекалено делова. Това беше една от причините да си тръгне. Каза, че изглеждам като... мъжкарана.

Тя ебава ли се, или какво? Аз съм мъжкар. Хилъри Клинтън е мъжкар. Кейт Брукс няма нито една неженствена клетка в тялото си. Тя е стопроцентова жена. Повярвай ми.

Но аз знам за какво говори копелето. Тя е интелигентна, отворена, честна, пряма, амбициозна. Повечето мъже не знаят какво да правят с такава жена.

Затова изкривяват истината. Изкарват подобни качества неприятни, грозни.

Карат жената да се чувства виновна за това, че е такава.

Няма да стане тая. Хващам я за ръката и я измъквам изпод масата. Тя се оглежда притеснено, а аз я вода към дансинга.

— Какво правиш?

— Помагам ти да си върнеш достойнството.

Умишлено се удрям в няколко посетители, докато се промъкваме към дансинга, тълпата се раздвижва. Повече от сигурен съм, че Смрадливата Торба ни забелязва.

— До края на танца, Били Уорън ще целува краката, задника и други части от тялото ти, които е крайно време да започне да целува, и ще ти обяснява как иска да се съберете.

Тя се опитва да се изскубне от ръцете ми.

— Не, Дрю, това наистина не е ну...

Обръщам се с лице към нея и я прегръщам през кръста.

— Повярвай ми, Кейт. Много добре знам как мислят мъжете. — Тялото ѝ е толкова близо до моето, лицето ѝ на сантиметри, виждам дори зелените петънца в тъмните ѝ очи. Защо, по дяволите, правя това? — Аз съм мъж. Знам, че никой не иска да види гаджето си, с което е бил десет години, в ръцете на друг. Просто ми се довери.

Тя не отговаря. Само вдига ръце и ги обвива около врата ми. Гърди до гърди, тяло до тяло, стомах до стомах, бедра до бедра и така нататък.

Агония. Тотална, непоносима агония. Сладка агония.

Както вече знаем, големият палец в панталоните ми си има собствено мнение и траектория. Сега направо рисува кръгчета по стомаха ѝ. Музиката ни обгръща, чувствам се като пиян, но не от половин напитка, а от усещането да я държа в ръцете си. Искам да не мисля за това как перфектното ѝ тяло пасва идеално към моето. Опитвам се да си спомня благородните си намерения. Трябва да

погледна нагоре, за да видя дали оня ни гледа. Трябва, но не го правя. Заеет съм. Наслаждавам се на начина, по който Кейт ме гледа.

Може и да се заблуждавам, но... кълна се, че това в тъмните ѝ очи е желание. Голо, първично желание. Навеждам глава и отърквам нос в нейния.

Пробвам дали водата е много дълбока.

Не го правя за себе си, наистина. Не го правя и защото тази близост с нея е най-добрата гледка към рая, ако изобщо ми бъде предоставена някога възможност да направя сравнение. Това е за нея. Част от плана. Да ѝ върнем оня боклук, който не я заслужава.

Притискам устни към нейните. В началото леко, нежно. Тя започва да се топи в мен. И тогава вече си изгубвам ума, губя листата със сценария за плана. Тя отваря уста и аз бавно плъзгам език, после, по-силно, по-бързо, по-настойтелно. Както се спуска лавина.

Забравил съм божественния ѝ вкус. По-съблазнителен, по-греховен и от най-вкусния шоколад. Тази целувка е различна от предишните два пъти. Сега няма ярост, няма гняв и вина, никой не иска да доказва на другия, че е по-прав. Тя е бавна, като тежка течност, абсолютно несравнима с нищо на света.

Устните ни се отделят и аз с мъка откъсвам очи от нея, за да метна едно око на Уорън. Съсипан е. Улавям го точно когато обръща изкривеното си от бяс и ревност лице и изчезва в тълпата. Поглеждам към нея и опирам чело в нейното. Диханието ѝ се слива с моето. Аз всъщност едва си поемам въздух, а нейният пулс е леко учестен.

— Получи се — казвам.

— Кое?

Усещам как пръстите ѝ си играят с косата на врата ми, а когато проговаря, гласът ѝ е запъхтян, изпълнен с потребност.

— Дрю... би ли... може ли... искаш ли...

— Да, каквото поискаш, само кажи и ще го направя.

Устните ѝ се разтварят леко, гледа ме продължително и накрая казва:

— Би ли ме целунал още веднъж?

Благодаря ти, боже!

А Джими Щурчето? Да се разкара веднага.

- [1] Наука за болестите при възрастните хора и лечението им. — Б.пр. ↑
- [2] Щурецът от едноименното анимационно филмче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

До нас карам като на състезание и все едно животът ми зависи от победата.

Отчаяно се опитвам да не отлепвам устни от нейните и в същото време да не пребия и двама ни някъде по пътя. Тя седи в мен, обкрачила ме е. Целува врата ми, завира език в ухото ми, побърква ме. Съвсем сериозно мисля, че си губя ума. Едната ми ръка е на волана, а с другата галя корема, врата ѝ, перфектните ѝ гърди, които ме дразнят до умопомрачение през наполовина разкопчаната ѝ блуза.

Не правете това у дома, деца.

Полата ѝ е запретната до ханша. Притиска се към пениса ми, който отчаяно се опитва да излезе на свобода. Усещам я толкова гореща! Трябва да използвам последната унция самоконтрол. Мисля, че очите ми ще изскочат през тила ми. Целувам я грубо и се опитвам да се концентрирам върху шосето. Тя се притиска и трие в пениса ми. Исусе! Чуването на сухо никога не е било толкова възбуждащо!

Контрол ли? Самообладание ли? Отдавана ми казаха „Чао-чао!“.

Най-сетне стигаме до вратата на паркинга и завивам. Вкарвам колата на първото свободно място, което виждам. Грабвам я за задника, тя увива крака около кръста ми и я понасям към асансьора. Езиците ни се блъскат яростно един в друг, устните ми мачкат нейните.

Не заключих колата. Мисля, че дори не затворих вратата.

Майната ѝ.

Да я вземат. Имам по-важна работа.

Препъвам се на влизане в асансьора и започвам да натискам истерично бутона за етаж ми, след което я заковавам на стената. Трия тялото си в нейното. Усещам вибрациите от стоновеите ѝ в устата си, после ги чувам задъхани в ухото ми. Нещо като онази сцена във *Фатално привличане*, но много преди да стане гадно и напечено.

Стигаме до вратата, опипвам зад гърба ѝ и търся ключалката. Кейт е все още с крака около кръста ми. Тя хапе ухото ми и шепне:

— Побързай, Дрю!

При тези думи бих избил вратата с крак, ако вече не бях успял да вкарам ключа. Буквално падаме в апартамента. Затварям вратата с ритник. Едва успявам да разплета увитите ѝ около мен крака и я спускам леко на пода.

Искам ръцете ми да са свободни!

Устните ни не се отделят. Разкопчавам останалите копчета на ризата ѝ.

Кейт не е толкова опитна в разкопчаването, или е просто нетърпелива, защото измъква ризата от панталона ми и след секунда всички копчета се търкалят по пода навсякъде из стаята. Просто разпра ризата.

Има ли нещо по-страстно от това?

Разкопчавам сутиена ѝ с вещица. Експерт съм в тези работи. Кой е изобретил сутиените, които се закопчават отпред? И аз не знам, но господ здраве да му дава.

Кейт откъсва устни от моите и бавно гали гърдите, раменете, ръцете ми.

Очите ѝ се пълнят с удивление, докато прокарва ръце по мускулите ми.

Следя движението на моите пръсти по шията и ключиците ѝ, надолу между гърдите, по безупречната ѝ копринена кожа към корема. Спирам на талията ѝ.

— Господи, Дрю! Толкова си...

— Красива — довършвам вместо нея.

Притискам я към мен, обвинявам ръце около кръста ѝ, вдигам я като кукла и тръгвам на заден ход към дивана. Казах, че да танцуваш с Кейт е самият рай, нали? Е, грешал съм, това не е било точно раят. Рай е да усещам голите ѝ гърди, опрени в моите.

Целувам кожата по линията на брадичката ѝ, плъзвам устни по шията.

Обожавам шията на Кейт, и по звуците, които излизат от гърлото ѝ, мога да кажа, че и тя обожава това, което правя с нея. Сядам на дивана, тялото ѝ е между разтворените ми колене. Тя притиска устни към моите за една последна целувка и се отдръпва назад.

И двамата сме без дъх. Гледаме се, атакуваме се само с очи. Тя захапва устни, скрива ръце зад гърба си. Чувам как ципът съска. И

после полата ѝ бавно пада на земята. Това е най-възбуждащото нещо, което някога съм виждал.

Кейт застава пред мен в черни дантелени... боксерки, разкопчана риза и много високи обувки. Устните ѝ са подути, бузите червени, косата ѝ е разрошена. Тя е... богиня... И начинът, по който ме гледа... буквално ще свърша без дори да ме докосва. Вадя портфейла си и изваждам презерватив.

Оставям го на възглавничката до мен.

Кейт тръгва към мен. Не събува обувките.

Исусе!

Тя кляка между краката ми и започва да разкопчава панталоните ми.

Очите ѝ горят, не ги откъсва от мен. Ставам. Събува ме. Пенисът ми изскача като пружина. Готов. Очите ѝ не се откъсват от него. После ме оглежда целия. Давам ѝ време да ме разгледа, не съм срамежлив. Имам какво да покажа.

Но когато виждам дяволитата ѝ доволна усмивка и усещам как главата ѝ се накланя към пениса ми, навеждам се и я вдигам. Не знам какво бе планирала с тази близост с члена ми... е, имам... но ако не вляза веднага в нея, съм повече от сигурен, че... ще умра.

Хващам я за кръста и я слагам да седне върху мен. Коленете ѝ са от двете страни на таза ми. С една ръка я държа, а с другата дърпам настрани дантелата на бикините ѝ, за да мушна два пръста в нея. *Исусе! И тя е готова!* Плъзвам пръсти до края. Тя стене. Мокра е и е гореща. Усещам я толкова стегната около пръстите ми, че вече си представям какво ли би било да я усетя така около пениса си. Вероятно ще е превъзходна, прелестна.

Вкарвам и изкарвам пръстите си, а тя скимти и буквално язди ръката ми. Не спира да повтаря името ми.

А това е музика за моите уши.

Не мога да чакам повече. Грабвам презерватива и разкъсвам опаковката със зъби. Кейт се надига, когато вижда, че се каня да го сложа, бутта пръстите ми настрани и започва да го развива вместо мен.

Не искам да богохулствам толкова често... Всемогъщи Боже!

Дърпам бикините надолу. Искам я гола, не искам нищо по нея. И така ги дърпам, че ги скъсвам. Малките черни косъмчета ме подканват,

подмамват и... кълна се, ще им отделя нужното внимание. По-късно. Но как ще дочакам?

Не откъсвам очи от нейните, от тези тъмношоколадови очи, които ме притеглиха към нея първия път, когато я видях.

Хипнотизиращи.

Тя бавно сяда върху пениса ми и за секунда никой от нас не се движи, застиваме, не дишаме. Толкова е тясна, дори през презерватива усещам как стените на влагалището ѝ се разтварят за мен.

Името ѝ излиза от устните ми като молитва.

Хващам лицето ѝ в ръце. Не мога да не я целуна. Тя се надига и почти излиза нагоре и после пак се плъзва надолу. Бавно.

Мили боже!

Колко е хубаво? Като нищо друго в целия ми живот! Хващам я за таза и ѝ помагам да ме язди по-здро̀во, по-бързо. Устните ни са долепени, целуваме се, задъхваме се.

Издърпвам таза си напред и сядам по-изправен. Така ще мога да притискам и клитора ѝ и ще ѝ е още по-хубаво. Не греша. Тя започва да ме язди още по-бързо. Пръстите ми се впиват в бедрата ѝ. Целувам шията ѝ плъзвам устни към втвърденото ѝ зърно. Поемам го в уста, въртя език около него, смуча го. Ръката ѝ се свива в юмрук в косата ми.

Не, няма да издържа. Няма начин. Прекалено дълго чаках, прекалено силно я желях. Започвам буквално да я пронизвам, натискам таза ѝ надолу към мен. И е рай. Дълбок, влажен, тесен рай. Не искам никога да свършва.

Тя измята глава назад и стене.

— Да... Да... Дрю...

Не знам какви нецензурни думи казвам, знам, че са много и викам името ѝ.

И двамата сме превъртели. Защото е толкова, толкова хубаво!

И когато чувам писъка ѝ, разбирам, че е стигнала до края.

Господи, обичам гласа ѝ.

Усещам как мускулите ѝ се свиват около мен. Не само стените на влагалището, а цялата — крака, ръце, впила се е в мен, изопната и неподвижна. И аз я следвам на секундата.

— Кейт... Кейт... Мамка му... Кейт!

Промушвам я един последен път и свършвам. Бавно, силно. Нагорещено до бяло удоволствие се изстрелва по вените ми. Не мога

да го сравня с нищо... нищо, което съм изпитвал досега. Главата ми се отпуска назад и падам на дивана.

Когато спазмите позатихват, ръцете ми я намират, притискам я до гърдите си, главата ѝ е опряна на шията ми. Усещам как сърцето ѝ се успокоява. И после започва да се смее. Тихичко и доволно.

— Господи... това беше... толкова... толкова...

— Знам — усмихвам се и аз.

Думата е може би земетръсно. Извън скалата на Рихтер. Достатъчно силно, за да потопа целия остров, на който сме стъпили с нея.

Прокарвам пръсти през косата ѝ, галя я. Навеждам се и я целувам. Тя е дяволски... пленителна, перфектна.

Каква страхотна нощ! Може би ще се окаже най-хубавата нощ в живота ми.

И едва сега започва.

Изправям се и я вдигам на ръце. Понасям я към спалнята си.

Никога преди не съм вкарвал жена в моята спалня. Това е закон! Никакви случайни жени тук! Нито в спалнята, нито в апартамента ми. Дори не съм се замислял, че мога да доведе жена тук! Защото ако някоя от всичките онези жени знаеше къде живея... да, точно така, щяха да спят пред вратата ми.

Но с Кейт изобщо не се замислям. Слагам я внимателно да седне в средата на леглото си. Тя ме гледа, докато събличам ризата без копчета и махам използвания презерватив. Усмихва се и захапва устната си. После маха блузата, която виси само на едната ѝ ръка. О, да, и още е с високите обувки.

Хубаво. Много хубаво.

Качвам се при нея. Заставам на колене в средата на леглото. Слагам длани около лицето ѝ и я целувам горещо. Готов съм за втори тур. Пенисът ми вече сочи напред към корема ѝ. Но този път искам да е по-бавно, искам да се насладя. Месеци наред се любувах на тялото ѝ, но сега лично искам да изследвам отблизо всеки сантиметър от него и да си водя записки, ако трябва.

Слагам я да легне. Косата ѝ се разпилява като ветрило върху възглавницата ми. Изглежда като току-що излязла от мит, приказка или

легенда от Римски времена.

Или от много качествено порно.

Коленете ѝ сами се разтварят и аз се настанявам между тях. Боже, колко е мокра! Усещам влагата ѝ по корема си, когато повдига таза си и се отърква в мен. И ме моли за още.

Целувам шията ѝ, спускам се с устни през вдлъбнатинката под нея, и се изправям лице в лице с облите ѝ гърди. Ръцете ѝ стискат раменете ми, а аз започвам бавно да дразня с език едното ѝ зърно. Диша тежко, молещо, настоятелно. Премествам език върху другото и тя стене и нашепва *Дрю!*

В мига, в който чувам името си, захващам зърното ѝ и започвам да смуча.

Силно. През следващите няколко минути смуча ту едното, ту другото.

Реагира толкова естествено, толкова първично. Не мога да се наситя да я слушам.

После се спускам надолу с устни. Тя се гърчи под мен, притиска се към онази част от тялото ми, към която така отчаяно се стреми.

Не се срамува от желанията си.

И в това е цялата красота.

Колкото и силно да искам да се гмурна в нея, аз съм човек с железен самоконтрол. Знам какво правя. Аз отговарям за тази акция. А има нещо, което нямам търпение да направя. Нещо, за което копнея от онази вечер в *Хаус*. Езикът ми е вече върху корема ѝ, минава през пъпа. Събувам обувките ѝ се настанявам между бедрата ѝ. Сега съм очи в очи с целта на моето желание — добре подстригана, с тъмни къдрави косъмчета.

Много мъже обичат жената да няма нито косъм там. Но по съвсем различен начин действа вида на жена, която е добре подстригана, *почти* до голо, но не съвсем. И толкова възбужда!

Прокарвам нос между краката ѝ и вдишвам. Кейт стене и едва поема дъх.

Очите ѝ са затворени, устните — разтворени.

Само да вметна нещо много важно за дамите, които четат: мъжете не очакват да миришете на снежна нощ, поляна с цветя, нито пък на Ниагарския водопад или там каквото пише на интимните

дезодоранти. Това си е пичка. И мирише на пичка. Така и трябва. И точно това е най-възбуждащото.

Кейт има специфична миризма. На... освирепял от глад звяр. Целувам долните ѝ устни. *Пресвета дево!*

Ръцете ѝ се вкопчват в одеялото.

— Господи, миришеш толкова хубаво. Мога да те ям цяла нощ!

Всъщност сериозно обмислям този вариант.

Прокарвам език между устните ѝ, тялото ѝ се огъва като арка. Отварям бедрата ѝ и ги задържам с ръце. Не искам да мърда. Тя вика, почти пищи.

— Точно така, Кейт! Искам да те чуя!

Знам, че съм първият мъж, който прави това с нея. И да, като мъж се чувствам страхотно! Като Нийл Армстронг.

Знаеш за кого ти говоря, нали?

Сега ми кажи кой е вторият мъж стъпил на Луната. Защото е имало и други след Армстронг, нали? Но не можеш да си спомниш как се казва вторият, нали? Ето защо е толкова хубаво.

Тя никога няма да забрави първият език, кацнал между краката ѝ. Винаги ще ме помни.

Може би е шовинистично, егоцентрично, но е вярно.

Нагоре, надолу, плъзвам език от единия до другия край. Соковете ѝ са гъсти, сладки. Вкусни! Отварям краката ѝ още по-широко и вкарвам език в нея, чукам я с език. Главата ѝ се мята, стонове и викове раздират гърлото ѝ.

Не мога да разбера какво говори. Пръстите на краката ѝ се забиват в гърба ми. С едно движение задържам език върху клитора ѝ, засмуквам го и мушкам два пръста в нея.

Усещам горещите сокове около пръстите си, почти ме изгарят. Тазът ми се върти и се отърква в леглото.

— Дрю! Дрю!

Письците ѝ ме побъркват допълнително. Започвам да движа пръстите си по-бързо, в ритъм с езика върху клитора ѝ. Поглеждам нагоре, искам да видя как загубва контрол, как се разпада. Минава ми през ума, че ще свърша само докато я гледам. Това, което виждам на лицето ѝ, е екстаз в най-пречистената му форма. Не знам кой от двамата ни е по-готов.

— О, Господи! О, Господи! О, Господи! О, Господи!

И застива. Като дъска. Ръцете ѝ скубят косата ми, бедрата ѝ се притискат в главата ми. Там е. Горе. На ръба и вече след него.

След малко усещам как пръстите, ръцете и краката ѝ се отпускат и забавям движенията на езика си. Сядам и слагам нов презерватив.

О, да, едва сега се започва!

Лягам върху нея и тя ме придърпва към себе си, целува ме. Задъханите ѝ треперещи думи изскачат измежду залепените ни устни.

— Толкова... невероятно... хубаво...

Радост и задоволство се изсипват във вените ми, но не мога дори да се усмихна. Толкова много искам да я чукам, че ми иде да ревна. Влизам лесно.

Влажна е, плъзвам се леко, но е тясна, доста тясна. Като влажен юмрук.

Излизам бавно и пак влизам бавно, но този път по-дълбоко.

Започвам да се движа по-бързо, по-грубо. Опрял съм се на ръце, за да мога да гледам лицето ѝ, да се наслаждавам на удоволствието, което го залива.

Гърдите ѝ подскочат с всеки мой тласък. Навеждам се и искам да засмуча едното ѝ зърно.

Но точно тогава тя отваря очи и поглежда нагоре към мен. И вече не мога и не искам гледам встрани. Чувствам се като цар, като безсмъртен властелин.

Самоконтролът ми се е стопил като лятна роса. Влизам в нея безмилостно, бързо и яростно. Нагорещеното желание се разстила и подпалва всичко под слабините ми, чак по бедрата и до пръстите на краката.

Исусе!

Телата ни се удрят едно в друго. Силно, бързо. Слагам ръка под коляното ѝ и вдигам крака ѝ върху рамото си. Така я усещам още по-тясна.

— Кейт — стена безпомощно.

— Да, точно така! Господи! Дрю... — и после застива под мен, очите ѝ се затварят и през устните ѝ избягва задавен вик.

И тогава вече нямам спирка. Блъскам в нея с все сила и най-жестокият и свиреп оргазъм в живота ми буквално ме изстрелва нагоре в небесата или падам надолу, не знам. Мисля, че съм препълнил шибания презерватив.

Ръцете ми треперят, поддават и падам върху нея. Тя ме целува по очите, по бузите, по устата, а аз едва си поемам въздух.
Не-Ве-Ро-Ят-Но.

ГЛАВА 14

Веднъж четох една статия, в която авторът твърдеше, че сексът увеличава продължителността на живота. Към този момент мога категорично да заявя, че аз и Кейт никога няма да умрем. Отдавна спрях да броя колко пъти го правихме. Като ухапване от комар — колкото повече се чешеш, толкова повече сърби.

Слава богу, че купих огромния пакет с презервативи.

И ако все още някой не е разбрал от реакциите ми, сега ще кажа директно: Кейт е разкошно парче за чукане. Ако досега съм имал някакви съмнения, че Били Уорън е пълен идиот с мозък, колкото на една кокошка, сега, след като съм опитал от това, което той захвърли, мога да заявя категорично — човекът е безумец.

Тя е готова за приключения, изискваща, не се срамува да каже какво иска, спонтанна е и е абсолютно уверена в себе си. Като мен. Приличаме си по толкова много неща.

Когато най-накрая решаваме да си отдъхнем след маратона, небето навън започва да посивява. Кейт е сложила глава на гърдите ми, лежи тихичко и си играе с косъмчетата ми.

Едва ли след всичко, което съм казал за себе си, ще шокирам някого с поредното признание, но съм длъжен да си кажа: аз не гушкам и не гукам.

Няма такива „на лъжичка“, няма сладки приказки на възглавницата. Веднага щом свърша, тръгвам към вратата. Е, случвало се е да дремна преди това, но категорично *мразя* някоя да ме налази като октопод. Дразнещо е и е неудобно.

С Кейт обаче старите правила не могат да бъдат приложени на практика.

Кожата ѝ се слива с моята, телата ни — едно до друго, глезенът ѝ е прехвърлен върху моя, бедрото ми е под свитото ѝ коляно. И е някак... успокояващо, но не по начин, който мога да обясня. Може би е достатъчно да кажа, че нямам никакво желание да се отмествам и да мърдам, искам да остана така завинаги.

Освен ако не е време да се претърколя и да я изучувам пак.

Тя първа проговаря.

— Кога загуби девствеността си?

— Пак ли ще играем на *Първи или десет*? Или просто искаш да знаеш повече за сексуалния ми живот? Защото ако е второто, мисля, че малко си позакъсняла, Кейт.

— Не — усмихва се тя. — Не е това. Просто искам да знам повече за теб.

Въздъхвам и се замислям.

— Добре. Първата ми жена беше Джанис Люис. На петнайсетия ми рожден ден. Покани ме в тях да ми даде подаръка. И подаръкът беше самата тя.

Усещам усмивката ѝ върху гърдите си.

— И тя ли беше девствена?

— Не. Да го кажа тактично... беше над осемнайсет.

— А, опитът на по-зрялата жена. И тя ли те научи на всичко, което знаеш?

Усмихвам се.

— Е, понаучих някои и друг трик през годините след това.

Замълчахме. След няколко минути тя попита:

— Не искаш ли да знаеш за мен?

Дори не ми се налага да мисля върху въпроса ѝ.

— Не.

Не искам да развалям настроението или нещо, но тук се налага да спрем за малко, за да поясня.

Нито един мъж не иска да знае подробности от миналото на жената. Не ме е грижа дали си се чукала с един или със сто. Запази статистиката за себе си.

Нека го обясня нагледно: когато се храниш в ресторант и сервитьорът ти донесе поръчката, не го питаш и не искаш да знаеш подробности за всеки, който е пипал яденето ти, преди да го сложиш в устата си, нали?

Точно така си и мислех.

Освен това ми е по-лесно и по-удобно да приема, че първият и единствен мъж, с когото е спала, е Уорън, а той е и последният човек, когото искам да обсъждам в момента.

Сега обратно към спалнята ми.

Обръщам се към Кейт. Лежим на една възглавница, лицата ни са едно до друго. Пъхнала е ръка под бузата си, като дете.

— Но има нещо, което искам да знам — казвам.

— Питай.

— Защо избра този бизнес?

При мен нещата са ясни. Поколения бели якички са предшествали избора ми на професия. Никой обаче не се е опитвал да *повлияе* този избор, нито пък избора на Александра. Просто така се случи, че тя има професията на майка ми, а аз на баща ми. Истината е, че хората винаги гравитират около нещо, което вече познават в известна степен.

Същото е и при спортистите. Забелязал ли е някой колко много деца на баскетболисти са вече в професионалния баскетбол? Винаги намираш приликата с бащите им, чиито портрети са в залата на славата. Но ми е чудно какво е привлякло Кейт към тази професия, като се има предвид, че по време на пубертета се е занимавала с леки престъпления...

— Парите. Искях професия, където да печеля много.

— Наистина ли? — питам крайно изненадан.

— Очакваше нещо по-благородно, предполагам — отгатва тя.

— Да, май да.

Усмивката ѝ угасва.

— Истината е, че родителите ми се оженили доста млади. Били са почти деца, когато съм се родила. Купили закусвалнята в Грийнвил. После загънали в ипотеки. Живеехме над нея. Беше... тясно... но хубаво. — Усмивката ѝ съвсем изчезва. — Баща ми загина, когато бях на тринайсет. Убиха го. Пиян шофьор се сблъска челно с него. След това мама беше постоянно заета. Опитваше се да поддържа закусвалнята, опитваше се... да не грохне.

Тук тя спира, а аз я придърпвам до себе си. Челото ѝ опира в гърдите ми.

— Едва успяваше да ни държи на крачка от пълната мизерия. Нямах нищо... бях лишена от... много неща. Не беше лесно. Всичко се постигаше с ужасно много труд. И когато ми казаха, че ще получа пълна стипендия и мога да уча, си помислих, че това е шансът ми за инвестиция. Не исках да съм беззащитна и зависима. Макар че имах Били и това беше много важно за мен, исках да знам, че мога да се

погрижа за себе си, да се грижа за мама. От толкова време я карам да се премести тук, но засега ми отказва. Бачкала е като куче цял живот. Искам да си почине вече. Искам само да си почива.

Не знам какво да кажа. Независимо от всичките ми гадни коментари за семейството ми, едно знам със сигурност — ако нещо се случи с някой от тях, ще си загубя разсъдъка.

Повдигам я нагоре, така че да мога да я погледна в очите. Целувам я. След няколко минути тя се обръща, а аз увивам ръце около кръста ѝ и я придърпам към себе си. Целувам рамото ѝ и заравям лице в косата ѝ. И макар че е почти утро, двамата оставаме така, докато заспим.

Всеки здрав мъж на този свят се събужда с ерекция. Сутрешна цепеница.

Краставица. Убеден съм, че има някакво медицинско обяснение за това явление, но аз предпочитам да си мисля, че е един малък дар от бог.

Шанс да започнеш деня с пишка напред.

Не се сещам кога за последно спях... в смисъл наистина спях до жена. Но да се събудиш до жена има някои предимства. И сега съм готов да се възползвам от тях.

Все още със затворени очи се обръщам настрани и я търся. Планирам как ще я подразня малко и после ще ѝ кажа добро утро изотзад. Това е единственият възможен начин за събуждане в моя наръчник. Но докато ръката ми опива чаршафите, откривам, че не е там, където я... оставих.

Отварям очи и се оглеждам. Няма я.

А?

Ослушвам се за шум от банята, за течаща вода. Нищо. Оглушителна тишина.

Къде е изчезнала?

Сърцето ми подскача леко при мисълта, че се е изнизила, докато спя. Това е мой номер, правил съм го няколко пъти, но не го очаквах от нея.

Точно се каня да стана от леглото да я търся, когато я виждам да влиза през вратата. Косата ѝ е вързана с един от онези ластици, които

жените винаги имат или ако нямат, намират из къщата. Облякла е моята сива тениска с надпис *Columbia* и очите ми моментално се забиват в подскачащите ѝ под буквите гърди.

Кейт оставя таблата, която носи на нощното шкафче.

— Добро утро.

— Защо си станала? — цупя се аз като капризно дете.

Тя се смее.

— Умирам от глад. Стомахът ми ръмжеше като заключен в клетка трол. Мислех да приготвя нещо, но единственото, което намерих в кухнята ти, е корнфлейкс.

Това е перфектното ядене за всяко време на деня. Но не от онези здравословните, с които родителите тъпчат децата си. Говоря за истинско качество — „Лъки Чармс“, „Фрути Пибълс“, „Куки Крисп“. В кухненския ми шкаф можеш да намериш по много от всички суперкалорични зърнени закуски на света. С много захар в тях.

— Почти винаги си поръчвам храна за вкъщи — свивам извинително рамене.

Тя ми подава едната купа. „Епъл Джакс“. Прекрасен избор. Тя започва да яде и с пълна уста казва:

— Взех назаем тази тениска. Не се сърдиш, нали?

— Не, никак даже — отговарям с пълна уста. — Но ми харесваш повече, когато си без нея.

Виждаш ли как поглежда надолу? Как устните ѝ се извиват в нежна усмивка? Виждаш ли как бузите ѝ порозовяват. Пак се изчервява. Мили боже! След снощи? След всички онези думи, писъци и онова викане се изчервява?

Знам, прекрасна е!

— Не предполагам, че готвенето без гащи може да е и хигиенично.

Оставям празната купа в таблата.

— Обичаш ли да готвиш? — питам. През последните месеци разбрах много неща за нея, но има още толкова много, които искам да знам.

Тя кима и обира последната лъжица.

— Когато детството ти е преминало в закусвалня, все нещо възприемаш. Обичам да пека разни неща. Правя страхотни курабийки. Ако намеря някакви продукти по-късно, ще направя.

Усмивам се сатанински:

— Много ми се иска да опитам твоята курабийка.

— Защо ли имам усещането, че не говориш за курабийка с шоколадови парченца? — клати развеселено глава.

Помниш ли онзи сутрешен дар от бог? Не мога да си позволя да го прахосам. Това би било неппростим грях, а аз вече съм натрупал доста грехове, така че искам да живея праведно и да не пропилявам божията милост.

Придърпвам я на леглото и издърпвам тениската през главата ѝ.

— Правилно усещаш. Сега дай да видим тази твоя курабийка.

— Царица на В-седем.

— Офицер на G-пет.

Шахът е забавна игра.

— Кон на С-шест.

— Шах.

Шах без дрехи? Още по-забавен.

Кейт гледа недоволно. Това е третата ни игра. Кой спечели другите две?

Моля те, не се хаби дори да питаш.

Играем и си разказваме разни неща. Разказах ѝ как си счупих ръката, когато паднах със скейтборда на дванайсет. Тя ми разказа как с Делорес боядисали хамстера ѝ с розова боя за коса. Казах ѝ как с Матю наричаме Александра, но след това тя ме оципа по зърното, защото се сети как веднъж ѝ казах в офиса, че е „Александра“. Удобно е, лесно е, хубаво е. Не е чак толкова хубаво като чукането, но е почти толкова успокояващо. Лежим на леглото, подпрели глави на ръце. Шахът е между нас.

О, и ако случайно някой е забравил, да напомня — голи сме.

Сега знам, че много жени не се чувстват добре в телата си. Може би малко повечко тлъстинки? Не го вземай навътре. Няма значение. Голото тяло винаги е за предпочитане пред онези кифли, които се правят на скромни.

Мъжете възприемат визуално. Никой няма да те чука, ако не иска да те гледа.

Запиши си това. Важно е.

За Кейт не е никакъв проблем. Определено се чувства удобно в собствената си кожа. И това е секси, много секси.

— Ще го мърдаш ли, или възнамеряваш да пробиеш дупка в дъската. С поглед.

— Не ме пришпорвай.

— Добре — въздъхвам. — Няма зор. И без това няма къде да идеш. Заприщил съм те в ъгъла.

— Мисля, че мамиш.

Очите ми се разширяват от изумление.

— Кейт, от това ме заболя. Засегнат съм. Никога не мамя, не се налага да го правя.

Тя повдига вежда и казва:

— Винаги ли се дървиш и перчиш така?

— Да, предполагам. Надявам се да е така. И като си говорим за дървене, само да ти кажа, че използването на мръсни думи няма да те спаси. Не се опитвай да ме разсейваш.

Тя въздъхва и се предава. Местя и отбелязвам:

— Шах и мат. Искаш ли пак?

Тя се обръща по корем и свива колене, като пиле. Усещам разбуждане в южния фронт.

— Хайде да играем на нещо друго.

На пчелички? На Скрый салама? На Кама Сутра?

— Имаш ли *Guitar Hero*?

Дали имам *Guitar Hero*? Изобретението на хилядолетието? Най-жестоката видеоигра на всички времена? И пита даже!

— Предлагам ти да избереш друга игра — казвам. — Ще те бия като на шах и има опасност да нараня крехкото ти женско его.

— Почваме — поглежда ме с предизвикателство тя.

Нотката в гласа ѝ трябваше да ми подсказже, че е вдигнат червен флаг за опасност, но кой да види. Размаза ме. Смаза ме, потроши ме от бой.

Абсолютно брутално! Нарита ми задника от единия край на апартамента до вратата.

В моя защита мога да кажа, че Кейт може да свири на истинска китара.

Това едно на ръка, но освен това каза, че трябва да сме облечени. Колко подло наистина! Защото сега трябваше да извивам врат, да се

разсейвам, за да хвърля едно око на сладкото ѝ дупе под голямата тениска. И така ме би.

Не ми даде шанс.

Предполагам към този момент вече се питаш какво правя и какво се случва. Искам да кажа, това съм аз, нали така? Една возия на въртележката.

Няма повторения, няма съжаления. Защо тогава си играя на Адам и Ева в събота следобед?

Ето какво става: работих упорито няколко месеца поред, за да я сложа тук, където си е сега. Прекарах стотици безсънни нощи да се моля това да се случи, да си представям как ще се случи.

Примерно, попадаш на пустинен остров. Не ядеш нищо една седмица.

После спасителният кораб идва с голяма чиния с ядене. Ще вземеш една хапка и ще хвърлиш всичко останало?

Разбира се, не. Ще излапаш всичко. До последната троха. И после ще оближеш чинията.

Това правя с Кейт. Засищам глада си. Няма по-дълбок контекст. Или поне не се опитвай да го търсиш сега.

Споменах ли, че Кейт има татуировка? О, да, има. Точно на извивката над дупето. Малка тюркоазена пеперуда.

Много е вкусна. Езикът ми е точно там в момента.

— Господи, Дрю...

След позорния разгром на *Guitar Hero*, Кейт влезе за душ. И забележи само... попита ме дали искам да вляза преди нея.

Глупаво, глупаво, глупаво момиче. Като че някога е стоял въпросът дали има право да се къпе сама.

Заставам зад нея и започвам да я дразня отзад. По-гореща е от врялата вода, която блъска по телата ни. Прехвърлям косата ѝ на една страна и впивам устни в разкошния ѝ съблазнителен врат. Гласът ми е дрезгав.

— Отвори си краката, Кейт. Отвори ги за мен.

Отваря ги.

— Още.

Отваря ги по-широко.

Прегъвам колене и се плъзвам... у дома. Исусе! Минаха два часа, откакто бях така в нея. Два часа са... прекалено дълго! Цяла вечност!

Гърдите ѝ са хлъзгави от сапуна. Плъзгам пръсти по зърната ѝ. Знам, че така ще я накарам да мърка от удоволствие. Тя отпуска глава назад и дере бедрата ми с нокти. Поемам въздух през зъби. Няма такава усещане!

Засилвам темпото. Съвсем леко.

После тя се навежда напред, опира ръце в плочките, счупва кръстчето си.

Покривам ръката ѝ с моята и преплитам пръсти в нейните. Влизам в нея и започвам бързо да помпам. Целувам гърба, раменете ѝ, ухото ѝ.

— Прекрасна си, Кейт!

Тя обръща глава към мен и стене:

— Толкова си голям, твърд!

Това изречение! Ето точно това изречение е мечтата на всеки мъж от началото на съществуването на света. И монах да си, пак искаш да го чуеш.

Да, чувал съм го и преди, но от нейните устни... все едно го чувам за първи път.

И после умолява:

— По-силно, по-бързо, Дрю!

Едната ми ръка се плъзга върху клитора ѝ. С всяко тласкане напред, тя се притиска в пръстите ми.

— По-бързо, Дрю. Чукай ме по-бързо.

Когато заповедта ѝ достига до съзнанието ми, се прекършвам като покрив на горяща къща. Тласкам силно напред и я заковавам на стената. Лицето ѝ е опряно в хладните плочки. Влизам бързо, грубо, силно. Писъците и стоновете ѝ се удрят в плочките и ехото се блъска в стените.

Свършваме заедно, в перфектен синхрон.

Оргазмът е дълъг, бавен, божествен.

Когато удоволствието поутихва, тя се обръща и ме прегръща през врата.

Целува ме нежно. После обляга глава на гърдите ми и стоим един в друг под течащата вода.

— Господи, всеки път е по-добре и по-добре — казвам и не мога да прикрия някакво ново чувство на благоговение и в същото време страх, че това усещане е прекалено силно, за да го поема и проумея.

— И ти ли? — пита тя. — Мислех, че само аз съм го усетила.

Тя поглежда към мен и захапва устната си. После маха мократа коса от очите ми. Простичък, обикновен жест, но в него има толкова много емоция.

Докосва ме леко, нежно, гледа ме с обожание, сякаш съм най-удивителното нещо, което някога е виждала. Сякаш съм някакво съкровище.

Обикновено такъв поглед ме изстрелва към вратата, към най-близкия изход.

Но сега гледам лицето на Кейт, едната ми ръка е здраво увита около кръста ѝ, а с другата галя косата ѝ. И не искам да бягам. Не искам дори да поглеждам встрани. Не искам да я пусна.

— Не си само ти... И аз го почувствах.

ГЛАВА 15

Нали не ти дотягам с тези подробности? Да, знам, че може би трябваше да съкратя тази част и да кажа само: С Кейт се скъсахме от чукане през целия уикенд.

Но ако го кажа така, не е кой знае колко забавно.

От друга страна, няма да придобиеш представа за пълната картина, а сега, като минеш по дългия път, трупаш факти, можеш съвсем отблизо да видиш всички наши... мигове. Мигове, които изглеждаха малки, кратки и незначителни тогава. Но сега, откакто ме хвана грипът, единственото, за което мисля, са тези моменти.

Всяка минутка, всяка секунда, всеки ден. Мисля.

Случвало ли ти се е да ти се набие някоя песен в главата и без да искаш, съвсем несъзнателно си я пееш цял ден? Разбира се, че ти се е случвало. На всеки човек му се случва. Може да е хубава песен, може да ти е любима песен, но започва да те дразни още към края на първия час, нали? Освен това звучи кофти, защото си я пееш сам, наум, а искаш да я чуеш по радиото, или на живо, на концерт. А като си я пееш наум, това е само някаква смотана имитация на оригинала, което постоянно ти напомня нелепия факт, че не си в състояние да я чуеш, защото си без радио, или си в пустинята, или си болен от грип.

Разбираш ли накъде бия?

Ако не разбираш, не се притеснявай, скоро ще разбереш.

Така, докъде бях стигнал? А, да, събота вечер.

— Това е перфектната възглавница.

Точно сме си поръчали храна от италианския ресторант и я чакаме. Кейт е седнала на дивана ми сред грамада декоративни възглавнички и одеяла. В скута си стиска една възглавница, която е домъкнала от спалнята.

— Перфектната възглавница?

— Да — казва тя. — Много трудно си избирам възглавница. Но тази е перфектна. Нито прекалено плоска, нито прекалено мека, не е от най-твърдите, но не е и много мека.

— Добре, че ми каза, Златокоске. Къде са ти трите мечета?

Решили сме да гледаме филм. Платените филми по телевизията са второто най-велико изобретение на всички времена. Първото, разбира се, е плазменият телевизор. Ставам да взема дистанционното, а тя рови за нещо в чантата си.

Напомних ли, че все още сме голи. Е, ако не съм, ето сега ти казвам. И е много освобождаващо. И е забавно. И хубаво.

Всички хубави неща са на ръка разстояние, а гледката е фантастична.

Тръгвам обратно към дивана и усещам аромат (който след време опознавам до болка). Сладък аромат на цветя. Захар и пролет. Поглеждам я.

Маже ръцете си с лосион. Грабвам шишенцето от ръцете ѝ така, както куче отнася кокал.

— Какво е това?

Слагам го под носа си и вдишвам дълбоко. После падам върху възглавниците с щастлива усмивка. Дори простенвам от кеф.

Кейт се смее.

— Не го изсмърквай. Това е хидратантен крем за кожа. Не знаех, че борбата със сухата кожа може да те докара до оргазъм.

Поглеждам тубичката. Ванилия и лавандула. Вдишвам отново.

— Мирише на теб. Винаги когато си около мен, миришеш на букет... слънчеви лъчи. С карамелизирана захар.

Тя се усмихва.

— Не знаех, че си поет, Дрю. Шекспир би завидял.

— Това може ли да се яде?

— Не.

Много лошо. Тъкмо съм си изсипал едно солидно количество върху храната, като сос. Май ще трябва да се задоволя да го вкуся от кожата на Кейт.

Сега като се замисля, това е наистина по-добрият вариант.

— Правят и шампоан за вана. Ако ти харесва толкова много, ще купя.

Това е първото ѝ изречение, което касае бъдещ момент. Да се видим пак така някъде в близко бъдеще. *Бъдеще*. За разлика от предишните ми преживявания с жени, не се дразня, не оставам безразличен. Напротив, мисълта за перспектива ме прави нетърпелив, вълнувам се.

Събирам, прибирам и се запасявам със странната сензационна емоция, която изпитвам само докато *гледам* Кейт Брукс. Мога да я наблюдавам... на пълен работен ден. Това е единственото занимание, на което искам изцяло да се посветя.

— Решихме ли какво ще гледаме?

Тя сяда до мен и ръцете ми съвсем естествено я обгръщат.

— Мислех да гледаме *Смело сърце*.

— Хм. Какво толкова има в този филм? Защо всички мъже го гледат милион пъти?

— Предполагам поради същата причина, поради която повечето жени са превъртели по *Тетрадката*. Това щеше да предложиш, нали?

Тя се усмихва срамежливо. Познал съм.

— *Тетрадката* е романтичен филм.

— Не е. За гейове е.

Тя ме удря по лицето с „перфектната“ възглавница.

— Филмчето си е много сладко.

— Не е. Повръща ми се само като му чуя името. Имам приятели, отявлени хомосексуалисти и дори за тях е прекалено гейски.

Тя въздъхва замечтано:

— Това е любовна история, красива любовна история. Всички се опитват да ги разделят. Но след години се намират отново. Така е било писано. Съдба.

— Съдба? — въртя очи. — Моля те, съдбата е за хора, които живеят в измисления свят на феи и приказки. Останалата част от филма също е пълна измислица. В реалния живот не става така.

— Но това е...

— Това е причината за високия процент разводи. Такива филми подхранват женската фантазия с неразумни очаквания.

Същото важи и за любовните романи. Александра буквално откъсна главата на Стивън, когато го хвана, че е взел да разглежда едно от моите списания „Плейбой“, а в същото време Кучката лежи на плажа и чете някой роман, на чиято корица се кипри един от онези

мъже с дълга коса, голи гърди и сини очи. Знаеш модела Фабио, нали? Е, точно този тип. А зад корицата — порно.

Да, да, порно е! Няма две мнения.

И дори не е добро порно. „Той придвижи ствола на мъжествеността си към влажните листенца на женствеността ѝ.“

Кой по дяволите говори така?

— Мъжете в живота не говорят като Нолън или Найлс или каквото ѝ да му е името на онзи.

— Ноа.

— И защо му е да прави стая в къщата си за някаква, която в крайна сметка го заряза? И защо после ще седи и ще чака години наред да се появи на вратата му, при положение че знае, че е с друг? Това не е истински мъж.

— Че какво е, ако не е мъж?

— Голяма космата вагина.

Малко грубо се изказах май.

Кейт покрива уста с длан и пада назад на дивана и започва да се превива от смях.

— О... господи... Как може да си... такава... прасе. От къде ти идват наум подобни неща?

— Наричам нещата с истинските им имена. Виждам нещо и казвам какво си е. И не се извинявам, че виждам нещата такива, каквито са.

Смехът ѝ позатихва, но все още се усмихва.

— Добре, няма да гледаме *Тетрадката*.

— Благодаря ти от сърце.

Тогава цялото ѝ лице грейва:

— О, сетих се. Искаш ли да гледаме *Водещият: Легендата за Рон Бъргънди*?

— Харесваш Уил Фарел?

— Сериозно ли питаш? Гледал ли си *Остриетата на славата*?

Този ми е един от любимите между другото.

— *Железният лотос*? Класика!

Тя започва да движи вежди и да имитира експертно:

— „Имаш ли сметана за това ужасно изгаряне?“

Смея се.

— Господи, обичам т...

И тук започвам да се давя.

И да кашлям.

— Обичам... този филм. — Хващам дистанционното, лягаме на дивана и *Водецията* започва.

Добре, нека всички да се успокоят сега, нищо не се е случило. Беше грешка. На езика. Нищо повече.

Езикът ми поработи доста през последните часове, така че мисля, че си е в реда на нещата.

Ядохме и пак се наместихме на дивана да догледаме филма. Тя лежи с гръб към мен, лицето ми отново е заровено в косата ѝ. Вдишвам този аромат, към който започвам сериозно да се пристрастявам. От време на време задрямвам.

Смехът ѝ вибрира в гърдите ми.

— Същото ли си помисли за мен?

— Ммм?

— Когато започнах работа във фирмата. И ти ли си помисли, че съм женски скорпион?

Говори за една реплика на Уил Фарел. Усмиввам се сънливо.

— Когато те видях за първи път в онази зала, беше като ритник в задника. И знаех, че след това нищо няма да е същото.

Предполагам, че отговорът ми ѝ харесва, защото минутка покъсно притиска бедра назад към мен и събудилият се за атака penis се плъзга в нея.

Няма значение колко изтощен е човек, няма значение, че се е върнал след трийсет и шест часова смяна на строежа, където е пренасял торби с пясък и цимент! Няма начин *този филм* да не го разбуди. Неизбежно, винаги готов.

Устните ми сами намират пътя си към врата ѝ.

— За бога, Кейт! Не мога да спра да... те желая.

Започвам да звуча смешно, нали?

Усещам как диша бързо. Обръща се с лице към мен. Устните ни се срещат.

Но преди да продължим, любопитството ми надделява:

— Какво си помисли за мен, когато се видяхме за първи път?

Тя обръща поглед към тавана и обмисля отговора си.

— Онази нощ в клуба, мислех, че си... смъртоносен. В смисъл излъчваше толкова много секс и чар. — Пръстите ѝ гаят устните и веждите ми. — Тази твоя усмивка, тези очи, това са неща, които трябва да се забраняват със закон. Тогава за първи път, откакто бях с Били, тайничко си пожелах да съм необвързана.

И това ако не е нещо!

— После чух какво си говорят момичетата в офиса, как си с различна жена всяка събота. Но след време разбрах, че в теб има много повече. Ти си забавен, умен, страхотен мъж. Ти си грижовен и умееш да защитаваш. Ти светиш като ярка звезда, Дрю. Всичко, което правиш — начинът, по който мислиш, нещата, които казваш, движенията ти... Човек може да ослепее. Мисля, че... съм щастливка да съм така близо до теб.

И тук вече аз нямам думи.

Ако друга жена ми беше казала такова нещо, бих се съгласил. Бих ѝ казал, че има късмета да е с мен и трябва да се чувства щастливка. Защото аз съм най-доброто от най-доброто, което може да се случи на една жена. Няма по-добър от мен. Но да го чуя от Кейт? От нея, на която завиждам за интелекта, от нея, чието мнение ценя повече от собственото си дори? Така че, нямам думи и оставям действията ми да ѝ покажат какво мисля.

Устните ми се притискат в нейните. Езикът ми нетърпеливо чака да му бъде разрешено да влезе в устата ѝ. Но когато се опитвам да се обърна върху нея, Кейт не е съгласна, има други идеи. Бута ме назад, падам по гръб.

Устните ѝ се плъзгат от брадичката надолу по шията ми, оставят горяща пътека между гърдите и по стомаха ми. Едва преглъщам.

Хваща пениса ми в ръка и започва да я движи по него. Твърд съм като стомана. „Господи, Кейт“, успявам да кажа и гледам — отваря влажната си уста и затваря сочните си устни около него. Поема го целия, засмуква силно и се оттегля назад, и пак плъзва устни по пениса ми.

Експерт съм по свирките. В смисъл правила са ми много, защото за мен това е най-удобната форма на сексуален контакт. Няма туткане по събличане, няма омазване на чаршафи, не изисква огромна енергия. Ако някоя от дамите, които четат, не е правила свирка, трябва да опита. О, да, и един съвет от мен: в мига, в който пенисът му е в устата ти,

той ще е толкова щастлив, че няма бог знае какво значение какво ще правиш с него след това.

И след като уточних това, трябва да добавя, че има някои движения, които правят нещата по-качествени.

Кейт не спира да движи ръка, като в същото време смуче по-здраво връхчето.

Ето това движение например.

После облизва връхчето с език, върти го, сякаш смуче близалка. Кой за бога ѝ е показал тези неща? Простенвам безпомощно и стискам възглавничките. Поема ме чак до гърлото. Два пъти. И започва да се движи бързо. С ръката и устата.

Великолепно е. Трябва да знаеш, че са ми правени свирки от жени, които минават за експерти по духане, но, кълна се, Кейт свири като порнозвезда.

Опитвам се да не мърдам, защото ѝ е за първи път, но ми е почти невъзможно. И след това ръцете ѝ са на задника ми и започва да ме придърпва към себе си. Насочва движенията на таза ми напред и назад, бавно влизам и излизам от устата ѝ. Мили боже! Тя измъква ръцете си, но тазът ми продължава да се движи.

На ръба съм да си изгубя ума. Но винаги, преди да свърша, предупреждавам. Ако някой свърши в устата ти, без да те предупреди, веднага го разкарай, защото няма по-гадно нещо от това да не кажеш на момичето какво я чака.

— Кейт... аз съм... ако спреш да се движиш сега... Господи... ще... — Очевидно не съм в състояние да заформя някакво разбираемо изречение. Все пак, надявам се да е разбрала.

Но тя не се отдръпва, не спира. Поглеждам надолу и улавям точно мига, в който тя обръща големите си черни очи към мен. И това е. Край. Това е мигът, за който съм мечтал толкова време, който съм си представял ден след ден. Тези очи на кошута, заковани в моите, докато пенисът ми се плъзга между сочните ѝ устни. Изскимтявам името ѝ и свършвам в устата ѝ. Тя простенва и гладно поглъща и последната капка.

След около... една вечност, започвам бавно да слизам на земята. Нали знаеш какво е усещането, след като излезеш от джакузи. Краката ти са омекнали като желе, нали? Ето това съм аз. Една голяма купа желе.

Дишам тежко, усмихвам се като идиот и я придърпвам да я целуна. Някои мъже се гнусят да целунат жената, след като са напълнили устата ѝ. Аз не съм от тях.

— Как и кога се научи да правиш такива свирки?

Кейт започва да се смее. Очевидно звучи много приятно изненадан. Тя ляга върху мен и казва:

— В колежа Делорес имаше едно гадже, много запален порно фен. През цялото време в стаята ни вървяха порнофилми. И от време на време... гледах.

— Когато видях Делорес Уорън следващия път, напомни ми да падна на колене и да ѝ целуна задника.

Когато филмът свърши, решихме да си направим киномаратон с всички филми на Уил Фарел. Точно към средата на *Остриета на славата* телефонът ми звъни. Все още лежим на дивана, един до друг. Никак не ми се става. И не ми се говори с никого, освен с присъстващите в стаята.

Телефонният секретар се включва. Гласът на Джек бумти из цялата стая.

— Дрю, Дрю. Вдигни! Къде си по дяволите? — Тук спира, защото очевидно разбира, че нямам никакво намерение да му вдигна. — Трябва да излезеш тази вечер, човече! Аз съм в *Клуб 69*. И до мен стои човек, който много иска да те види.

Не, не ми звучи обещаващо. Ставам, защото мъжките ми хромозоми ми подсказват, че трябва веднага да изключа телефонния секретар. Но не съм достатъчно бърз. От кутията на Пандора се чува завалян женски глас.

— Дрюююююю. Аз съм. Стеййййси. Толкова ми липсваш, беййййби. Искаш ли да се повозим пак на такси? Помниш ли онази нощ, когато засмуках...

И тук ръката ми удря с нечовешка сила бутона за изключване на секретаря.

Поглеждам тайничко към Кейт. Лицето ѝ е замръзнало, очите ѝ са вперени в телевизора. Не мога да прочета изражението ѝ. Може би е редно да кажа нещо. Какво се казва в подобни случаи? „Извинявай,

една от многото, които съм зарязал, иска да ме чука“? Нещо ми подсказва, че това няма да се приеме много добре.

Тя става.

— Май е най-добре да тръгвам...

Мамка му, мамка му и на т'ва т'по копеле Джак!

Тя стои права и държи възглавницата ми до тялото си. Прикрива се.

Не, това не е добър знак. Преди час задникът ѝ беше върху лицето ми, сега дори не иска да го виждам.

По дяволите.

Тя минава покрай мен и влиза в спалнята. Стомахът ми се свива от болка, преобръща се, но дори и в това състояние не мога да не се възхитя на походката ѝ и на лекото полюшване на разкошните ѝ бедра. Както се очаква, пенисът ми се надига като Граф Дракула от ковчега.

Когато бях на десет, имахме куче. Чукаше каквото му падне и когато му скимне. Краката на чистачката, балдахиновото легло на майка ми и баща ми.

Нямаше насита това куче. Родителите ми изпадаха в ужас, когато имахме гости. Едва сега разбирам, че не беше лошо куче. Не било виновно милото.

Фидо, където и да си, разбирам болката ти.

Въздъхвам и тръгвам след нея. Когато влизам в спалнята, вече си е обула полата и си е закопчала ризата. Не ме поглежда.

— Кейт...

— Да си ми виждал другата обувка? — Започва да се оглежда, гледа по пода, към леглото, само не и в мен.

— Кейт...

— Може би е под леглото — казва и се навежда да я търси.

— Не е нужно да тръгваш.

— Не искам да обърквам плановете ти — казва, но не поглежда нагоре.

Кой има планове? Какви планове? Единствените ми планове са да се насладя на богатия бюфет с еликсири между краката ѝ. Отново.

— Аз не...

— Няма проблем, Дрю. Беше хубаво...

Хубаво? Това, което правихме цял ден, цяла нощ в спалнята, в хола, в кухнята, в банята... *хубаво?* Това какво е? Шега?

Тя май забелязва изражението ми, защото спира на средата на изречението и повдига вежда.

— Съжалявам, това не беше правилният епитет? Обидих крехкото ти мъжко его?

— Ами... да — казвам като обидено дете.

— Какво определение *предпочиташ*?

За твоя информация, аз съм все още гол, а пенисът ми е в такава позиция, че не е нужно да си Айнщайн, за да разбереш какво *предпочитам* в момента.

— Неповторимо? Изключително? Неземно? — натъртвам на всеки епитет и с всяка дума правя крачка към нея. Като хищник.

Тя отстъпва назад и накрая дупето ѝ опира в тоалетката.

— Ти си завършила една от най-престижните студентски програми в страната, Кейт. Очакванията ми са да излезеш с нещо по-добро от „хубаво“ — усмихвам се.

Тя се заглежда в гърдите ми и накрая ме поглежда в очите.

— Трябва да си вървя.

Опитва се да мине покрай мен, но аз я хващам за ръката и я дърпам назад.

— Не искам да си тръгваш.

Не, моля те, не питай защо. Няма да отговоря така или иначе. Не сега. Прекалено съм концентриран върху събитията тук, върху нея. Нищо друго няма значение. Тя поглежда дланта ми около китката ѝ.

— Дрю...

— Не тръгвай, Кейт. — Вземам я на ръце, слагам я да седне на тоалетката. — Остани. — Целувам врата ѝ, гризкам ухото ѝ. Тя потръпва, а аз прошепвам: — Остани с мен, Кейт! — Поглеждам в очите ѝ. — Моля те.

Тя захапва уста, усмихва се бавно.

— Добре.

Усмихвам ѝ се и после устата ми е върху нейната. Бавна, дълбока целувка.

Вдигам полата ѝ нагоре, леко галя бедрата ѝ, само с връхчетата на пръстите.

Не е сложила бельото си.

Кой не обича лесния достъп?

Падам на колене пред нея.

— Дрю...? — Беше нещо като незададен въпрос и стенание в една сричка.

— Тихо сега. Опитвам се да го направя повече от „хубаво“. Имам нужда от концентрация.

До сутринта не бе произнесена нито една членоразделна дума.

ГЛАВА 16

Всеки супергерой си има скривалище. Обител. Поне при добрите супергерои е така. И аз имам такова. Моя собствена пещера, като един истински Батман.

Тук именно стават чудесата. Тук именно съм изградил легендата, иначе известна като Моята кариера.

Това е офиса в апартамента ми.

Мъжки рай. Свободна от жени зона — в добрия смисъл. Всеки мъж трябва да си има едно такова местенце. Сам съм си го украсил, сам съм си го направил, парче по парче, детайл по детайл. Ако колата ми е моята винаги вярна любовница, то тази стая е моето първородно. Моята гордост, моята радост.

Под от махагон, ръчно изработени ориенталски килими; дивани и фотьойли от английска кожа; каменна камина; вградени рафтове за книги. Зад бюрото ми има прозорец с изглед към града. В ъгъла е масата за карти, където с момчетата сядаме да играем покер един път месечно, прием отлежало уиски и пушим кубински пури.

Това е единствената вечер в месеца, когато на Стивън му е разрешено да излезе и да се забавлява.

Сега седя зад бюрото си по боксерки и работя на лаптопа. Това правя всяка неделя.

Кейт ли? О, тук е още. Но след снощи реших да я оставя да се наспи. Да презареди батериите. Обадох се на майка ми и казах, че няма да ходя за обед, обадох се да кажа, че няма да ходя да играя баскетбол, а сега чета последния вариант на един договор. Чувам сънливо гласче от вратата.

— Ей!

— Хей! — усмихвам се.

Облякла е друга моя тениска, черната на „Металика“. Стига й малко под коленете. А с тая рошава коса изглежда сънлива, но много секси. Съблазнителна. В сравнение с нея, работата вече не ми се струва толкова приятно занимание.

Прокарва ръка през косата си, а очите ѝ се плъзват из стаята.

— Красив офис, Дрю. Изумително.

Кейт е от хората, които могат да разберат колко е важно работната ти атмосфера да може да те вдъхнови. Ако искаш да спечелиш битка, да стигнеш високо, трябва ти офис на победител още от самото начало, атмосфера, която да ти вдъхва увереност, че вече си спечелил битката.

— Благодаря. Това ми е любимата стая в апартамента.

— Да, съвсем разбираемо.

Тя взема рамка със снимка от един от рафтовете и ми я показва.

— А това е?

Снимката е от миналото лято. Маккензи и аз на плажа. Заровила ме е в пясъка до врата.

— Племенницата ми Маккензи.

Тя поглежда пак снимката и казва с усмивка:

— Прекрасна е. Обзалагам се, че те обожава.

— Да, така е. А аз бих си отрязал ръката за нея, ако ми заповяда, така че обожанието ни е взаимно. Много искам да се запознаете някой ден.

— Би било чудесно — казва Кейт без колебание.

После тръгва към мен и сяда на коляното ми. Навеждам се напред, намирам устните ѝ, които вече познавам така добре, и плъзвам език между тях.

Тя се притиска към гърдите ми.

— Толкова си топъл. — Обляга глава на рамото ми и поглежда към монитора.

— Какво правиш?

— Това е сделката с „Джарвис Текнолъджис“ — въздъхвам.

„Джарвис“ са комуникационна компания и искат да купят дъщерна сателитна фирма. Потърквам очи.

— Проблеми ли има?

Когато става дума за бизнес, винаги съм бил вълк единак. Не се доверявам на никого, не споделям. Единственото меродавно мнение е моето. Но да говоря с Кейт по работа, е като да говоря със себе си. Всъщност наистина ми се иска да чуя какво мисли.

— Да, главният изпълнителен има много акъл, но не му стиска. Намерил съм му перфектната сделка, а той се дърпа. Страхува се да

рисува.

Пръстът ѝ бавно минава по брадичката ми.

— Всяка придобивка носи риск. Трябва да му покажеш, че това, което ще получи, си струва да рискува.

— Това и се опитвам да направя.

Тя подскача развълнувано и казва:

— Знаеш ли, имам нещо, което може да ти помогне. Един от състудентите ми направи нова програма за преценяване на риска. Ако минеш офертата на тази програма и цифрите са солидни, може би ще успееш да го убедиш, че си струва да рискува.

Започвам да си мисля, че акълът ѝ ме възбужда почти толкова, колкото и задникът ѝ.

Почти.

— Имам я на диск в чантата си, ще я донеса.

Става от крака ми, но аз я хващам за тениската и я придърпвам обратно. Няма начин да избяга от това перпетуум-мобиле, което от известно време се е настанило между краката ми. Ръцете ми обгръщат кръста ѝ, като в капан.

Приближавам уста до ухото ѝ.

— Преди да се заровим в работа, искам да се поровя малко в нещо друго.

— Къде искаш да се ровиш, Дрю — пита развеселено тя.

Вдигам я с една ръка, с другата избутвам настрани всичко от бюрото и я нагласям там.

— В теб.

През целия ден работихме и говорихме. И се смяхме. Разказах ѝ за Бурканчето за лоши думи, което ме разорява. Тя ми разказа още неща за детството си и за закусвалнята.

Обядваме на балкона. Кейт седи на коленете ми да се топлим и ме храни с пръсти. Не си спомням някога да съм прекарвал по-добре, а дори не се чукаме.

Иди разбери защо.

Минава десет и се каним да си лягаме. Кейт е в банята. Сама.

Взе ми самообръсначката и ме изгони като мръсно коте. За разлика от жените, мъжете нямат нужда да остават сами в банята. Няма нито една биологична функция, която един мъж да не може да направи пред жена или пред други мъже.

Мъжете нямат срама.

Както да е, ако Кейт има нужда от пространство, нейно е. Докато тя е заета, аз сменям чаршафите и я чакам. Вземам кутията с презервативите, за да са ми под ръка, за всеки случай.

И сърцето ми замира. Ако пенисът ми можеше да плаче, сега би ронил сълзи.

Кутията е празна.

— Кутията е празна! Да го начукам на...

— Точно това си мислех и аз. Великите умове мислят еднакво.

Обръщам се и я виждам пред вратата. Едната ръка на ханша, другата опряна на рамката. Толкова е красива, прелестна, гола! Обръснала се е малко по-късо. Виждат се само няколко по-тъмни косъмчета. Майко мила!

Чакам да премине този момент, когато възхищението ми пред тялото ѝ ще поотмине и ще възстановя нормалния ритъм на пулс и дишане. Случва се точно обратното.

Не знам как да го обясня. Нещо като да ядеш омар. Ако никога не си ял, гледаш го и си мислиш „Да бе, може и да е вкусен“. Но след като веднъж си опитал, всеки път, когато си помислиш за омари, устата ти се напълва със слюнка, става като една пълноводна Мисисипи, само че от слюнка. Всъщност може да се окажа първият мъж на земята, който е в състояние да мастурбира, без да се докосва.

Виж мамо, не правя нищо, ръцете ми са над чаршафите.

Тя тръгва към мен. Прегръща ме през врата и ме целува бавно. Езикът ѝ се плъзга по устните ми. Насилвам се да се отдръпна.

— Кейт, чакай, не можем...

Ръката ѝ е вече в боксерките ми и е обхванала изправения в пълна готовност пенис. Плъзга ръка няколко пъти по него и казва:

— Мисля, че някой не е съгласен с теб.

Опирам чело в нейното. Гласът ми излиза... като стиснат за гушата.

— Искам да кажа... ами... презервативите... свършили са. — Слагам ръка върху нейната, за да спра движенията ѝ. Трябва да

навържа пет смислени думи в крайна сметка! — Налага се да ида до магазина на ъгъла и да купя... И после... Господи, повярвай ми, ще те чукам цяла нощ.

Кейт поглежда надолу и казва много тихичко:

— Или... можем да минем... и без тях.

— Какво?

Никога не съм чукал без презерватив, никога! Дори и в тийн годините си.

Винаги съм бил крайно привързан към члена си, за да позволя да се разболеет и да окапе от някоя болест.

— Аз съм на контрацептиви, а Били... Е, много неща могат да се кажат за него, но съм повече от сигурна, че никога не ми е изневерявал. Изследвал ли си се някога?

Що за въпрос! Всеки месец, откакто се помня. Това е основно правило при моя начин на живот. Някои му казват „професионален риск“.

— Да, естествено — гласът ми излиза като квичене. — Здрав съм, но ти... сигурна ли си?

Предлагали са ми много неща. Жените искам да кажа. Всяка една възможна поза, ролева игра, всяка перверзия, за която можеш да се сетиш.

За някои дори ти трябва много богато въображение. Но никога никоя не ми е предлагала секс без презерватив. Не е разумно, не е безопасно. Всяка може да каже, че взема хапчета, но защо да ѝ се вярва? Хората могат да ти кажат много неща, но едва ли бих повярвал. За такова нещо се иска доверие.

А доверието никога не е присъствало и не е било фактор в сексуалния ми живот.

При секса не става дума за споделяне, нито за опознаване. Става дума за това, че трябва да свършиш и да помогнеш и на другия да свърши. Точка.

— Искам да те почувствам, Дрю. Искам ти да ме почувстваш. Не искам да има нищо между нас.

Взирам се в очите ѝ. Начинът, по който ме гледа... точно като вчера, след като правихме секс под душа. Сякаш ми дава нещо. Дар. Само за мен. Дарява ми себе си. Защото ми има доверие, вярва в мен. И знаеш ли какво?

Не искам никога да ме гледа по друг начин. Искам да виждам само този поглед в очите ѝ.

— Кейт, тези два дни с теб бяха... прекрасни. Никога не съм... Никога не съм... — не знам дори как да опиша това, което изпитвам. Не знам как да ѝ кажа, а съм човек, който си изкарва прехраната благодарение на уменията си да говори и общува, благодарение на това че умея да облека една идея в думи, да опиша план за действие.

Но в този момент думите са толкова мижави, толкова неадекватни.

Хващам я здраво за раменете и я притискам към себе си. Тя простенва от изненада и вълнение. Езикът ѝ се плъзва по моя, ръцете ѝ се заравят в косата ми. Не знам как сме стигнали до леглото, не знам как боксерките ми са се озовали на пода. Ръката ми се плъзва по гърдите ѝ, по стомаха и между краката.

— Кейт, вече си мокра — стена аз.

Едва съм я докоснал, а тя е толкова влажна. За мен. Заради мен. Исусе, никога не съм искал някой или нещо повече отколкото я искам сега. Тя забива леко зъби във врата ми, докато вкарвам пръсти в нея. Затваря се около тях, притиска се. Като ръка в ръкавица.

Ръцете ѝ са по цялото ми тяло. Гали топките ми, движи длан по пениса ми, дере гърба и гърдите ми с нокти.

Заковавам я под мен. Искам я сега! Разтварям устните на влагалището ѝ и започвам да я дразня, движа пениса си между тях, потапям връхчето в сладкия еликсир на соковете ѝ. Тялото ѝ пламва, усещам горещата вълна, която се надига отвътре. Като огън е. Примамва ме, съблазнява ме да се сгрея. Влизам леко, само на два-три сантиметра и затварям очи. Няма такъв екстаз!

Гола, незащитена, впита в мен във всяко нервно окончание. Усещам я толкова... повече. По-влажна, по-топла, по стегната. Повече във всеки смисъл на думата. Невероятно!

Кейт слага ръце на задника ми, хваща го здраво и се опитва да ме придърпа в себе си, но аз излизам леко назад и пак се плъзгам.

Пресвета Дево!

Ритъмът ми не е нито бавен, нито сладък. Брутален съм, груб съм. И е неопишуемо.

От разтворените ѝ устни се изтръгват викове, почти писъци. Заглушавам я с устни, притиснати към нейните. И се вкопчваме един в

друг, отчаяни, освирепели.

Сякаш е за първи път. Сякаш е за последен път.

Тя е навсякъде около мен. Влагалището ѝ обвива пениса ми, притиска го, краката ѝ са заключени около кръста ми, ръцете ѝ — около врата ми. А аз искам да съм по-близо, по-дълбоко. Господи, ако можех, бих пролазил в нея, под кожата ѝ, в тялото ѝ и никога не бих излязъл навън. Никога не бих пожелал да изляза.

Ръцете ѝ са върху моите. Пръстите ни се вкопчват. Издърпвам вплетените ни длани над главата ѝ. Челата ни са опрени едно в друго. Диханията ни са слети, дишаме един и същи въздух. Тазът ѝ се движи с моя, напомня ми на вълнението на океана. В умопомрачителен унисон. Заедно. Прилив на вълна, отлив на вълна.

Погледите ни са заковани един в друг.

— Господи, Дрю, не спирай... не спирай... моля те... никога не спирай.

Давя се в нея. Едва поемам въздух, но някак успявам да кажа:

— Няма, никога няма да спра.

Усещам, че оргазмът ѝ приближава. Всяка влажна клетка от божествената ѝ кожа се свива здраво около мен. И е толкова хубаво... толкова първично, като две вплетени в смъртоносна битка свирепи животни. Искам да плача. От удоволствие. Заравям лице в шията ѝ, вдишвам я, поглъщам я и свършвам с нея. В нея. Сладкият екстаз тече с луда скорост по вените ми. Чувам се как повтарям една-единствена дума:

— Кейт... Кейт... Кейт...

Това е истинско чудо.

След малко телата ни се успокояват. Лежим и не мърдаме. Само сърцата ни бият и дишаме задъхано.

Тогава Кейт прошепва:

— Дрю? Добре ли си? — Вдигам глава и очите ми намират нейните. Гледа ме загрижено. Дланите ѝ обгръщат лицето ми. — Трепериш.

Сецаш ли се, когато се опитваш да направиш снимка на нещо, което е много далеч. Поглеждаш през обектива, но всичко е размазано, нали?

Започваш да нагласяш фокуса, приближаваш, отдалечаваш. Картината е или прекалено близо, или прекалено далеч и все така

неясна. И тогава изведнъж, без сам да знаеш как, успяваш да я нагласиш. Виждаш всичко. Кристално ясно.

Всичко си идва на мястото.

И точно това се случва сега с мен. Гледам Кейт и изведнъж проглеждам.

Непоносимо чиста и ясна... истина.

Влюбен съм. Безпомощно, патетично влюбен до ушите.

Влюбен.

Аз съм нейна собственост. Тя притежава и душата, и тялото ми.

Тя е всичко, за което мога да мисля. Тя е всичко, което съм искал, но така и не ми е минало през ума толкова време да се постарая да разбера какво искам. Тя е не само перфектна. Тя е перфектната жена за мен.

Бих направил всичко за нея.

Всичко. Каквото и да е.

Искам да е близо до мен. През цялото време.

За вечни времена.

Не става дума само за секса, не става дума само за прелестното й тяло и брилянтния й ум. Не става дума за това, как винаги поставя предизвикателства пред мен. Става дума за нещо много по-голямо, много повече от всичко това, взето накуп.

Става дума за *нея самата*.

Искам всичко това, искам я цялата.

Наруших всяко шибано правило, всеки принцип! Исках да я чукам, да.

Сега обаче искам да я *имам*.

Как не се усетих по-рано? Как така не съм разбрал толкова време?

— Хей — целува ме нежно по устните. — Къде изчезна? Върни се при мен. Добре ли си?

— Аз... — преглъщам през свито гърло. — Кейт, аз... — Поемам дълбоко въздух.

— Аз... аз... аз съм добре — казвам и целувам гърба й. — Май ме изтощи този последния път.

— Това вече е нещо — смее се тя. — Никога *не съм предполагала*, че е възможно да те изтощя.

Да, на мен ми ги разправяй тези неща за предположенията. Аз ли не знам?

Аз да не би да съм предполагал? Каква я мислех, а тя каква стана!

ГЛАВА 17

Знам какво си мислиш: *Какво за бога се случи тогава?*

След като съм разбрал, че съм влюбен в нея, защо в крайна сметка е пак при *Били-Кога-Най-Сетне-Ще-Пукнеш Уорън?*

Добър въпрос. Почти стигаме до този момент. Но преди това: урок по наука. Какво знаеш за жабите?

Да бе, за жабите.

Знаеш ли, че ако пуснеш жаба в гореща вода, ще скочи и ще избяга? Но ако я сложиш в хладка вода и започнеш бавно да я нагриваш, тя ще си остане там и няма да мръдне и ще се остави да я свариш до разпад. Няма дори да направи усилие да скочи. Дори няма да се усети, че умира.

Мъжете са като жаби.

Дали съм се побъркал, след като ме озари това прозрение? Как няма да се побъркам? Съвсем естествено! Това е голяма работа, човече. Целият ти живот се променя. Край на рандевута с непознати котенца, край на забавните истории, които споделяш с приятели, няма вече треска в събота вечер. Но тези неща наистина нямат значение вече. Честно.

Защото е твърде късно. Аз вече се варя в тенджерата, а Кейт чака да издъхна.

Цялата нощ я гледах как спи. И правех планове. За нас. Нещата, които можем да правим заедно, местата, където ще отидем заедно, утре, следващия уикенд, следващата година. Упражнявах се как ще й кажа и какво ще й кажа за чувствата си. Представях си реакцията й. Представях си как ще ми каже, че изпитва същото. Абе като филм, отворителна сапунка, която никога не бих отишъл да гледам. Неукротимият плейбой се запознава с това момиче, което не е готово за никакви компромиси и тя изтръгва сърцето му и го скрива някъде. Завинаги.

Товага още трябваше да се усетя, че е прекалено хубаво, за да е истина.

Хубави неща са: Дядо Коледа, раят, оргазмът... списъкът е безкраен.

Ще видиш.

Вървим по Пето авеню. Вместо да губим ценно време да ходим с кола до апартамента на Кейт, спираме в Сакс на път към работа и ѝ купувам син костюм на „Шанел“. Не мога да я оставя да се появи на работа в този вид, нали? А когато започва да пробва различни тоалети, кълна се, чувствам се точно като Ричърд Гиър в *Хубава жена*. Даже накрая Кейт ми купува вратовръзка.

Нали ти казах?

После тя казва, че иска да си купи нови бикини, защото съм опропастил нейните. Опитвам се да я разубедея, дори съм прекалено настоятелен, но номерът ми не минава. Съвет към всички дами: няма нищо по-еротично от жена без бельо. По еротично е от кожа, дантела, камшик в ръката и белезници в другата взети заедно.

Спираме в „Старбъкс“ и си вземаме по една голяма доза кофеин. Излизаме и я придърпвам към себе си, слагам длан на бузата ѝ и я целувам. Ухае на кафе — ефирна, сладка миризма. Тя прибира косата ми назад, открива очите ми и се усмихва.

Никога няма да ми омръзне да я гледам, да я целувам. О, колко съм грешал за Стивън, когато му казах, че го плющят с камшика по гърба, с цици по пениса. Защото новото име на Стивън е Дрю. Да, знам, но няма проблем.

Нямам нищо против. Защото ако това е Тъмната страна на силата, веднага се записвам за доброволец. Сериозно. Не се учудвай, ако започна да подскачам на един крак и да „пея под дъжда“. Щастлив съм.

Свиваме покрай ъгъла. Държим се за ръце и се усмихваме като двойка, изтървана от лудницата, която е откраднала и изгълтала всичките антидепресанти от онова шкафче на медицинската сестра. Да, знам, че ти се гади.

Тук трябва да спрем развоя за минутка. Погледни ни добре. Двамата, хванати за ръка. Трябва да запомниш този момент. Аз го помня.

Сега, точно в този миг ние сме самото съвършенство.

После тръгваме към нашата сграда. Отварям ѝ вратата и влизам след нея.

И първото нещо, което виждам, е... маргарити. Големи, весели маргарити.

Някои са наредени във вази на бюрото на охраната, другите са оставени наоколо, вързани с панделки. Има и пръснати по земята. В средата на фойето има още повече, подредени са в кръг, а в средата на този кръг е Били Уорън. С китара.

Ебаси!

Не, не е това изразът.

Начукаха ли ти го с трион, Дрю?

Да, нещо такова.

Виждал ли си някога изоставен задник? Ето и твоят велик шанс.

Бях сляп.

Не знаех колко ще боли,

да те оставя да си идеш. Ох, как боли!

Сърцата ни да излекувам искам аз.

Върни се ти, върни се ти във този час...

Или нещо от сорта.

Ако не го мразех толкова много, както мразя и онзи идиот, който го е зачenal, бих признал, че не е чак толкова зле. Зле е, но не драматично зле.

Наблюдавам Кейт. Регистрирам всяка емоция, която минава през лицето ѝ и танцува в очите ѝ.

Знаеш, когато имаш стомашен вирус... лежиш цял ден в леглото с кофа до възглавницата, защото имаш усещането, че ще се издрайфаш всеки миг. Но после идва онзи момент, когато наистина се надига. Става ти студено, а в същото време се потиш като пор. Главата ти пулсира, гърлото ти сякаш се разширява, за да направи повече място за това, което всеки миг ще изригне от стомаха ти.

Това съм аз в този момент.

Оставам кафето си и се оглеждам за най-близката кофа за боклук, за да съм сигурен, че ще стигна дотам навреме.

*И трябва да ти кажа
колко съжалявам
за болката, която причиних.
И моля аз на колене,
върни ми своето сърце.
И ще го пазя в мен завинаги.
Ти принадлежиш на мен
и аз принадлежа на теб.
И двамата разбираме това.
Не, не искам друга жена.
Душата ми за теб сълзи.
Върни се ти.*

Кофата!

В друго време, с друго момиче, вече да съм го погребал. Без дори да полагам усилия. Не може да ми стъпи и на отрязания нокът. Аз съм „Порше“ за бога, а той е някакъв разпаднал се пикап, който няма да може да мине на преглед.

Но с Кейт... имат... минало? Едно десетилетие. А това, деца мои, го вкарва в първа лига.

*В нощта тъй тъмна, подранила
аз викам името ти, мила.
Не искам аз да вярвам, да приема,
че този рай отказах аз да взема.
Един последен шанс,
едно дихание,
една усмивка.
Не казвай „Сбогом“, мое слънчево сияние.*

Искам да я вдигна, да я метна през рамо, като пещерняк, и да я отведе от тук. Искам да я заключа в апартамента ми, където няма шанс да я види, да я докосне. През цялото време я гледам, но тя дори не обръща поглед към мен.

Нито веднъж.

*И трябва да ти кажа
колко съжалявам
за болката, която причиних.
И моля аз на колене,
върни ми своето сърце.
И ще го пазя в мен завинаги.
Ти принадлежиш на мен
и аз принадлежа на теб.
И двамата разбираме това.
Не, не искам друга жена.
Душата ми за теб сълзи.
Върни се ти.*

Защо не се научих да свиря на някакъв инструмент? Когато бях на девет, майка ми искаше да свиря на тропет. Записа ме на частни уроци, учителят идваше в нас, но след два урока напусна, защото „съм позволявал на кучето да уринира върху инструмента“.

*Защо, по дяволите, защо не послушах майка ми?
Ти си моето начало, ти си моят край,
повече от любов, повече от приятелство, повече от
рай.
Искам те. Искам те.*

Иска, ама няма. Не може да я има. *Давай, свири, Щурче, цял ден.
Пей за птичките на покрива, пей на покривите. Свири, докато ти
окапят пръстите.*

Твърде малко, твърде късно. Вече е моя. Кейт не би правила секс с кой да е. А тя чука мен. И то ме чука така, сякаш след уикенда светът ще изчезне и всички ще измрем. Това трябва да ти говори нещо, нали?

*И трябва да ти кажа
колко съжалявам
за болката, която причиних.
И моля аз на колене,
върни ми своето сърце.
И ще го пазя в мен завинаги.*

Малката група служители, които се бяха събрали да гледат... изпълнението, започват да аплодират. Задникът оставя китарата на земята и тръгва към Кейт.

Кълна се, ако я докосне, ще му счупя ръката.

Копелето не ме поглежда, все едно не съм там. Гледа нея.

— Звъня ти от петък... и минах край апартамента няколко пъти... нямаше те.

Точно така, беше при мен. Беше заета. Сега я попитай какво е правила. И с кого го е правила.

— Знам, че работиш тук... но... дали можем да поговорим някъде. Може би в офиса ти?

Кажки не.

Кажки не.

Кажки не, кажки не, кажки не, кажки не, кажки не, кажки не...

— Добре.

Мамка му.

Тя тръгва, но аз я хващам за ръката.

— Трябва да поговорим преди това.

Гледа ме въпросително.

— Няма да се ба...

— Трябва да ти кажа нещо. Сега. Важно е. — Знам, че звуча отчаяно, но честно, не ми пука.

Тя слага ръка върху моята и ме потупва окуражително. Държи се сякаш успокоява дете.

— Добре, Дрю. Нека поговоря с Били и после ще съм в офиса ти. Става ли?

На крачка съм да започна да тропам с крак като бебе. Не, не става. Никак не става. Тя трябва да знае за чувствата ми. Трябва да се

разберем, да си признаем и после да метна шапка във въздуха, да подкарам колата си в шибаното състезание.

Но... я пускам и казвам:

— Добре тогава, приятен разговор.

И си тръгвам пръв.

Крача към офиса си, но не мога да се сдържа и спирам пред бюрото на Ерин. Когато Кейт затваря вратата на офиса си, очите ни се срещат. Тя ми се усмихва. И за първи път в живота си не знам какво ми казва с тази усмивка.

Дали се опитва да ми каже, че нищо не се е променило? Че нищо няма да се промени? Дали ми благодари, че успях да го накарам да ревнува и го докарах до положение да лази пред нея? Не знам, наистина не знам.

Неизвестността ме убива.

Стискам зъби и тръгвам към офиса си. Затръшвам вратата. И започвам да крача като диво животно в клетка, като бъдещ татко пред родилното, който чака да види дали това, което означава толкова много за него, ще излезе здраво и цяло.

Трябваше да ѝ кажа. Снощи. Тогава имах възможност. Трябваше да ѝ обясня колко много означава за мен. Какво изпитвам към нея. Но тогава си мислех, че има време за тези неща. Въобразявах си, че имам цялото време на света да ѝ го кажа бавно, постепенно, да не я шокирам изведнъж.

Тъпак.

Защо за бога не ѝ казах?

По дяволите.

Може би вече знае. Досетила се е? Та аз я заведох в моя апартамент, гушках се с нея. Обожавах я. Чуках я без презерватив. Три пъти. Трябва да се е усетила.

Ерин влиза в стаята, пристъпва тихо. Вероятно изглеждам плачевно, защото виждам съчувствието на лицето ѝ.

— Значи Кейт и Били разговарят, а?

— Толкова ли ми личи? — изсумтявам аз.

Тя отваря уста, вероятно да ми каже, че бъркам, затваря я, после пак започва:

— Не. Просто се досетих, Дрю.

Кимам.

— Искаш ли да се разходя и да видя... и ако е възможно да чуя какво става?

— Мислиш ли, че е удачно?

— ЦРУ ще ме приеме с отворени обятия — усмихва се тя.

Тя излиза, а аз се връщам към задачата си — да направя дупка в килима. И да се скубя, докато косата ми съвсем щръкне, сякаш ме е ударила гръмотевица.

След няколко минути Ерин влиза.

— Вратата е затворена, не чух нищо, но надникнах през стъклото. Седят на бюрото, обърнати са един към друг. Той е сложил глава в ръцете си и говори, а тя го слуша. Ръката ѝ е на коляното му.

Добре, той си излива чувствата, а тя проявява състрадание. Мога да го преживея. Защото веднага след това ще го размаже, нали? Ще му каже да ходи да си го начука, нали? Че е продължила живота си, че е намерила по-добър човек. Прав ли съм?

Прав ли съм?

За бога, съгласи се с мен!

— И аз... какво да правя сега?

— Можеш само да чакаш и да я изслушаш, когато свършат — казва Ерин.

Не мога да чакам, никога не съм можел да чакам. Независимо от усилията на родителите ми, никога нямах търпение да разбера какви са ми подаръците за Коледа. Бях като един миниатюрен Индиана Джоунс — търсех, ровех, намирах всеки подарък, до последната кутийка.

Търпението може и да е добродетел, но със сигурност не е от моите.

Ерин спира на вратата.

— Надявам се всичко да се развие добре, Дрю.

— Благодаря, Ерин.

И излиза. А аз чакам. И мисля за изражението на лицето ѝ, когато я заварих да плаче за него в офиса. Сетих се каква паника я затисна, когато го видя в бара.

Какво съм бил за нея? Начин да се разсее, да не мисли за него?

Пак крача. И се моля. На бог, с когото не съм разговарял откакто бях на десет. Но сега му говоря. Обещавам, кълна се, предлагам едно в

замяна на друго. Моля му се сякаш от това ми зависи живота.

Моля се Кейт да избере мен.

Това са най-дългите деветдесет минути в живота ми. Тогава чувам трескаво шептене по интеркома. Ерин.

— Идва. Кейт идва.

Хвърлям се зад бюрото си, събарям химикалки и моливи по земята.

Оправям косата си, разпръсвам листи, създавам работна атмосфера един вид.

После поемам дълбоко въздух.

Събери си акъла. Време е за игра.

Кейт отваря вратата и влиза.

Изглежда... съвсем нормално. Като всеки ден. Никакво чувство за вина.

Никакво притеснение. Безгрижна и спокойна.

Застава пред бюрото ми.

— Здравсти — казва.

— Здравсти — насилвам се да проговоря и се усмихвам... надявам се безгрижно, макар че сърцето ми ще изскочи. Като на умиращо куче секунди преди да му бият смъртоносната инжекция, понеже е негодно, старо и болно.

Може би трябва да си побъбрим за нещо друго преди това. Не е редно да изглеждам съвсем нетърпелив. Но не ми е по силите.

— Как мина разговорът с Били?

Тя се усмихва нежно.

— Поговорихме. Казахме си неща, които и двамата може би трябваше да си кажем преди време. Неща, които трябваше да чуем от устата на другия. И сега всичко е наред. Всъщност, съвсем наред.

Господи! Виждаш ли ножа, забит в гърдите ми? Да, същия, да, да, този, който Кейт извива във всички посоки. Говорили, всичко било наред, наистина съвсем наред. Прибрала го е обратно!

Мамка му.

— Страхотна работа, Кейт! Значи мисията е изпълнена, а? — Трябваше да стана актьор. След тези думи заслужавам наградата на Академията.

— Мисия ли? — пита изненадано тя.

Телефонът ми звъни и ме спасява от този кошмарен разговор.

— Ало? — Стивън е, но Кейт не знае това. Насилвам се да говоря енергично, весело. — Здравсти, Стейси. Да, бейби, радвам се, че се обади.

Винаги удрай, преди да те ударят. Помни и си запиши.

— Съжалявам, че не успяхме да се видим в събота. Какво съм правил ли? Нищо важно. Работих върху един малък проект. От известно време се опитвах да го довърша. Да, приключих вече. Показа се, че не си е заслужавал усилията, които вложих.

Да, точно така, преценил съм всяка дума. Да, надявам се да я засегна.

Какво очакваше, че ще кажа? Нали не забравяш, че говориш с мен? Нали никой не е очаквал да седя като пън, докато тя се опитва да ме разкара?

Такова нещо не може да се случи. Никога.

Не обръщам внимание на Стивън, който не знае за какво става дума и пелтечи нещо от другата страна на линията.

— Тази вечер? Разбира се. Ще се радвам да се видим. Ще мина да те взема с таксито.

Защо ме гледаш сякаш аз съм се издънил? Дадох й всичко, което имам, всичко, на което съм способен. И тя ми го върна. С удар в зъбите. Отворих си сърцето и душата... о, знам какво клише е, не ми го напомняй. Но това е истината. Така че не ме гледай сякаш аз съм лошият, защото за първи път в живота ми, не съм.

Обичам я. Господ ми е свидетел. И точно в момента това ме убива.

Чувствам се като пациент на операционната маса. С разтворен гръден кош.

Телефонът е все още на ухото ми, когато я поглеждам. И за секунда дъхът ми спира. Мислех, че ще е ядосана, може би леко разочарована, че съм успял да я ударя преди тя да ме удари първа, но не е така.

Виждал ли си лицето на човек, когото току-що са зашлевили?

Аз съм виждал. Матю. Преди години. И Джак няколко пъти, след като се е влюбвал в неподходящата жена. Точно така изглеждаха, когато ги заплюеха в лицето. Това трае само няколко секунди и след това — празно. Като шок.

Сякаш не могат да повярват, че това им се случва.

Точно така ме гледа Кейт.

Сякаш съм я зашлевил.

Мислиш, че трябва да се чувствам виновен? Да съжалявам? Е, кофти за теб, защото това няма да се случи. Не искам и не мога. Тя направи своя избор.

Сега да се дави в собствения си избор.

Покривам слушалката с ръка и ѝ казвам:

— Извинявай, Кейт, трябва да проведе този разговор. Ще се видим на обед.

Става ли?

Тя мига. Два пъти. Обръща се и излиза от офиса ми без дума.

ГЛАВА 18

След това... не помня много. Нали винаги така казват оцелелите след злополука или влакова катастрофа? С две думи, минутите след катастрофата са неясни, нереални.

Казвам на Ерин, че съм болен. Усмивката ѝ е тъжна и състрадателна.

Преди да вляза в асансьора се обръщам с надежда да видя Кейт. Ей така, за да се изтезвам още повече.

Но вратата ѝ е затворена.

Вали. Пороен зимен дъжд. Знаеш как дрехите ти подгизват като вали така, а студът идва отвътре, а не отвън. Не ме притеснява.

Вървя пеша до апартамента. Безчувствен, замаян. Като зомби в някой плосък филм на ужасите, само че аз не бих реагирал дори някой да започне да реже крака ми с трион. Не бих реагирал дори сам да започна да си го реже.

Но когато влизам със сетни сили, ето тогава заболяването ме удря и ме събаря. Едва тогава започвам да чувствам отново, а това, което чувствам, е Кейт.

Навсякъде. Усещам я навсякъде.

Виждам очите ѝ, натежали от някаква вътрешна топлина. Чувам как гласът ѝ шепне в ухото ми. Падам на дивана. Усещам аромата на възглавницата ѝ. Та тя бе тук. Преди няколко часа. Можех да я докосна, да я целуна.

А сега не мога.

Сякаш някой е умрял. Не можеш да повярваш, че човекът вече го няма, защото си го видял вчера или преди няколко часа. Бил е там, до теб, жив. И това, което оплакваш, е споменът за този човек. И единственото, за което можеш да се хванеш, е... пак споменът.

Защото това е последният път, когато този човек е... бил.

Кога се случи? Как стана?

Това не мога да разбера. Кога Кейт зае такава огромна част от живота ми, толкова важна част, че да не мога да живея без нея? Дали когато я видях да плаче в офиса си? Или когато я целунах за първия път в моя. Или пък когато Андерсън я обиди и му наричах задника?

Дали пък не се случи още в началото, в бара, когато за първи път погледнах в тези бездънни очи и разбрах, че трябва да я имам.

Или пък тук? В моя апартамент? По време на един от милионите пъти, когато я докосвах?

Господи, защо не видях бедата по-рано!

Всички загубени седмици... месеци, пропилены на вятъра. С всички онези жени, които съм чукал, а не мога да си спомня нито едно лице. Всички онези мигове, когато исках да я ядосвам и да я разстройвам, вместо да я карам да се усмихва. Всички тези дни, когато съм можел да я обичам. И да я накарам да ме обикне.

Край. Времето изтече.

Жените се влюбват по-бързо от мъжете. По-лесно и по-често. Но когато мъжете се влюбят... е, тогава е сериозно, дълбоко. А когато нещата тръгнат на зло? Когато не ние си тръгваме първи, а си отива тя? Ние не се изправяме, ние не тръгваме.

Ние лазим.

Не трябваше да ѝ казвам тези неща в офиса. Кейт не заслужава такава отношение. Не е нейна вината, че не иска това, което искам аз.

Господи, това е кошмар. Моля те боже, убий ме и ме избави от мъките ми!

Къде е онзи психопат, който размахва пистолети из улиците и избива невинни хора? Къде е? Защо никога не се появява, когато ти трябва?

Чувствал ли си се така? Да държиш в ръцете си нещо, което значи всичко за теб. Може би топка пред празна футболна врата? Или снимка от времето, когато си бил много, много щастлив? Или пък майка ти е дала пръстен, който е принадлежал на баба ти? Няма значение какво е нещото... държиш го и се кълнеш, че ще го пазиш завинаги, защото е толкова специално. Скъпоценно.

Незаменимо.

И тогава един ден, не знаеш как, не знаеш къде, не знаеш защо, но това скъпоценно и незаменимо нещо изчезва.

Няма го. Изгубено е.

И те боли. Би дал всичко да го намериш, да си го върнеш, да е в дома ти, до сърцето ти, там, където си му е мястото.

Свивам се като ембрион около възглавницата. Не знам колко време минава, но когато отварям очи за първи път откакто легнах, навън е тъмно.

Какво ли правят двамата сега? Вероятно празнуват. Излизат на ресторант?

Или са решили да си останат у дома?

Гледам тавана. Да, това са сълзи. Течна горчивина, разочарование, съжаление.

Давай, кажи си го направо. Знам, че съм пикльо, наречи ме кучка. Каквото ѝ да кажеш, заслужавам си го. Но не ми пука.

За нищо.

Мислиш ли, че онзи осъзнава какъв е щастливец, колко е благословен да я има?

Разбира се не осъзнава. Та той е идиотът, който я заряза. Аз съм идиотът, който не успя да я задържи.

Може би няма да продължи дълго? Може пък да скъсат отново? Когато Кейт разбере, че заслужава нещо по-добро. Но имам предчувствието, че това няма да промени нещата за мен. Не и след това, което казах. Не и след като си позволих да я обидя така, че да не може да скрие болката си от мен.

Исусе!

Изтърколвам се от леглото и успявам да се завлека към кофата за боклук.

Стигам точно навреме, когато всичко в мен се надига. Всичко, освен това, което е в стомаха ми.

И точно това е мигът, там до кофата за боклук, паднал на колене, когато решавам, че имам грип. Защото тази развалина... не, това не съм аз.

Няма да продължи дълго.

Няма да продължи цяла вечност.

Просто съм болен. При това положение мога да си взема аспирин, да спя, и след време ще съм по-добре. Ще бъда себе си. Все някога. Но ако призная, че сърцето ми е размазано, надробено на хиляди малки парчета... е, тогава не знам кога ще мога да се изправя на крака. Вероятно никога.

Лягам обратно на дивана. Да чакам. Да чакам да мине.

Тази болест се лекува с чакане.

Докато преодолея грипа.

ГЛАВА 19

Това е историята. Възходът. Падението. Краят. И сега седя в този отвратителен ресторант, до който бях завлечен насила от Александра и Матю. Току-що съм им разказал кажи-речи същата история.

Научих се да карам колело, когато бях на шест. Както става с всяко дете, когато ми махнаха опорните колелета, падах много. А винаги когато падах, Александра беше до мен. Тя ме изтупваше от праха, целуваше раните ми и ме убеждаваше да се кача пак, да не се отказвам. Така че очаквах сестра ми да прояви състрадание и в този случай. Да е нежна, да съпреживява болката ми.

Какво обаче получавам?

— Ти си кръгъл идиот, Дрю.

Може би едва сега разбираш защо я наричаме Кучката. Е, затова.

— Моля?

— И да ме молиш, и да не молиш, мога да ти кажа, че си жалък. Имаш ли някаква представа каква каша си забъркал? Винаги съм знаела, че си егоист и егоцентричен, и разглезен. И аз съм една от тези, които ти „помогнаха“ да станеш такъв. Но никога не ми е минавало през ума, че си прост.

Я пак?

— Можех да се закълна, че си роден с тестиси.

Задавам се с питието си, а Матю се смее.

— Сериозно. Много ясно помня, че когато ти сменях памперса, ги видях, мънички и обли. И къде ги загуби? Или се смалиха? Изчезнаха? Защото само липсата на ташаци може да обясни защо се държиш като жалък страхливец.

— За бога, Александра!

— Не, не мисля, че дори Бог може оправи тая каша.

Гняв и желание да се защитя пролазват в гърдите ми.

— Нямам нужда от това точно сега. Не и от теб. Вече съм паднал, не виждаш ли? Защо продължаваш да ме риташ?

— Защото един ритник в задника може да те накара да станеш сам и да се стегнеш. Да ти е минало през ума, че когато е казала, че всичко е наред е имала предвид, че са се държали като цивилизовани хора? Че са решили да останат приятели? Да се разделят с добро? Ако знаеше поне половината истина за жените, както твърдиш, би се досетил, че никоя жена не иска да приключва десетгодишна връзка с лошо.

Та в това няма никаква логика! Кой иска да си остава приятел с някой, с когото се е чукал и вече не се чука? Каква е целта?

— Не, това са пълни глупости.

Тя клати глава и казва:

— И ако се бе държал като мъж, а не като обидено малко момче, щеше да ѝ кажеш какво чувстваш към нея.

Сега вече ме ядосва.

— Приличам ли ти на задник? Защото не съм. И няма начин да се изправя пред някоя, да я спирам или да я гоня, щом вече знам, че иска да бъде с друг.

Виждам на лицето ѝ онова изражение, което съм виждал и преди, но никога не се е отнасяло до *мен*. И това е оголено, най-пречистено разочарование.

— Разбира се не, Дрю. Защо ти е да гониш някого, когато е далеч по-удобно да се оставиш на всички останали да гонят теб?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Това, че за теб винаги всичко е било лесно. Ти си красив, интелигентен, имаш семейство, което те обича, и множество жени, които лягат пред теб като жертвени агнета на олтара. И единствения път, когато се налага да се бориш за нещо, което искаш, единствения път, когато трябва да жертваш сърцето си за някой, който наистина си струва... Какво правиш ти? Предаваш се. Първо стреляш и после задаваш въпросите. После лягаш и се свиваш на топка и се въргаляш в самосъжаление. Тя клати глава и после гласът ѝ омеква.

— Дори не си се опитал, Дрю. След всичко това... ти просто си захвърлил.

Поглеждам в питието си. Гласът ми е тих. От горчивина, съжаление, самопрезрение.

— Знам.

Не мисли, че не съм мислил за това. Не мисли, че не съм съжалявал за думите си и за мълчанието си. Защото всяка една секунда след това горчиво съжалявах.

— Искан ми се, но... вече е прекалено късно.

Матю най-после се обажда.

— Никога не е късно, човече. Играта не е свършила. Просто е временно спряна заради проливен дъжд.

— Делорес споменавала ли е нещо? За Кейт и Били? — питам.

— Не, за тях нищо, но едно знам... мрази те и в червата. Ако те види да гориш на улицата, няма дори да те заплюе. Това го казвам без грам преувеличение.

Обмислям информацията.

— Може би ме мрази, защото съм чукал гаджето на братовчед й.

— Може би те мрази, защото си разбил сърцето на най-добрата й приятелка?

Да, и това не ми помага.

— Влюбен ли си в Кейт, Дрю? — пита Александра.

— Да — отговарям и я поглеждам в очите.

— Има ли някакъв шанс да изпитва същото към теб?

— Предполагам. — Колкото повече мислех за думите и действията й през онзи уикенд, толкова повече се убеждавах, че има нещо повече от сексуално желание. Нещо истинско и дълбоко.

Е, *имаше*, преди да я пусна в ада. С изстрел.

— Искаш ли да си с нея?

— За бога, да!

— Тогава дали е с бившия си или не, няма значение. Въпросът, на който ти сам трябва да си отговориш, е какво си готов да направиш, какво ще рискуваш, за да оправиш нещата. Да си я върнеш.

А моят отговор е простицък: всичко, абсолютно всичко. Гърлото ми се свива, но признанието излиза безпрепятствено.

— Бих дал всичко, за да си я върна.

— Тогава, бори се за нея. Кажй й.

Докато обмислям думите й, Матю ме хваща за рамото и казва:

— В трудни моменти винаги се питам какво би направил Уилям Уолъс^[1]. — Очите му са сериозни, тревожни. След това се опитва да говори с шотландски акцент, което съвсем не е сред уменията му. — Бягай... и така няма да те отхвърлят... но след време няма ли да искаш

да замениш всички тези пропуснати дни, месеци, години за една минута, за един шанс да се върнеш обратно във времето и да кажеш на Кейт, че може да вземе топките ти и да ги закачи на огледалото за обратно виждане на колата си, но никога не може да вземе... свободата ти!

Александра върти очи при тази реч в стил *Смело сърце*, а аз... се смея.

Черният облак, който носих на раменете си цяла седмица, най-сетне започва да се вдига. И на негово място там каца... надежда. Увереност. Решителност.

Всички онези неща, които взети заедно правят моето... Аз. Всичко, което изчезна в утрото, докато гледах как Били Уорън пее, се връща.

Матю ме удря по гърба:

— Отивай и си я вземай. В крайна сметка... погледни се, няма какво да губиш.

Прав е. Кому е нужно достойнство? Или пък гордост? Хората винаги са надценявали значението на тези неща. Когато нямаш нищо, тогава нямаш и какво да губиш.

— Трябва да видя Кейт. Веднага.

Ако се разбия и подпаля, ако изгоря и тя натъпче прахта ми в земята, така да бъде. Но трябва да опитам. Защото...

Е, как защо? Защото тя заслужава.

Когато Александра стана на шестнайсет, родителите ми наеха целия тематичен парк „Великите приключения“. За един ден. Екстравагантно пилеене на пари? Да. Но това е една от глезотиите, на които се радват привилегированите деца. И беше страхотно. Нямахше опашки, нямахше тълпи.

Само нашето семейство, няколко колеги на баща ми и най-близките ни приятели. Както и да е. Та там имаше едно влакче, което се спускаше от ужасна височина. Казваше се нещо като „мозъчен миксер“. Абсолютно луда работа.

Помниш ли, когато ти казах, че никога не се качвам на една и съща въртележка втори път. Е, това беше единственото изключение.

С Матю и Стивън се возихме, докато започнахме да повръщаме. След това се качихме пак. Първото спускане беше кошмарно. Влакът се хвърляше вертикално, право надолу, сто и дващест метра пропадане. И всеки път, когато се качвахме за още едно кръгче, точно това първо спускане го усещах по един и същи начин. Ръцете ми се изпотяваха, стомахът ми се обръщаше.

Беше перфектната комбинация между ужас и вълнение.

Защо го казвам? Защото точно така се чувствам в момента.

Виждаш ли ме? Оня лудия, дето бяга през Таймс Скуеър? Да, това съм аз.

Само при мисълта, че ще я вида отново... няма да лъжа, но това е достатъчно да ме вдигне във въздуха. Но и ме е страх. Защото нямам идея какво ме очаква от другата страна на възвишението, не знам от колко високо ще се спусна този път.

Нямаш никакво съчувствие към мен, нали? Мислиш си, че съм си получил заслуженото? Мислиш, че и това е малко?

Да, издъних се. Няма спор. Беше временна слабост, случва се на всички велики хора. Но край на това. Не съм на резервната скамейка. На игрището съм.

Просто се надявам Кейт да ми даде още един шанс.

Влизам задъхан от спринта през седемте пресечки, кимам леко с глава към охраната и тръгвам през празното фоайе. Качвам се на асансьора, за да си поема дъх за минутка и да обмисля какво да й кажа. После слизам на четиринайсетия етаж.

Има само едно място, където може да е Кейт в десет и половина вечерта в понеделник. И това е точно тук, където започна всичко. Кабинетите са тъмни.

Тихо е. Чува се само музиката от нейния офис. Тръгвам по коридора и спирам пред затворената врата.

После я виждам. През стъклото.

Боже милостиви.

Седи на бюрото си и гледа монитора. Хапе устната си по онзи начин. Искам да падна на колене пред нея. Косата ѝ е прибрана. Виждам всяка извивка на перфектното ѝ лице. Колко ми е липсвало да я гледам! Сякаш съм бил под вода и съм задържал дъха си прекалено дълго, а сега най-сетне мога да дишам с пълни гърди.

Тя вдига глава, очите ни се срещат.

Видя ли как задържа погледа си малко по-дълго? Секунда след това главата ѝ е наклонена настрани, а очите присвити, сякаш не вярва на това, което вижда.

Изненадана е. След това изненадата преминава в отвращение. Сякаш току-що е вкусила нещо развалено. И точно сега, в тази секунда разбирам това, което ти със сигурност вече знаеш отдавна. Че съм пълен идиот.

Не го е прибрала обратно. Няма начин да са се събрали.

Ами ако греша? Ако нашият уикенд не е означавал нищо за нея? Ако аз не означавам нищо за нея? Ако не иска да ме погледне, защото вижда в мен сатаната, самия ад? Тогава нямаше да покаже никаква емоция, нали? Това е мъжката логика: ако една жена е ядосана, това означава, че ѝ пука. Ако имаш връзка с жена, която не иска да се надигне дори да ти се развика, тогава си прецакан по всички възможни параграфи. Безразличието на жената е целувката на смъртта. Същото е, когато мъжът не иска да прави секс с жената. И в двата случая си мъртвец. Край. Точка.

Така че, ако Кейт е разстроена, причината за това съм аз. Защото я нараних. А съм могъл да „постигна“ това, само защото е искала да бъде с мен.

Може и да ти се струва объркано, малко сложно за разбиране, но е точно така. Повярвай ми, знам. Прекарах цялата си младост да чукам жени, за които не давам пукната пара. И ако са чукали някой друг след мен, не ми е пукало, дори не съм си давал труда да мисля за това. Браво на тях! Ако някоя ми каже, че не иска да ме види никога повече? Още по-добре! Не можеш да изцедиш кръв от камък, нали? Не можеш да накараш някого да реагира, дори и с омраза, ако не му пука.

Кейт обаче ще се пръсне от емоции. Гняв, недоверие, предателство — очите ѝ горят, лицето ѝ пламти. Фактът, че изпитва нещо към мен, дори и гняв, ми дава надежда. Защото мога да се справя с това.

Отварям вратата на офиса ѝ и влизам. Тя се обръща към монитора си и започва да блъска по клавишите.

— Какво искаш, Дрю?

— Трябва да говоря с теб.

Тя не вдига глава.

— Работя, нямам време за теб.

Пристъпвам към бюрото, затварям лаптопа и казвам:

— Сега имаш.

Тя ме поглежда. Погледът ѝ е остър. Като черен лед.

— Върви по дяволите?

— От там идвам. Цяла седмица прекарах там — усмихвам се, макар че няма нищо смешно.

Тя се обляга и ме оглежда.

— Да, забравих. Ерин ни каза за мистериозното ти заболяване.

— Останах си у дома, защото...

— Возенето в такси те е изтощило? Имал си нужда да си отпочинеш и да се възстановиш?

— Това, което казах, беше грешка — поклащам глава.

Тя става.

— Не, грешката беше моя. Че си помислих, че под наперения ти външен вид и това отношение към хората „вижте ме, аз имам най-голямата пишка на света“ има нещо красиво. Но ти се оказа кух, празен.

Помниш ли, когато ти казах, че с Кейт много си приличаме? Тогавя няхах предвид само в леглото или работата. И двамата имаме изключителна дарба да кажем точните думи, когато искаме да нараним някого. Да намерим онова слабо място, което всеки човек си има и да сложим граната от думи точно там.

— Кейт, аз...

Тя ме отрязва. Гласът ѝ е задавен, сякаш някой я стиска за гърлото.

— Знаеш ли, Дрю, не съм глупачка. Не съм очаквала предложение за брак. Знам що за мъж си. Но ти изглеждаше толкова... И онази вечер в бара...

Начинът, по който ме гледаше. И си помислих...

Гласът ѝ се скърши. Искан да се самоубия.

— ... помислих си, че означавам нещо за теб.

Правя крачка към нея, искам да я докосна. Да я успокоя. Да върна лентата назад. Да направя всичко отначало, да го направя по-добре.

— Ти означаваш много за мен.

Тя кима сковано.

— Да. И затова ли...

— Не съм направил нищо. Нямаше никаква среща. Нямаше никакво такси. Всичко беше пълна измислица, Кейт. Когато телефонът звънна, на линията беше Стивън, нямаше никаква Стейси. Казах го само за да си помислиш, че е тя.

Тя пребледнява. Знам, че ми вярва.

— Защо... защо е трябвало да го правиш?

Въздъхвам. Гласът ми е тих и много напрегнат, умоляващ.

— Защото... съм влюбен в теб. Влюбен съм от толкова много време. Но не го осъзнавах до неделя. И когато Били се появи... помислих си, че сте се събрали пак. И това ме пречупи, уби ме. Толкова ме болеше, че без да мисля, те засегнах много. Искях да те боли колкото мен. Знам, че не е от най-добрите ми моменти, нали? Аз съм тъпо копеле. Повярвай ми, знам го по-добре и от теб. Казах всичко нарочно, за да си помислиш, че не означавах нищо за мен. Да си помислиш, че си като всяко едно друго момиче. Но не си, Кейт. Не си като никое от момичетата, които познавам. Искам да съм с теб... истински... да бъдем заедно. Само аз и ти. Никога не съм изпитвал такова нещо през живота си и знам, че звуча като надпис в картичка за Свети Валентин — плоско и клиширано, но това е истината. Никога преди не съм искал нещата, които искам, когато съм с теб.

Не казва нищо. Само ме гледа. И не мога да издържа повече. Слагам ръце на раменете ѝ. Само да я почувствам.

Тя застива, но не се отдръпва. Бавно слагам длани на лицето ѝ, галя бузите, устните ѝ.

Исусе!

Очите ѝ се затварят бавно. Буцата в гърлото ми ме задушавя.

— Моля те, Кейт, не може ли да... върнем времето назад? Всичко беше толкова хубаво. Искам пак да е така. Толкова много го искам.

Никога не съм вярвал в чувството за вина, нито в съжалението. Винаги съм мислил, че са неща, които някой насажда в главата на човека. Като страха от височини. Нищо не може да те повали, ако имаш кураж и си твърдо решен.

Но никога преди не съм... не съм наранявал човек, който означава за мен повече отколкото аз самият означавам за себе си. И да объркам всичко заради глупостта си, заради страха си... Това е просто непостиимо и ужасно болезнено.

Тя бута ръцете ми настрана. Прави крачка назад.

— Не.

После се навежда и взема чантата си от земята.

— Защо? Защо не?

— Помниш ли, когато започнах работа тук? И ти ми каза, че баща ти иска да ми даде да се „поупражнявам“ с онази презентация?

Кимам.

— Каза го, защото не искаше аз да взема онзи клиент, нали?

— Да, така е.

— И вечерта, когато бяхме с Андерсън, ми каза, че съм си навирала циците в лицето му? Да или не?

Накъде бие с тези въпроси?

— Да.

— И миналата седмица, след... всичко, което се случи... ме накара да повярвам, че говориш с онова момиче по телефона, защото си искал да ме нараниш?

— Да, но...

— И сега ми казваш, че ме обичаш?

— Да.

— И защо, по дяволите, да ти вярвам, Дрю? — клати глава.

Стоя пред нея. И мълча. Нямам какво да кажа. Нито една дума за защита. Никакво оправдание, никакво достоверно звучащо обяснение.

Тя се обръща да си тръгва. Изпадам в луда паника.

— Кейт, моля те... чакай...

Заставам пред нея, тя спира, но не гледа в мен, а някъде зад мен, сякаш не съм там.

— Знам, че прецаках всичко. Това с момичето с таксито беше глупаво и жестоко. И много съжалявам. Едва ли би разбрала колко съжалявам. Но... не можеш да допуснеш, да позволиш да загубим всичко, което имахме, всичко, което можем да имаме.

Тя се изсмива в лицето ми.

— Какво можем да имаме? Какво имаме, Дрю? Спорове, кавги, съревнование, похот.

— Не, много повече е от това. Почувствах го през онзи уикенд. Беше рай, съвършенство, това можем да имаме. Ако дадеш шанс на... нас. Моля те, дай ми един последен шанс. Моля те. Знаеш ли тази песен на Ролинг Стоунс *Не съм толкова горд, за да моля?* Това е любимата ми мелодия сега.

Тя свива устни и тръгва покрай мен. Хващам ръката ѝ.
— Пусни ме, Дрю.
— Не мога — казвам. И не става дума само за ръката ѝ.
Тя се изскубва от ръката ми.
— Трябва да се постарая повече. Веднъж ме пусна, убедена съм, че ще успееш да го направиш още веднъж.
И излиза от вратата, а аз не тръгвам след нея.

[1] Главният герой от филма „Смело сърце“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Добре, признавам, това не мина много добре.

Да, знам, пълна катастрофа. Ако си мислиш, че трябваше да хукна подир нея, грешиш. Никой ли не е чел *Изкуството да воюваш* на Сун Дзъ? Аз обаче съм я чел. Това е книга за военни стратегии и тактики. Добрият главнокомандващ знае кога да атакува. Знае и кога да се оттегли, за да се прегрупира.

Казах ѝ каквото имах да ѝ казвам. Сега остава да ѝ покажа.

Войната се печели с действия. Раните заздравяват по-бързо, когато човек действа. Думите може да са доста обезценени и на един етап да не струват нищо. Моите в момента са на стойност празен джоб.

Така че... имам вече план. Пореден провал е напълно изключен. Защото вече не става дума само за това, което искам аз, а за това, което иска Кейт. А тя иска мен. Разбира се, че се опитва да се пребори с това желание, но то е там, където винаги е било — в очите ѝ.

Никой никога няма да бъде за нея това, което съм аз. И преди да се опиташ да ми отсечеш главата, веднага пояснявам, че не го казвам, защото имам комплекси за пълноценност. Казвам го, защото зад гнева, под болката... Кейт е влюбена в мен така, както аз съм влюбен в нея.

Докато я гледах, имах чувството, че гледам в огледалото.

Ето защо няма да се откажа. Няма да се откажа, докато и двамата не получим това, което искаме.

Докато тя не получи мен и аз не получа нея.

Хей, знаеш ли, че сега се сещам какво друго правят великите пълководци.

Впрягат всички резерви.

Всепризнато схващане е, че мъжете не могат да правят повече от едно нещо наведнъж. И е вярно.

Ето защо трудно ще намериш мъж, който да спретне пълен обяд за Деня на благотворителността. Това е и причината милиони майки по

света да заварват пълен ад в къщата, след като децата са били оставени няколко часа на баща си. Повечето мъже могат да се фокусират само върху едно нещо.

Повечето, но не и аз.

Преди да изляза от офиса, се обаждам на Ерин. Не, не съм експлоататор. Ако си асистентка на един от най-добрите банкери в Ню Йорк, обажданията късно вечерта са в длъжностната ти характеристика. Сега, след като главата ми стоя забита в задника цяла седмица, трябва да разбере дали са ми останали клиенти.

За мой късмет, намират се.

— Дрю, искрено се надявам скоро да се сдобиеш с трети бъбрек, защото ако Джак, Матю и Стивън имат нужда от бъбрек по едно и също време, ще се наложи да им дадеш своите.

Очевидно те са ме покривали, докато се опитвах да направя дупка в дивана.

— Запази маса за Джак в *Скорс* за моя сметка.

Няма по-добър начин да се отблагодариш на приятел от това да му запазиш маса в стриптийз бар и да му платиш стриптийзборката.

За Матю и Стивън ще се наложи да помисля. Имам предчувствието, че баровете с голи цици са забранени със закон, когато минеш към *Тъмната страна на силата*.

След като Ерин ме информира за състоянието на бизнеса, ѝ казвам да ми разчисти програмата и ѝ давам куп задачи за утре. Планирал съм натоварен ден, страхотен ден, но няма нищо общо с инвестиции и банкиране.

Говорим по мобилния през целия път към нас. Когато отварям вратата, се налага да си запуша носа.

Господи, каква смрад! Как съм живял тук седем дни?

О, да, забравих. Тогава бях гниец зеленчук.

Оглеждам се. До стените са оставени найлонови чували с боклук. Празните бутилки са наредени по масите. Мивката е препълнена с мръсни чинии.

Въздухът е натезал и се огъва под непоносимата воня. Знаеш като паркираш зад някоя боклукчийска кола, нали? Е тук вони точно така. Александра се е опитала да почисти, но положението все още е бедствено.

Като живота ми в момента, нали? Не е ли хубаво сравнение?

Тръгвам към спалнята. Това е единственото място, където може да се диша. Сядам на ръба на леглото и дълго гледам телефона. Помниш ли онези резерви, за които споменах по-рано? Време е да им се обадя.

Вдигам слушалката и набирам номера. След второто позвъняване чувам името си, произнесено с онази живителна комбинация от сила и спокойствие.

— Здравей, мамо.

Нима някой е помислил, че се обаждам на... друг?

Дълбоко в себе си аз съм мамино детенце. И съм достатъчно силен, за да го призная. И повярвай ми, не съм единственият. Това трябва да ти говори много, нали? Ето защо приятелят ти никога няма да се научи да си прибира мръсните чорапи. Защото години преди теб майка му ги е събирала. Ето защо сосът ти за спагети е хубав, но не е божествен — защото майка му е посадила в него онези малки семенца на добрия вкус и ги е поливала обилно със сос, приготвен от нея.

Освен това, нали знаеш как хората обичат да казват „Майките знаят най-добре“. Да, много дразни. Но е вярно. Напълно вярно. Не се сещам за случай, в който майка ми да не е била права. Така че в този момент нейното мнение е много важно за мен и вероятно е най-ценният източник на информация. Аз знам какво мисля, че трябва да се направи, за да оправя нещата с Кейт, но искам потвърждение от източник, на който може да се разчита. Искам да чуя, че точно това е правилният начин. Не искам да се издъня пак. Това не бива да се случва втори път.

Майка ми започва да ми обяснява как трябва да ям пилешка супа, да си слагам компреси, но аз я прекъсвам много бързо.

— Мамо, не бях болен. Не съм болен. Поне не е такава болест за компреси.

Въздъхвам и започвам да разказвам. Цялата тази сапунка, която вече знаеш, но в малко по-сбит вариант, без сексуални детайли.

Сякаш се изповядвам. И ми е по-леко.

След като ѝ разказвам за онази сутрин в моя офис, когато обърках всичко... добре, знам, не само тогава, но в онзи случай беше най-фатално... майка ми въздъхва притеснено:

— О, Дрю!

Стомахът ми се свива от болезнено чувство за вина. Какво ли не бих дал за една машина на времето!

Завършвам историята за моето падение и ѝ обяснявам какво възнамерявам да направя. След последното ми изречение, тя не казва нищо, мълчи известно време, а аз чакам. И тогава тя прави това, което за нищо на света не съм очаквал от моята мила, но доста резервирана майка.

Започва да се смее.

— Колко приличаш на баща си! Понякога се чудя дали изобщо имаш нещо от моето ДНК.

Никога не бях забелязвал някакво сходство между мен и баща ми. Освен това, че и двамата обичаме работата си и желанието ни да успеем на всяка цена. Тук винаги сме си приличали. Все съм си мислил, че баща ми е най-праволинейният мъж в света. Предан на семейството си от сутрин до мрак. С една дума, съвсем различен от мен.

— Така ли?

Тя все още се смее.

— Един ден ще ти разкажа как се събрахме с баща ти с всички онези малки подробности, които той настояваше да пазя в тайна от теб.

Ако тази история включва секс или нещо такова, изобщо не искам и да я чувам.

Никога.

Доколкото знам, родителите ми са правили секс само два пъти в живота си.

И това е, когато са заченали сестра ми и мен. Точка. Може би се заблуждавам в известна степен, но на тази тема предпочитам да живея в заблуда и пълно отричане на истината.

— А що се отнася до теб и Кейт, мисля, че ще бъде впечатлена от това, което си планирал. Все някога. Предполагам в началото ще е зле, ще е бясна. Трябва да си готов за това, Дрю.

Дори разчитам да е така. Спомняш ли си тънката граница между любовта и омразата, за която Матю говореше?

— Все пак трябва да те попитам дали наистина си сигурен, напълно сигурен, че Кейт Брукс е момичето? Не само като любовница, но и като приятел, като компания, като партньор? Трябва да си категоричен, Дрю, никакви съмнения. Грешно и лошо е да си играеш с

чувствата на друг човек. Не е нужно да ти го напомням, а и вече си го проумял.

Усещам укор в гласа ѝ. Когато бях на осем, майка ме хвана да чета дневника на Александра. Тогава ми говореше със същия тон.

— Сто процента съм сигурен. Или Кейт, или... нищо.

Сега вече усетих шока от истината в последните си думи. И честно казано се изплаших. Толкова е страшно животът ти да зависи от друг човек.

Искам да кажа, че още преди да закова Кейт, интересът ми към другите жени бе започнал да стихва и постепенно умря. И не защото момичетата не си заслужаваха да бъдат изучукани подобаващо, а защото не бяха Кейт. Ако по някакво кошмарно стечение на обстоятелствата Кейт не ме приеме обратно, мисля да си обръсна главата и да се преместя да живея в Тибет. Чувам, че набират монаси.

— Е, тогава ето и моят съвет. Бъди неуморим. Не се огъвай. Не се поддавай. Бъди упорит и не отмествай очи от целта. Ако увереността ти поддаде и за секунда, Кейт ще си помисли, че чувствата ти към нея са непостоянни и в някой бъдещ момент, че не си достатъчно сигурен. Вече си ѝ дал няколко основателни причини да не ти вярва. Не си позволявай никаква несигурност. Това ще ѝ даде още повече основания да ти няма доверие. Бъди сладък. Бъди честен. Дръж се като мъж, такъв какъвто те отгледах и възпитах. Бъди мъжът, когото познавам.

Усмиввам се. Вече знам, че все някак, все някога ще оправя нещата.

— Благодаря, мамо.

Точно се каня да ѝ кажа лека нощ, когато тя добавя:

— И за бога, Дрю, когато оправите тази каша, ви искам и двамата тук за вечеря. Искам да се запозная с жената, която завъртя сина ми на малкия си пръст. Трябва да е нещо изключително.

Тогава я видях в съзнанието си — като хиляди снимки на слайдшоу.

Кейт зад бюрото с очила. Брилянтна, интелигентна. Силна.

Как се смее на някой мой недодялан или мръсен коментар. Как представя Ди Ди на Матю. Как помага на Стивън с почти провалената годишнина от сватбата.

Кейт в ръцете ми. Страстна, даваща. Доверчива, отворена. Под мен, над мен, около мен.

Усмиввам се широко.

— Да, мамо, наистина е изключителна.

Сега деца е време за урок по история.

В старите времена, когато две племена са били пред война, те изпращали свои представители, които да договорят условията и да се опитат да разрешат конфликта без кръвопролитие. Ако стигнали до компромис, не се налагало да се воюва. В противен случай, войната била неизбежна.

В момента говоря за войните от времената, когато хората са разполагали с брадви, секири, пръчки, гюлета, вадели са си очите с вили за сено и са си режели краката. Такива неща.

Да, това е сцена от *Смело сърце*. Но е и съвсем вярно от историческа гледна точка.

Идеята ми е, че всяка цел може да се постигне по два начина — лесен и труден. Хората в онези времена са го проумели. Сега и аз го разбрах. Ето защо стоя пред сградата на компанията и чакам да хвана Кейт, преди да влезе. Да ѝ подам клонката на мира. С маслинките дори. Да ѝ предложи мирно разрешение на конфликта.

Ще го наречем „лесния начин“.

Ето я. Виждаш ли я на пресечката? Очевидно не само аз съм дошъл на работа готов за война. Кейт е с ризница и щит.

Облякла е черен костюм с панталон, а обувките ѝ са толкова високи, че сега със сигурност ще може да ме гледа в очите, без да се налага да вдига глава. Косата ѝ е прибрана в стегнато кокче, само няколко косъмчета се веят около лицето ѝ. Брадичката — високо вдигната, очи като стомана, върви като на война — големи, гневни крачки.

Абсолютно превъзходна.

Сърцето ми бие, penisът ми подскача, но не му обръщам никакво внимание. Истината е, че е минал един милениум, откакто чуках за последно, но за това по-късно. В момента фокусът ми е изцяло върху нея и съм готов за действие.

Оттласквам се от стената на сградата и тръгвам към нея.

— Здравсти, Кейт. Днес изглеждаш особено апетитно.

Усмивхам се и ѝ поднасям стрък лавандула. Не го взема. За сметка на това ме забърсва като експресен влак. Без дума.

Застигам я и заставам пред нея.

— Добро утро, Кейт.

Опитва се да мине покрай мен, но я блокирам.

Не мога да не се усмихна.

— Не ми ли говориш? Мислиш ли, че идеята е добра, при положение че работим заедно?

Гласът ѝ е равен. Личи, че е репетирала у дома. Говори като робот.

— Разбира се не, господин Еванс. Ако имате да обсъждате бизнес въпрос, за мен ще е удоволствие да разговарям с вас. Но ако не се отнася до работата ни, бих предпочела...

— Господин Еванс? — Не, не ми се нрави. — Това да не би да е някаква перверзна сексуална игра? Аз съм шефът, а ти секси секретарката?

Тя стиска зъби, а пръстите ѝ побеляват около дръжката на куфарчето.

— Или ти може да си шефът, а аз да съм подчиненият асистент, който трябва да бъде наказан с напляскване по задника. Определено мога да вляза в тази роля.

Тя издава звук на отвращение.

И тръгва.

Пак я настигам.

— Чакай, Кейт, шегувах се. Моля те, изчакай. Наистина трябва да говоря с теб.

Гласът ѝ е суров, остър, раздражена е.

— Какво искаш?

— Искам да вечеряш с мен в събота — казвам и подавам цветето.

— Да не би да си на някакви хапове, някакво ново чудо на медицината, за което не съм чувала? Що за халюцинации?

— Защо питаш?

— Не бях ли ясна снощи? Какво те кара да мислиш, че дори ще отделя време да обмислям подобно предложение? Че изобщо някога ще изляза с теб?

— Надявах се да си в по-добро настроение тази сутрин. Че след един здрав и спокоен сън ще се събудиш с прозрението, че все още... ме харесваш.

— Не се надявай — казва презрително. Прави крачка, после спира и се обръща към мен. — Не, сега като се замисля — надявай се.

Вървя с нея. Имам две минутки до сградата, може би по-малко. Говоря бързо.

— Кейт, сериозен съм. Мислех...

— Мислел? Все още стават чудеса значи.

Винаги ли е имала такава голяма уста?

— Искам да започнем отначало. Да направя нещата както трябва този път. Искам да те изведа на вечеря. Да ти кажа всичко, което трябваше да кажа преди. Да ти кажа колко си удивителна. Колко си важна за мен. И че никога няма да те излъжа повече.

Никога.

Кълна се.

Ако след десет години Кейт ме попита дали изглежда дебела в джинсите си, и ако наистина изглежда зле в тях, ще рискувам живота си и ще ѝ кажа, че наистина изглежда дебела.

Кълна се за бога!

Тя поглежда право напред и отговаря:

— Благодаря за предложението, но не, благодаря. В задачите ми за седмицата не влиза точка: да изглеждам глупаво и да се чувствам използвана. Мина време, нещата се позабравят, не искам преиграване на сцената.

Хващам леко лакътя ѝ и я обръщам към мен. Опитвам се да я накарам да ме погледне в очите. Гласът ми е тих, откровен.

— Кейт... изплаших се. Беше паника... и се издъних. Няма да се повтори. Аз умея да се уча от грешките си.

— Какво съвпадение — тя ме оглежда от главата до петите. — Аз също владя това умение.

И тръгва. А аз въздъхвам.

Добре.

Значи ще стане по трудния начин.

Защо ли не съм изненадан?

ГЛАВА 21

Кейт отваря вратата на сградата. Аз съм точно зад нея. Щом прекрива вратата, музиката започва.

И тя застива на място.

Наричат се просто *Тримата музиканти*. Пътуващи музиканти. Сериозно.

Вокалът е праметнал китарата и има микрофон, закрепен на гърдите.

Барабанистът носи цяла грамада барабани, провесени на врата му. Третият се е накичил с клавишни и бас китара. Висят на кръста му.

Не е чак толкова зле, колкото звучи. Наистина са много добри. Като една от онези банди, които свирят на Джърси през лятото. И пет хит на *38 Special*^[1].

Кейт съска през зъби:

— Какво, по дяволите, е това?

— Е, не мога да свиря на китара. И не мога да пея. Така че... Знам какво си мислиш: *Музика, Дрю? Много разочароващо. Това ли е големият план? Нали Уорън опита и се провали?*

Да Уорън опита, но това ще е различно.

По-добро.

По-дълго!

Тримата музиканти са доста мобилни, което означава, че ще вървят след Кейт целия ден. Серенада не само от дванайсет внимателно подбрани песни.

И не, това не е целият план. Това е само първа стъпка. Има още.

— Мразя те.

Не я слушай, не ме мрази.

Слагам пренебрегнатото цвете зад ухото ѝ и прошепвам:

— Слушай думите, Кейт.

Певецът пее нещо за някакъв мъж, паднал на колене, влюбен мъж, който иска да се промени, да бъде по-добър. Заради нея.

Кейт изскубва цветето от косата си и го мята на пода. После минава покрай мен към асансьорите и се качва.

Тримата музиканти са край нея и не спират да свирят.

Изглежда ужасена, нали? И когато вратата се затваря, ми става почти кофти.

Почти.

Качвам се на другия асансьор. През това време „Ангел“ на Aerosmith изпълват цялата сграда. Както по всички личи, Кейт им е затръшнала вратата и се е затворила в офиса си. Така че, в момента са позиционирани отпред.

Спирам пред бюрото на Ерин. Подава ми чаша кафе.

— Много хубава песен.

— Благодаря. Всичко готово ли е?

— Заредено, в пълна готовност, шефе. О, донесох и това! — Тя ми подава кутия с DVD-та. Забелязвам заглавия като: *Отнесени от вихъра*, *Кажми ми нещо*, *Красавицата и Звяра*, *Казабланка*, *Титаник*, *Тетрадката*.

— Какво е това?

— Материали за проучване. За теб. Мисля, че ще ти е полезно.

— Какво бих правил без теб! — усмихвам се.

— Щеше да прекараш остатъка от живота си самотен и нещастен?

Не е далеч от истината.

— Вземи си една седмица допълнителен отпуск.

Вземам кутията с благините и влизам в офиса си. Подготвям се за фаза номер две.

Цветя. Много жени казват, че не обичат да им подаряват цветя. Но всяка жена им се радва.

Ето защо съм уредил да й доставят цветя на всеки кръгъл час. По седем дузини. Това е по една дузина за всеки ден, когато не бях на работа.

Романтично, нали? И аз така си мислех.

Макар и да знам, че любимите й цветя са маргарити, казах на цветарката да не слага от тях. Вместо това, избирам екзотични букети с

ярки, шарени цветчета и странни форми. Предполагам никога не е виждала такива в живота си.

Защото са от места, където не е ходила.

Места, където искам да я заведа.

В началото бележките ми са простички.

Кейт,
Съжалявам.

Дрю

Кейт, позволи ми да се реванширам за грешката.

Дрю

Кейт,
Липсваш ми.
Прости ми.

Дрю

Но след няколко часа решавам да вкарам малко креативност. Как ти се струва това?

Кейт,
Започвам да развивам маниакална обсебеност.

Дрю

Или:

Кейт,
Излез с мен в събота и ще ти дам всичките си
клиенти. Абсолютно.
Всеки. Един.

Дрю

Кейт,
Ако се хвърля под някой автобус, ще идваш ли на свиждане в болницата?

Дрю

ПС: Не искам да чувстваш вина, ако не оживея.
Наистина.

Тази, последната, бе занесена преди четиридесет и пет минути. И сега седя и чакам. Ще попиташ какво чакам? Ще видиш. Кейт е инат, но не е от камък.

Вратата ми се отваря със замах, блъска се в стената и оставя дупка в мазилката.

Почва се.

— Побъркваш ме!

Бузите ѝ са червени, диша тежко, погледът ѝ е като зареден пистолет.

Красиво.

Вдигам вежда с надежда.

— Побърквам те в смисъл че искаш да ми разкъсаш ризата?

— Не, като сърбеж от гъбична инфекция, която не минава.

Лицето ми се свива от болка и изненада. Не успях да ги прикрия този път.

Кейт се приближава до бюрото ми.

— Опитвам се да работя. Искам да се концентрирам. А ти си докарал Сульо, Пульо и Компания да свирят всяка противна песен, написана през осемдесетте. Пред вратата на офиса ми.

— Противна? Наистина ли? Хм. Е, значи съм сбъркал в преценката, че си момиче на осемдесетте.

Е, живееш, за да се учиш.

— Говоря ти сериозно, Дрю. Това е работно място. Едва ли притесняваш само мен с този шум.

Добре, вече съм Дрю. Прогрес.

А колкото до останалите хора на етажа, говорих лично с всеки един и всички ме подкрепиха, никой няма нищо против малко развлечение.

— И аз ти говоря сериозно, Кейт. Не трябва да работиш, а трябва да слушаш. Сам съм подбрал песните. И това е много голям жест. За да ти покажа какво чувствам към теб.

— Изобщо не ми пука какво чувстваш!

— Е, това беше грубо.

Скръства ръце и потропва с крак.

— Знаеш ли, не исках да се стига до там, но не ми оставяш никакъв избор. Очевидно си прекалено недорасъл, за да се справиш в подобна ситуация като зрял мъж, така че... ще кажа на баща ти.

Аха.

Тя ще ходи да казва на баща ми, а аз съм бил недорасъл?

Разбира се.

Вече бях обмислил подобен развой.

— Баща ми е в Калифорния през следващите две седмици. Не съм особено притеснен от това, което ще ми каже по телефона.

Тя отваря уста да каже нещо, но не й позволявам.

— Можеш да опиташ да се оплачеш на Франк, но той е на турнир по голф в Хамстънс. Джордж не е в офиса си. — Тя се обръща да излиза, но следващите ми думи я спират: — Но трябва да те предупредя, че Джордж е много романтична душа и на твоето място не бих се надявал много. Освен това ми е кръстник.

Тя ме гледа и се опитва да измисли подобаващ отговор. Мислено се поздравявам, че предварително махнах всички тежки предмети от бюрото си.

Такива, с които може да ми пръсне черепа или нещо такова.

— Не можеш да правиш такива неща. Това е сексуален тормоз.

Ставам и се облягам с длани на бюрото.

— Съди ме тогава.

Отваря уста, за да... предполагам да избълва вулканична лава от думи, но не й давам възможност. Гласът ми е спокоен. Говоря разумно.

— Или пък можеш да излезеш с мен в събота. На среща. Само една вечер и всичко това ще спре. Ако и след тази вечер не искаш да ме виждаш, ще те оставя на спокойствие. Честна скаутска.

Всъщност, това не е лъжа, защото както вече знаем, никога не съм бил скаут. Търсене на вратички, помниш ли?

Лицето ѝ се сгърчва от отвращение.

— Никога няма да стане. Няма да ти позволя да ме изнудваш да излизам с теб.

Сядам и се облягам в стола.

— Ето на това му казвам избор, Кейт. Аз съм феминистка, и искам всички да чуят как ръмжа. Всички ли чуха категоричното ми решение? Гордея се с теб, Кейт.

Очите ѝ се свиват подозрително.

Правилно. Умно момиче, усетила е сарказма ми.

— Освен това нямам търпение да ти покажа какво съм планирал за утре. На твоето място не бих си насрочвал срещи. Ще е доста шумно.

Гласът ѝ се покачва с всяка следваща дума. Като гръмотевици, когато бурята се приближава.

— Ти си манипулативно копеле с психика на недорасъл пубер.

— Не го правя нарочно.

Тя тръгва към мен зад бюрото. Изправям се да посрещна... това, което идва с нея.

— Егоист! Самовлюбен, егоцентричен кучи син.

— Знам.

Удря ме в гърдите с два юмрука.

Бам!

— Искане ми се никога да не те бях видяла в онзи клуб.

Бам!

— Искане ми се никога да не бях започвала работа тук.

Бам!

— Ще ми се никога да не те бях срещала!

Хващам я за китките и я придърпвам.

Сега е моментът, в който винаги се целуваме. Но ако очакваш това да се случи, съжалявам, няма да стане. Защото вече не става дума за мен и за надървения ми до пръсване пенис. Вече не. И трябва да ѝ го докажа.

Така че, не предприемам нищо. Но не си мисли, че ми е лесно, защото наистина не е. Единственото нещо, което искам, е да притисна устни към нейните, да ѝ напомня колко беше хубаво. И колко хубаво може да е и сега.

Навеждам глава и опирам чело в нейното. Тя затваря очи. Потърквам нос в нейния, поемам дълбоко въздух като наркоман пред очакващата го доза.

Мирише толкова хубаво! В спомените ми усещането бе започнало да избледнява. Като топли курабийки в градините на шибания рай.

И тогава прошепвам:

— Съжалявам, че те засегнах така дълбоко. Не съм го желал. Не мисля нито една дума от това, което казах. Моля те, повярвай ми.

Кейт отваря очи. Виждам изненадата ѝ. И страха ѝ. Като сърна, усетила присъствието на ловеца. Защото иска да ми вярва. И знае, че го виждам в очите ѝ.

После премигва и погледът ѝ отново ме пронизва. Трудно е да се каже дали е ядосана на мен или на себе си.

Вероятно на мен.

Тя ме блъска силно в гърдите и падам на стола.

— Да ти го начукам.

После тръгва с бързи крачки към вратата.

— Тук? Сега? Кога искаш да ми го начукаш? — Поглеждам към тавана, сякаш наистина обмислям подобна перспектива. — Е... добре... Но моля те, бъди нежна. Диванът ми е девствен.

Разхлабвам вратовръзката си и започвам да разкопчавам ризата.

Тя потреперва, вдига пръст и буквално ръмжи.

Да, много е напечено.

— Моля! — Излиза от офиса ми, спира пред тримата мариачи, които я чакат навън. — И никой да не е посмял да тръгне след мен — крещи към тях.

Когато изчезва по коридора, вокалът се обръща към мен въпросително.

Кимам.

И тримата тръгват след нея.

Този път са подкарали *Heat of the Moment* на Asia.

Хей, какво толкова? Няма проблем. Знам какво правя. Това е част от плана.

[1] Американска рокгрупа, сформирана през седемдесетте. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Обзалагам се, че не ти е известен фактът, че повечето мъже харесват Ариел.

Не, не праха за пране, а русалката. Аз специално не я харесвам особено, но сега разбирам онези мъже, които си падат по нея. Изпълва мидата си с грация, сякаш е правена като по поръчка за тялото ѝ, червенокоса е, и през по-голямата част от филма мълчи.

В тази връзка, започвам сериозно да се притеснявам от леката ерекция, която получавам, докато гледам *Красавицата и Звяра*. Правя си домашното, което Ерин ми даде. Харесвам Бел. Секси е. Е, поне за анимацията си е супер.

Напомня ми на Кейт. Тя е умна, изобретателна. Не ѝ минават номерата на Звяра, нито пък на оня тъпак с големите мускули.

Гледам ококорен, когато Бел се навежда да храни птичките. Приближавам се към екрана с надежда да ѝ се отвори деколтето...

Ще се пържа в ада, нали?

Но не мога да се спра. Отчаян съм. Чука ми се, та ми се плаче.

Казах ти, че ще говорим за това по-късно. Е, сега вече е по-късно. Чувствам се като кутия сода, която някой е тръскал и обръщал милион пъти и всеки миг ще се пръсна. Знам, че предишният ми рекорд е дванайсет дни, но сега е различно.

По-лошо!

В пълна опустошителна абстиненция съм. Не съм мастурбирал. Нито веднъж. От девет дни! Мисля, че натрупването на цимент в ташаците ми започва сериозно да уврежда мисленето ми. Като захар и диабетик.

Защо не съм използвал ръката, която Бог ми е дал за тази цел, ще попиташ?

Това е ново правило. Сам си го наложих. Като наказание за глупостта ми.

Отказвам да свърша, докато тя не свърши с мен. Вчера идеята беше добра.

Но след като я видях днес, все повече се убеждавам, че това ще ме убие.

Не ми върти очи.

Няма да ме разбереш, освен ако не си мъж. Нямах никаква идея колко е важно редовното сексуално удовлетворение за един мъж. Жизненоважно.

Като дишането.

Сега ще поясня.

През 2004 година е направено проучване, чиято цел е била да се определи на кое място стои сексът сред останалите ежедневни задължения на жената.

И знаеш ли какво установили? Осем от всеки десет жени, да кажем осемдесет процента, ако имат избор — секс или сън, ще предпочетат да спят.

През същата година университетът в Ню Йорк провел свое собствено изследване. С плъхове. Имплантирали електроди в мозъка на мъжките. В клетката имало и два бутона. Когато гадните малки късметлийчета натискали синия бутон, това значело, че изживяват оргазъм, а когато натискали червения, значи имали нужда от храна.

Не е нужно да си гений, за да се сетиш какво се е случило с мъжките плъхове.

Измрели. До един.

От глад.

Така и никой не натиснал червения бутон, но се скъсали да натискат синия.

Трябва ли да коментирам?

Та ето ме и мен, в моята клетка, а даже нямам и син бутон. Но...

Може би мога да получа нещо все пак. Слагам филма на пауза, вдигам телефона и набирам.

— Ало. — Гласът ѝ е сънлив, дрезгав.

— Здравей, Кейт.

— Дрю? Откъде имаш... телефонния номер у нас?

— От досието ти.

Да, тези неща са поверителна информация, но свърших услуга в замяна на файла ѝ. Играем за победа все пак. Но *никога* не съм казвал, че ще играя честно.

Лягам на дивата и си я представям в леглото. Става ми лошо, вие ми се свят.

— С какво си облечена?

Щрак.

Е, това мина добре.

Набирам пак.

— Ало.

— Мислеше за мен, преди да се обадя, нали?

Щрак.

Усмиввам се и набирам пак.

— КАКВО?

— Само в случай че се чудиш, да знаеш, че са в нас. При мен.

— Кое? Какво е при теб?

— Бикините ти. Черна дантела. В шкафчето ми. Понякога спя с тях. Слагам си ги под възглавницата.

Извратено? Може би.

— Пазиш си трофеи от всички жертви? Като сериен убиец?

— Не, не от всички. Само от теб.

— Ако очакваш да се почувствам поласкана, не съм. Всъщност се оглеждам къде да повърна.

— Надявах се да прибавим още един чифт към колекцията ми.

Щрак.

Е, това вече е безобразие.

Набирам пак.

— КАКВО ИСКАШ!

Теб.

Искам... нас, заедно.

На безлюден остров за около седмица.

— Не затваряй, ще продължа да набирам.

— Ще изключа телефона.

Предизвикателството в гласа ѝ докарва полуеректиралия ми пенис до форма и размер на цепелин. Седмица ли казах? Грешка! Месец. Поне.

— Тогава ще дойда до вас. Ще седна пред вратата ти и ще говоря през ключалката. Не знам дали утре сутринта комшиите ти ще те гледат с добро око.

Тя не отговаря веднага. Минава полунощ и вероятно се чуди дали се шегувам.

Не, не се шегувам!

— Добре, ще остана на телефона. Имаш ли някаква основателна причина да звъниш, или се обаждаш просто да ме дразниш? Допълнително?

Казвам ѝ чистата, откровена истина:

— Исках само да чуя гласа ти.

До неотдавна можех да вляза в офиса ѝ. По всяко време. Можех да говоря с нея, да я гледам, да я слушам.

И това ми липсва. Много.

— Какво правиш? — питам.

— Работя.

— И аз... правя нещо подобно. По коя сделка работиш?

— Предложение за нов клиент. Джефри Дейвис.

— Милионерът? Той не е ли... луд?

— Да, доста е ексцентричен.

Чувал съм, че е пълна откачалка. В смисъл наистина луд. Като един от онези фанатици, които си правят пластични операции на ушите, за да изглеждат като господин Спок от *Стар Трек*.

— От какво се интересува?

— Технологии. Проучвания и изследвания за удължаване на живота, ако трябва да бъде по-точна.

Гласът ѝ е спокоен, почти дружелюбен.

— Имам добри контакти в криогенетиката. Мога да те свържа. Трябва да го обсъдим на вечеря в събота.

— Опитваш се да ме подкупиш?

— Закуска ли предпочиташ? Или обяд? И двете ме устройват.

На този етап съм готов да се съглася и на чаша чай в три през нощта.

— Откажи се, Дрю — почти се смее. Но не е точно смях.

Усмиввам се, въпреки че не може да ме види.

— Няма да стане. Мога да продължавам до края на живота си. Трябва да знаеш, че съм много издръжлив.

— Налага ли се да затварям пак?

— Не, недей, ще бъда добро момче — скимтя аз.

Лягам настрани. В апартамента ми светят едва няколко лампи. Усещам някаква... почти интимност. Като един от онези среднощни разговори под завивката, когато си бил тийнейджър и не ти е било позволено да си буден по това време, още по-малко да говориш по телефона.

— Какво ще правиш за Коледа?

Усещам, че се усмихва.

— Мама ще дойде, майката на Ди Ди също. Ще излезем някъде на Коледа. После ми изтича договорът за наем и трябва да започна да търся апартамент, докато мама е тук. Надявам се Ню Йорк да ѝ хареса. Искане ми се да намеря хубаво място, за да я убедя да остане.

— А Уорън все още ли живее в апартамента на Делорес?

Не искаме удари под кръста сега, нали?

Гласът ѝ е отново напрегнат.

— Не че ти влиза в работата, но Били замина за Лос Анджелис преди три дни.

Е, сега е времето да изтанцувам танца на радостта. Върху масата за хранене.

— Говорите ли си?

— Ще ми изпрати имейл, за да ми каже как се развиват нещата около него, когато намери къде да живее.

— Кейт, какво стана тогава... между вас... в офиса ти?

Трябваше да си намеря топките онзи ден и да я изслушам. Тогава трябваше да питам, а не сега. Но в онзи понеделник ми се стори по-лесно да се преструвам, че не ми пука, отколкото да чуя от нея, че не ѝ пука за мен.

Колко съм грешал!

Звучи тъжна и уморена.

— Говорихме, Дрю. Казах му, че го обичам, че е част от мен и ще го обича винаги, казах му, че знам, че и той ме обича. Но че вече не сме... влюбени. Не беше като преди години. И двамата го знаехме, от доста време. Трябваше му време, но в крайна сметка се съгласи с мен. И... — въздъхва раздражено. — И дори не знам защо ти казвам тези неща.

И двамата мълчим. И после не мога да се спра.

— Аз съм влюбен в теб, Кейт.

Мълчи, не казва нищо, а гърдите ми се свиват болезнено, защото знам защо мълчи.

— Не ми вярваш, нали?

— Ти си изключително надарен лъжец, Дрю, когато се налага.

Това заболя. Значи това било да легнеш в гроба, който сам си си изкопал?

Но гласът ми е категоричен, решителен, не потрепва и за миг.

— Не те лъжа, Кейт. Но както кажеш, мога да го понеса. Проклинай ме, заклеявай ме, удряй ме, изкарай цялата ярост и омраза върху мен. Мога да го понеса. Защото колкото повече ме отблъскваш, толкова по-упорито ще се опитвам да ти докажа обратното. Ще се боря, да ти докажа, че това е истината, че нямам никакво намерение да отстъпя, че това, което изпитвам към теб няма да се промени. И тогава, един ден, може би не скоро, но все някой ден, ще кажа на теб, Кейт Брукс, че *ти* си любовта на живота ми, и тогава няма да се усъмниш и за секунда.

Тя не отговаря веднага, после прочиства гърлото си и казва:

— Трябва да затварям. Имам да довършвам доста неща.

— Да, добре, и аз.

— Лека нощ, Дрю.

Усмихвам се.

— Можеше да бъде и лека, но ти си на другия край на града.

Тя се смее кратко, приглушено, но от сърце. Знам, че това е най-красивият звук, който някога съм чувал.

— Сладки сънища, Кейт. Знаеш за кои ти говоря. За онези, в които сме заедно. Голи.

Щрак.

ГЛАВА 23

При бейзбола най-важната игра в кариерата на всеки нов играч е не първият мач, а това, което ще покаже след него. Второто появяване пред публиката. Тогава трябва да докаже, че е упорит, последователен и че винаги може да се разчита на него.

Днес е вторият ми мач. Това е денят, когато ще покажа на Кейт, че няма да се отърве от мен и че съм страхотен играч. Започнал съм с нещо съвсем обикновено. Елегантно. Не чак толкова... шумно като *Тримата музиканти*. В крайна сметка не е нужно да пускаш атомни бомби през цялото време, за да спечелиш войната.

Офисът ѝ е пълен с балони.

Хиляди.

На всеки пише „СЪЖАЛЯВАМ“.

Прекалено ли е? Не, нали? И аз си мислех, че е съвсем елегантен жест.

После ѝ донесоха нещо дребничко, което поръчах от „Тифани“. Има бележка от мен: *Ти вече притежаваш моето. Дрю.*

В кутийката на платинена верижка виси сърце, два карата диамант.

Сапунено? Да, разбира се. Но жените харесват такива неща. Поне според филма, който гледах до три сутринта, трябва да е така.

Надявам се да падне от изненада. По гръб. Убеден съм, че не е нужно да напомням колко я харесвам в тази поза.

Само се шегувам.

Не съвсем.

Освен това имам усещането, че Кейт не е свикнала да получава подаръци.

Не и от този калибър. А тя трябва да получава подаръци. Заслужава да бъде глезена. Да има красиви неща. Неща, които онзи кретен, бившият, не е можел да си позволи или не се е сетил да ѝ даде.

А аз мога, аз ще ѝ дам.

Исках да съм там, когато отвори вратата. Исках да видя изражението на лицето ѝ. Но имам среща.

— Андрю Еванс? Все така красив като самия дявол. Как си момчето ми?

Виждаш ли жената, която ме прегръща в офиса ми? С червената коса и сините очи. Да, знам, че е много красива, макар и вече над петдесет. Беше ми учителка в шести клас. По онова време кожата на лицето ѝ беше гладка и мека, като ирландския ѝ акцент. А тялото ѝ направо крещеше за грях. Много, много грях.

Тя беше моята първа... е, не чак любов, но това е жената, с фантазиите за която започнах да мастурбирам. Моята първа Госпожа Робинсън. Фантазията на всяко момче за по-зряла жена.

Сестра Мари Беатрис Дюгън.

Да, правилно се изказах. Сестра. Монахиня е. Но не каква да е монахиня.

Сестра Беатрис е на този свят, за да ти покаже как действа законът „Нищо в този живот не идва наготово“.

По мое време тя беше най-младата монахиня, която някой от нас бе виждал в живота си. Не приличаше на онези кисели, стари жени в черно с вид на антики. Почти си убеден, че са били свидетели на раждането на Исус.

Фактът, че е монахиня, забранен плод, и че имаше такава сила и авторитет над нас, палавите момчета от католическото училище, нажежаваше допълнително атмосферата.

Копнеех да ме напляска с линията. Бях готов да ме напляска. По всяко време. Когато си поиска.

И не бях само аз. Питай Матю, ако не вярваш.

Когато бяхме на тринайсет, Естел забелязала, че Матю има проблем, когато ходи, и очевидно го боли... крак. Така си мислила жената. Хванала го и го завлякла на лекар въпреки отчаяните му протести, където веднага му поставили диагноза „протъркан пенис“.

Лекарят казал на Естел, че се дължи на тесните плувки, понеже не ги свалял веднага след плуване. И тя му повярвала! Макар че беше ноември! Да, наистина беше протъркан, но не от плувките.

Беше заради Сестра Беатрис.

— Изглеждате зашеметяващо както винаги, Сестро. Няма ли да напускате манастира вече?

Не ходя на църква, вече не. Може да съм всякакъв, но не съм лицемер. Ако не играеш по правилата на отбора, не е редно да ходиш на редовните тренировки. Но през всичките тези години не загубих контакт с нея. Сега е главен директор в моето бивше училище, където семейството ми налива щедри дарения.

Тя потупва бузата ми.

— Нахално момче беше, такова си и остана.

— Хайде, Сестро, бъдете честна и справедлива. Господ ви има от... колко? Трийсет години. Време е и ние простосмъртните да опитаме късмета си — намигам й аз.

Тя клати глава и се усмихва.

— Андрю, твоят чар би накарал и светец да съгреши.

Подавам й чаша чай и сядаме на моя девствен диван.

— Доста ме изненада с това телефонно обаждане. Сега вече съм и много любопитна. В каква каша си се забъркал, момче?

Обадих й се вчера и й казах, че имам нужда от помощта й.

— Искам да поговориш с един мой приятел.

Очите й греят.

— Приятел или приятелка?

— Приятелка. Кейт Брукс — усмихвам се.

— Винаги си бил такъв. Целуни момичетата и им помахай за сбогом, остави ги да плачат. И за какво искаш да говоря с нея? Да не би да е бременна?

— За Бога, не!

Тя ме поглежда строго.

— Да, извинявам се. Не споменавай името Божие...

Тя кима опрощаващо, а аз продължавам.

— Надявах се да поговорите с нея за... прошката. За втори шанс, за покаянието.

Тя кима с глава и отпива от чая си.

— Да се греши, е човешко, да се прощава, е божествено — казва дълбокомислено.

Точно така! Мислех да пратя Матю и Стивън като адвокати и да пледират за присъда „невинен“, но те са прекалено предубедени. Кейт няма да им повярва. И преди и да отвориш уста да питаш, веднага ти казвам НЕ, никога не бих и помислил да пратя Кучката. Прекалено е рисковано. Когато става дума за убеждение, сестра ми е като домашен

любимец. Само че лъвче. Сладка, закачлива и игрива, но ако направиш някое грешно действие, ще ти разкъса лицето.

Сестра Беатрис е религиозна жена. Мила. Честна. Ако някой може да убеди Кейт, че мъжете, че аз мога да се променя, това е единствено и само тя. Не е за пренебрегване фактът, че тази жена ме обича толкова, колкото и родната ми майка.

— И кому трябва да прости тази млада дама?

Вдигам ръка като в клас.

— Май на мен.

— Държал си се като говедо, нали?

Кимам и се съгласявам.

— Освен това опитах всичко, за което мога да се сетя, за да се извиня. Само дето още не съм си татуирал името й на задника си и не съм хукнал гол из някой стадион.

Това ми е в резервите за другата седмица.

— Мъжете често искат това, което вече е безвъзвратно загубено, Андрю. Искат ми се да си мисля, че не си от тези мъже. Ако се съглася да говоря с тази дама и я убедя да ти вярва, какво мислиш да направиш с това дадено ти от Бога доверие?

Поглеждам в бистрите й очи и казвам без грам колебание:

— Ще го пазя като най-съкровено нещо на света. Ще направя всичко по силите си да я направя щастлива. Докато иска това от мен, докато ми позволи да го правя.

На лицето й плъзва бавна усмивка.

— А казват, че чудеса не се случват вече! — Слага чашата на масата и става. — Май трябва да се заема с божии дела. Къде си скрил това мило момиче? Очаква ли ме?

— Позволих си да говоря със секретарката й. Очаква някой, но не знае, че сте вие.

— Не мислиш ли, че има вероятност да се изправи на нокти — пита закачливо.

— Най-вероятно, но няма да си го изкара на вас. Ще си запази удоволствието да пробва ноктите си върху лицето ми.

Тръгваме към вратата.

— Андрю, опитвал ли си с молитва. Молитвата е могъща сила.

— Мисля, че вашите молитви са далеч по-силни от моите, особено напоследък.

Тя се усмихва и ме погалва по бузата, като майка ми.

— Всички сме грешници, момчето ми. Някои обаче се наслаждават на греховете си повече от другите.

Засмивам се и отварям вратата.

И тогава усмивката ми пада от лицето. Виждам гърба на Ерин, разперените ѝ ръце, блокирала е входа към офиса ми. Не иска да пусне жената пред нея.

А въпросната напориста жена е Делорес Уорън.

Ерин придружава Сестра Беатрис до офиса на Кейт, а аз бавно се обръщам към Делорес. Облякла е черно бюстие, черни кожени панталони и червени обувки с убийствен ток. Ако така ходи на работа, просто не мога да си представя какво ли облича в кревата. Вероятно е интересно.

Стивън се приближава към нас, но не откъсва очи от отдалечаващата се по коридора фигура.

— Сестра Беатрис?

— Да.

— Даааа — кима одобрително.

Казах ти! Не е обикновена монахиня.

После Стивън се обръща към Делорес и пита:

— Ей, Ди, Матю разказвал ли ти е за Сестра Беатрис?

— Малко. Запознах се с нея миналата събота в църквата.

За разлика от мен, Матю все още ходи редовно на църква. Мисли, че така си осигурява място в рая или нещо от сорта.

Стивън се усмихва още по-широко. Като по-малкото братче, преди да изпее пред мама и тати какво е правила по-голямата му кака или батко, когато са ги оставяли сами.

— А каза ли ти за синдрома, който му откриха? От плуването?

— Какъв синдром? Какво плуване? — мръщи вежди тя.

— Питай Матю. Той най-добре може да ти обясни. Експерт е един вид. Александра и Маккензи идват днес. Искаш ли да обядваш с нас, Дрю?

Чеша се зад ухото.

— Не мога. Имам среща с... един пич... за едно нещо.

Наистина имам среща с пича. От онези дето пишат неща в небето. Трябва да прелети над сградата в четири, а още не съм измислил какво да напише. В никакъв случай не искам Делорес да разбере, за да не каже на Кейт, преди да му е дошло времето.

— Добре, до после.

Поглеждам Делорес и ѝ се усмихвам с една от най-чаровните си усмивки.

Но тя не реагира, само ме гледа на кръв. Губя от чара си или какво?

— Трябва да поговорим.

Има само няколко причини Делорес да се яви в офиса ми и нито една от тях не е особено приятна.

Отварям вратата и я каня да влезе. Сигурно това е чувството, когато каниш вампир в дома си.

Сядам на стола си, тя остава права. Гледал ли си някога Анимал Планет? Е, жените са като стадо слонове. Застават една зад друга и се бранят. И ако някоя извика за помощ — газ! Прегазват те като мравка.

Трябва да изиграя тази част много внимателно.

— Какво мога да направя за теб, Делорес?

— Да се самокастрираш. Би било чудесно. Но мога да се задоволя и ако скочиш от някой мост. Чувала съм, че Бруклинският е красиво място по това време на годината.

О, да, това ще забавно.

— Нещо друго?

Тя се обляга на бюрото ми като змия, готова да нападне всяка секунда.

— Да спреш да бъркаш в мозъка на най-добрата ми приятелка.

Никаква грижа тук. Главата на Кейт не е точно тази част от тялото ѝ, в която искам да бръкна. Мислиш ли, че е редно да ѝ кажа това? Май не.

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за миналата седмица, когато я настъпи като използван презерватив, а сега музика и рози и любовни бележки.

О, значи знае? Кейт ѝ е разказала! Добър знак.

— Мисля, че или имаш раздвоение на личността, дължащо се на последен стадий сифилис, или наистина те сърби за едно яко

предизвикателство. И в двата случая, карай си напред по пътя, задник. Кейт не се интересува от теб.

Не си падам по предизвикателствата. Когато Кейт ми отказа онази нощ в бара, преследвах ли я? Не. Хванах си нещо сигурно. Лесно.

Или в този случай, двойна игра.

— Дай да не си говорим глупости. И двамата знаем, че Кейт се интересува. Нямах да си толкова нетърпелива да ми прережеш гърлото, ако не беше така. А за останалите ти грижи... не играя никакви игри. Освен това има опашка от чакащи зад ъгъла на сградата, готови да ме разкъсат за едно парче от сакото ми, така че не става дума изобщо за секс.

Облягам се на бюрото. Говоря прямо, убедително. Като на клиент, който се дърпа, а аз искам да го уверя, че трябва да застане на моята страна.

— Признавам, че чувствата ми към Кейт ме хванаха малко неподготвен в началото. Не успях да се справя със ситуацията на нужната висота. Затова правя всичко това, за да ѝ покажа, че ме е грижа.

— Грижа те е за пениса ти.

Не мога да споря тук. Така е.

Тя сяда срещу мен.

— С Кейт сме като сестри. Дори по-близки от сестри. Тя не е момиче за една нощ. Никога не е била, няма и да бъде. Тя е от момичетата, които се ангажират във връзка. За мен е важно да е с човек, който се отнася с нея добре. Истински мъж.

Не мога да не се съглася, подкрепям я с две ръце. Повечето мъже биха жертвали крак или ръка, за да гледат на живо как две момичета правят секс. Но когато става дума за Кейт — не делия с никого, нито с мъже, нито с жени.

— Последния път, когато правих справка, този мъж бях аз.

— Не. Ти си куче. Тя има нужда от добър мъж. Мил и грижовен.

Добрите момчета обикновено са скучни. Трябва и щипка лошо към доброто момче, за да е весело. А милите и грижовните... е, те винаги има какво да крият. Комшиите на Джефри Дамър^[1] и те мислели за него, че е мило и грижовно момче. Докато не намерили онези глави във фризера му.

Тя кръстосва ръце и съобщава триумфално:

— И аз познавам подходящото момче за нея. Работи в лабораторията ми. Умен и забавен. Казва се Бърт.

Бърт?

Тая ебава ли се с мен, или какво? Кой е този кучи син, който си кръщава детето Бърт? В наше време, в този век? Това е просто нечовешко и перверзно.

— Той може да ѝ покаже какво е забавление. Този уикенд мисля да ги запозная.

А аз планирам да се закача с белезници за глезена на Кейт и да изям ключа. Айде да видим как ще ѝ покаже истинско забавление, като трябва да ме влачи със себе си като сиамски близнак.

— Аз имам по-добра идея. Примерно ти, Матю, Кейт и аз да излезем и да се позабавляваме. Това ще ти даде възможност да видиш с очите си, че сме перфектни един за друг.

— Е, сега вече звучиш като преследвач. Имаше възможност, пропиля я. Приеми го като мъж. Набери някой друг телефонен номер от малкото черно тефтерче и забрави за Кейт. Остави я.

Ставам.

— Противно на това, което мислиш, не съм такъв боклук, не се държа лошо с жените. Не ги подвеждам, не се налага. Искаш да ѝ кажа, че съжалявам — вече го направих. Искаш гаранция, че никога няма да я нараня? Мога да ти напиша гаранция. Ще я подпиша с кръвта си, ако това ще те направи щастлива. Но не искам от мен да я оставя. Защото не мога.

Тя не помръдва. Лицето ѝ е сурово и неподвижно като на статуя на гневна жена. А моите аргументи не могат да пробият и най-малката дупка. Сякаш не боравя със силни думи, а с клечка за зъби.

— Матю разказал ли ти е за мен? Сериозно ли мислиш, че съм от онези мъже, които изпадат в кататония, като видят жена? За бога, Делорес, та аз я обожавам!

— Днес! — изсумтява презрително тя. — Обожаваш я днес! И какво ще се случи, ако се поддаде? Когато парадът отшуми и сексът остарее? И ако някоя нова кучка се завърти край теб и се наведеш да помиришеш задника ѝ?

Сексът не остарява. Не и ако го правиш както трябва.

— Не искам никоя друга. И не мисля, че това някога ще се промени.

— А аз пък мисля, че ти се наслушах на глупостите.

— Убеден съм, че е така. Ако беше постъпила с Матю така, както аз постъпих с Кейт, и аз бих реагирал като теб. Но това, което мислиш ти, не може да промени това, което иска Кейт. И дълбоко в себе си, макар че все още не го е признала, това, което иска е... *мен*, захарче.

— Никога ли не ти е минавало през ума, че изобщо не си това, което си мислиш? Може да имаш пари, но с тях не можеш да си купиш класа. На светлинни години си от това, което заслужава тя.

— Но братовчед ти е това, което заслужава?

— Не, не мисля. Били е магарешки задник. И тази връзка отдавна заминаваше по дяволите. Опитвах се да ѝ кажа, от години. Да я накарам да види, че това тяхното не е връзка, а приятелство. Но вече беше станало късно. Семействата ни бяха станали близки, животът на двамата се бе оплел в едно голямо нищо. Мисля, че просто се страхуваха да обърнат лодката, в която се бяха накачили толкова много други хора, отколкото да се разделят. Но той я обичаше. Той я *обича*. Сигурна съм. Просто обича китарата си повече от нея.

Тя става и започва да крачи пред бюрото ми. Като професор, който изнася лекция в зала, пълна със студенти.

— Трябва да разбереш едно, Дрю. Има три типа мъже: момчета, мъжки индивиди и мъже. Момчета като Били никога не порастват, никога не стават сериозни мъже. Интересуват се само от колите си, китарите си, музиката си.

Мъжките индивиди като теб се интересуват от бройката и разнообразието на женските индивиди в живота им, една след друга, различна всяка вечер. И после има мъже като Матю. Те не са перфектни, но умеят да ценят жената не само защото е гъвкава и мобилна из кревата и устата ѝ смуче като прахосмукачка.

Права е, записвай си.

Единственото, което пропуска е, че — че понякога мъжките индивиди могат да станат мъже, когато срещнат подходящата жена.

— Не можеш да ме квалифицираш. Ти не ме познаваш дори.

— О, повярвай ми, познавам те. Та нали аз бях зачената от мъжки индивид като теб.

Мамка му. Проблем с татко-беглец.

— С Кейт се грижим една за друга — не спира. — Винаги е било така. И няма да ѝ позволя да бъде още една чертичка с пиронче на стената до леглото ти, където си отбелязваш изчуканите жени.

Някога да си си удрял главата в стената?

Не си ли?

Наблюдавай внимателно. Изглежда точно така:

— Тя не е никаква чертичка! Това се опитвам да ти кажа! На какъв шибан език искаш да го чуеш?

— Не знам. Ти говориш само със задника си, така че нямаш много избор.

Започвам да търкам носа си. Усещам, че всеки миг ще получа аневризъм.

— Добре, не ми вярваш. Разбрах. Говори с Матю. На него имаш доверие, нали? Той не би искал да се подигравам с най-добрата приятелка на гаджето му, ако не беше сигурен в мен.

— Това не доказва нищо. Пенисите винаги се подкрепят.

Господи, тази жена е като стена. Все едно говориш на тухла.

Разтърквам лице с длани. Опитвам се да дишам спокойно. Време е да свалям картите и да извадя някаква магия от ръкава.

Тръгвам към прозореца, събирам си мислите, гледам вяло трафика долу.

Все още с гръб към нея и загледан в дългата колона коли, казвам:

— Знаеш ли какво видях вчера, когато идвах на работа? Видях една бременна жена да се качва в такси. Преди мислех, че бременните жени са някак смешни. Деформирани. Трябваше да видиш Александра. Когато беше бременна с Маккензи. Изглеждаше сякаш за закуска е изяла Хъмти Дъмпти. И понякога ми се струваше напълно реално, защото никога не спираше да яде.

— И тогава си помислих колко прекрасна би изглеждала Кейт, ако забременее. И си мислех колко много искам да правя тези неща за нея... ако примерно се разболе, да ѝ нося чай и носни кърпички. Искам да знам от какво е малкият белег на брадичката ѝ. Дали се страхува от паяци. Какво сънува. Искам да знам всичко. Знаем, че е лудост, не си мисли, че не го осъзнавам. Никога не ми се е случвало преди. Не искам да се случва втори път. С никоя друга. Само с Кейт.

Обръщам се бавно и я поглеждам в очите.

Ако някога се окажеш в гората сам и видиш ядосана женска мечка, помни, че винаги трябва да я гледаш в очите. Ако се опиташ да избягаш, ще те занесе за вечеря на малките си. Парче по парче. Но ако я погледнеш в очите и види, че не се страхуваш, може и да излезеш жив от гората.

— Искаш да чуеш от устата ми, че Кейт ме е опитомила и размахва камшика над гърба ми? Така е. Накара ме да падна на колене. Стисна ме под палеца си. А аз дори не се опитвам и не искам да изляза от там.

И тогава и двамата мълчим. Делорес ме гледа. Оглежда лицето ми, търси нещо. Не знам какво, но усещам мига, в който го намира. Тогава очите ѝ оживяват. Гледа ме по-меко. Едва се долавя, но аз имам яки радари. И след това раменете ѝ се отпускат и кима с глава.

— Добре тогава.

При някои битки няма победител. Понякога добрият пълководец може да се задоволи само с прекратяване на стрелбата.

— Кейт сама взема своите решения. И ако тези решения се окажат грешни, аз ще съм там да ѝ помогна да оправи кашата. Защото това правят добрите приятели — помагат ти да заровиш трупа.

Тя става. Прави няколко крачки към вратата. После спира и се обръща с пръст, насочен към мен.

— Не забравяй едно нещо, приятелю. Няма значение дали ще минат десет дни или десет години. Няма да те изпускам от поглед. И ако някога разбере, че си я прецакал, обидил, измамил... Дрю, работя в лаборатория с най-различни химикали. Някой нямат мирис, нямат и вкус. Някои могат да смаят ташаците ти до такава степен, че ще бъдеш принуден сам да се наричаш Друзила^[2]. Наясно ли сме?

Матю е напълно откачен. Тази жена плаши. Определено страда от Синдром на Лудата Кучка. Тя и Александра ще си паснат като ръка и ръкавичка.

Освен това ми напълни главата с прекалено много теми за размисъл, което не ми харесва. Никак.

— Кристално ясно — преглъщам тежко.

— Радвам се, че се разбираме така добре.

След което се изнася от офиса ми, а аз падам полужив в стола и гледам в тавана.

Исусе!

Тая работа с обвързването е толкова изтощителна. Имам чувството, че току-що съм пробягал маратон. С препятствия.

Но знаеш ли какво? Предчувствам, че финалът не е далеч. Даже май го виждам.

[1] Сериен убиец, известен още с името Канибалът от Милуоки. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от сериала „Убийца на вампири“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

След като Делорес най-накрая се изнесе, грабвам куфарчето си и тръгвам към вратата. Трябва да се видя с онзи пич с хеликоптера. Все още не съм измислил какво да напише. Не знам и как да я накарам да се качи на покрива на сградата. И като стана дума за Кейт...

Искаш ли да минем край офиса ѝ и да метнем едно око, ей така, да видим как върви разговорът ѝ със Сестра Беатрис.

Вратата е отворена. Облягам се на рамката на вратата. Виждаш ли нещо от тези балони? Седи на стола си и кима примерно с глава, а Сестра Беатрис ѝ говори. Кейт послушно се съгласява с всичко.

— Дами, как е настроението?

Кейт се обръща към мен. Гласът ѝ е напрегнат.

— Дрю, ето къде си бил! Точно си мислех за теб! — От начина, по който стиска ръцете си една в друга, май е мислила как да ме удуши. — Сестра Беатрис ми разказваше тази изключително интересна история за къщите от стъкло. И как тези от нас, които живеят в стъклени домове, не бива да се замерват с камъни.

Усмива се. Но очите ѝ казват съвсем друго.

Страшничко е.

Нали се сещаш как в *Тексаското клане* онзи старият мъж се усмива точно преди да клъцне гърлото на момичето? Е, нещо такова е и нейната усмивка.

Сестра Беатрис поглежда нагоре и казва:

— Всички сме несъвършени в очите на Бог. Катрин, може ли да ползвам дамската тоалетна? Природата зове.

— Разбира се, Сестро. — Двете стават и Кейт ѝ отваря вратата на собствената си баня.

И в мига, в който онази врата се затваря, усмивката на Кейт изчезва. На мястото на Усмивнатата Кейт, пред мен се изправя Полудялата Кейт. И тръгва с маршова стъпка към мен.

Балоните бягат във всички посоки, спасяват живота си.

— Ще те попитам само веднъж и ако ме излъжеш, ще кажа на Делорес да те отрови.

— Питай.

— Това истинска монахиня ли е? Или си наел актриса?

Смея се. Дори не бях помислил, че може да се усъмни.

— Истинска е.

Кейт не е доволна.

— За бога, Дрю! Монахиня! Това е толкова низко. Дори за теб.

— Мисля, че вече е с по-висок ранг от Сестра.

Навеждам се към Кейт, защото... просто защото мога... и ароматът на лосиона ѝ ме удря. Силно. Едва се въздържам да не заровя нос в кожата ѝ и да смръкна от аромата ѝ, сякаш е кокаин.

— Има ли някакъв долен праг на унижение, до който можеш да паднеш, за да постигнеш своето?

Не, няма, съжалявам. Няма праг. Нямам нищо против да падна долу.

Всъщност така ми харесва.

— Отчаяни времена, време е да се извади тежката артилерия.

— Искаш ли да видиш тежка артилерия? Ще ти покажа и пушки, и танкове.

Не мога да повярвам...

Господи, колко е красива. Погледни я само! Огнена, зашеметяваща. Дъхът ти спира, нали? Ще се постарая да я ядосвам редовно, за да ѝ се радвам, когато е такава.

Освен това, когато една разярена жена прави секс, думата е... божествено.

Прекъсвам ожесточената ѝ вербална атака:

— Колкото и да ми се иска да продължим този освежителен и стимулиращ разговор, имам среща и трябва да ви напусна.

Преди да изляза, се обръщам и питам:

— Защо не носиш колието си?

Тя скръства ръце и се усмихва гордо.

— Направих дарение на Сестра Беатрис. За бедните и нещастни деца.

Изигра го добре, нали?

Но и аз мога да играя.

— Много щедро наистина. Разбира се, ще го заменя. С по-голямо. Очаквай доставката утре.

Усмивката ѝ се стопява. Удря един балон.

И затръшва вратата пред носа ми.

Изчаквам две секунди преди да извикам в коридора.

— Добре, Кейт, ще се видим по-късно. Приятен разговор.

Чувам гласа на Сестра Беатрис:

— Андрю тръгна ли вече? Такова сладко момче е той. И много отдаден, когато прави нещо от сърце. Нека ти разкажа, когато плевихме градината в двора на училището. Дълга история, но пък имаме толкова много време. Имаше бой в столовата и...

Трафикът беше ад. И в двете посоки. Все пак успях да уточня подробностите с момчето. Когато тръгнах, той започна да се стяга да излита, така че имам време само да се добера до офиса на Кейт и да я извлека на покрива. Ако не иска да дойде доброволно, ще се наложи да я грабна на рамо и да я кача насила. Макар че бих се чувствал доста по-добре, ако имах бандаж за пениса.

Кейт определено знае как да рита. И не се притеснява да го прави.

Бягам през лобито и натискам копчето за асансьора. Но когато вратата се отваря, ледена пот избива по челото ми. Кучката. С Маккензи.

Около прелестните китки на племенницата ми са завързани десетки балони. Балоните на Кейт.

— Мама му старааа!

— Е, няма що. Страхотен начин да поздравиш любящата си сестра и дъщеря ѝ.

Хм, това на глас ли съм го казал? Карай, няма значение.

Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му.

Лошо, много лошо. Като торнадо пета степен по скалата на Фуджита. Само дето сестра ми може да остави още по-големи разрушения след себе си.

— Здравсти, вуйчо Дрю!

Усмиввам се.

— Здравей, слънце мое! — После се смръщвам. — Какво, по дяволите, си направила, Александра?

Гледа ме с широко отворени невинни очи.

— Аз? Дойдох да се видя със съпруга си за обяд. Престъпление ли е?

Когато бях в гимназията, Крис Уисъл, ме удари в носа, когато излизах от час по тригонометрия. Бях... прекарал известно време с гаджето му. Тя имаше обиграни, талантливи ръце. Както и да е. Та на следващия ден Александра го посети у тях. Легендата разказва, че се е напикал в гащите. В смисъл... наистина. Подмокрил се е.

Може би тук е мястото да поясня, че според Кода на Кучката, тя може да се ебава с мен колкото си иска, но тази привилегия е забранена за всички останали. Сега разбираш ли защо съм толкова притеснен?

— Ходила си при Кейт, нали?

— Да, вуйчо Дрю. Ходихме. И тя е страхотна. Кейт ми даде тези балончета. И един калкулатор — отговаря Маккензи вместо нея и вдига калкулатора високо над главата си, сякаш е световна купа или нещо такова. Не мога да не се усмихна.

— Много е хубав, Маккензи.

После поглеждам гневно към Александра.

Тя изобщо не се притеснява от убийствения ми поглед.

— Нали искаше Маккензи да се запознае с нея?

Ако сложиш два женски хамстера в напреднала бременност в една клетка, нали знаеш какво ще направят? Ще се изядат. Женските хормони са като мини. Никога не знаеш къде са заровени и кога ще стъпиш върху тях и ще детонират. Понякога могат да гръмнат и без да си стъпил върху тях, но този момент е още по-непредвидим.

— Да, исках Маккензи да се запознае с нея, а не *ти*. По дяволите! Не исках да ходиш при нея, преди да оправя нещата.

Маккензи вади от раничката си старото приятелче Бурканчето за Мръсни Думи. Слагам два долара.

Тя пъха уста в буркана, смръщва чело и казва:

— Вуйчо Дрю... Лошите думи не струват един долар. Вече са по десет.

— Десет? Откога?

— Идеята е на Кейт — казва развълнувана тя. — Каза, че макономиката е много зле.

Какво за бога е *макономика*?

— Тя го нарече... ин... ин...

— Инфлация — помага ѝ Александра с усмивка.

— Да, точно така.

Инфлация.

Страхотно.

Благодаря, Кейт.

— Може ли да платя с кредитна карта. Американ Експрес? — питам, а тя се смее. Плащам в брой. — Защо не ползваш калкулатора си. Тренирай събиране.

Днес ще се научи да смята. Трицифрени числа. Защото имам чувството, че към края на този разговор сумата ще е в стотици.

— Какво ѝ каза? — питам Александра.

— Поговорихме — казва невинно тя. — Женски разговор. Като жена с жена. Опитах се да ангажирам усета ѝ за бизнес. Не е нужно да знаеш подробностите. Мина много добре.

— Нека сам да преценя какво трябва да знам и какво не трябва. И при това, изобщо не биваше да водиш шибания разговор.

Tap-tap. Маккензи натиска бутоните на калкулатора.

— Неблагодарен си. Опитах се да ти помогна.

Доктор Кеворкян^[1] и той се е опитвал да помогне на пациентите си. И всички знаем как са завършили. И къде.

— Нямам нужда от помощта ти. Имам план.

Александра слага ръце на кръста си.

— Да. И какво включва гениалният ти план. Да продължаваш да я дразниш, докато се съгласи да излезе с теб? Предвиждаш ли да я обиждаш на детската площадка и да ѝ дърпаш опашките? Сестра Беатрис е... доста интересен подход. Направо не е за вярване, че Кейт не е паднала на колене пред теб да те моли да ѝ простиш след подобна атака. Много романтично, Дрю.

Стискам зъби.

— Но работи.

— Така ли? Защото Кейт не е на това мнение.

Погледни я само, хубаво я виж. Кучката в целия ѝ блясък. Победата грее в очите ѝ.

А ти си мислеше, че преигравам.

— Казала ли ти е нещо? За мен? Какво каза?

— О, това, онова — маха небрежно с ръка из въздуха.

Нали знаеш как някои деца обичат да дразнят кучетата си? Показват им кокалче и преди кучето да го ухапе, го скриват. Сестра ми беше едно от тези деца.

— По дяволите, Лекс!

Тап-тап-тап.

— Между другото, тя ми харесва — казва Кучката. — Не й минават лайнните ти номера, нали?

Тап-тап-тап.

— Откъде знаеш, че не й минават лайнни номера?

Тап-тап-тап.

— Да не си се опитала да й пробуташ някой лайннен номер. Лекс?

Тап-тап-тап.

— Какъв лайннен номер си й погодила, Александра?

Тап-тап-тап.

А тя се смее, моля ти се!

— За бога, успокой се вече! Не съм те виждала толкова напрегнат от... всъщност никога не съм те виждала такъв. Сега, когато не изглеждаш жалък като онзи ден, мога да кажа, че дори е забавно.

Положението с Кейт за момента е като къща от карти за покер. Успял съм да построя няколко етажа и най-малкото движение и дори подухване на вятъра може да я срути.

— Ако си ме преобала, ще...

Тап-тап-тап.

— Знаеш ли, че от стреса ще ти побелее косата на младини. Ако продължаваш с това темпо, ще изглеждаш като чичка, преди да направиш трийсет.

— Радвам се, че се забавляваш така с мен, но на мен никак не ми е смешно. Става дума за шибания ми живот!

Това я отрезвява. Накланя глава настрани и ме оглежда. И когато започва да говори, гласът ѝ е почти... нежен, честен.

— Знаеш ли, гордея се с теб. Не се отказваш. Искаш да докараш нещата до край. Действаш като... зрял мъж. — Усмива се нежно. — Никога не съм предполагала, че ще доживея да го видя! — И тук млъква и ме прегръща. — Всичко ще е наред, Дрю. Обещавам.

Когато бях на осем, дядо получи сърдечен удар. Родителите ми хукнаха към болницата, а Александра ме прегърна и ми каза, че всичко ще е наред.

Не беше.

— Кейт ли ти каза това?

— Чак да ми е казала...

— Откъде знаеш тогава?

— Естроген. Ако имаше вагина, щеше да разбереш.

Маккензи вдига гордо ръка.

— Аз имам багина.

— Да, слънце, имаш — смея се аз. — И един ден тя ще ти помогне да управляваш света.

— Джони Фицджералд има пенис. Той казва, че да имаш пенис е по-добре от багина.

— Джони Фицджералд е идиот. Вагините бият пенисите по всички параграфи. Пенисите нямат шанс дори да се защитят.

Сестра ми прекратява дискусията.

— Добре, хайде вече край на този освежаващ разговор. Мисля, че учителката от забавачката на Маккензи ще подскочи от щастие да чуе всяка подробност. И веднага след това ще се обади на социалните и на няколко организации за защита на децата.

Вдигам ръце в моя защита.

— Опитвам се да обясня на детето как са нещата. Колкото по-рано разбере с каква сила разполага, толкова по-добре за нея! — Поглеждам часовника си. Вече трябваше да съм горе. Поглеждам Маккензи и питам: — Каква е сметката до тук, слънчо?

— Осемдесет долара.

Ох! Трябва да си вдигна комисионните. Или да работя по някакъв нов план за заплащане.

В мига, в който банкнотите попадат в бурканчето, Александра я хваща за ръката и казва:

— Хайде, Маккензи! Отиваме да похарчим паричките на вуйчо Дрю.

— Супер!

Те тръгват към изхода, но спират пред двойните врати. Маккензи прошепва нещо в ухото на сестра ми. После ѝ дава балоните.

Хуква към мен.

Аз се навеждам, гушкам я, и я вдигам високо във въздуха. Тя обвива ръчички около врата ми и стиска здраво.

— Обичам те, вуйчо Дрю.

Пиеш ли бренди? Аз обикновено пия уиски, но не отказвам чаша хубаво бренди от време на време... Става ти едно такова топло, сърцето ти се сгрява.

Така се чувствам в момента, като след чаша бренди.

— И аз те обичам, Маккензи.

— Знаеш ли какво — поглежда ме тя.

— Какво?

— Кейт ме пита каква искам да стана като порасна.

— И ти ѝ каза, че искаш да станеш принцеса?

Челцето ѝ се смръщва замислено и неодобрително.

— Не искам никакви принцеси вече.

— Това е радостна новина. И каква искаш да станеш?

— Банкер — усмихва се широко тя.

— Изключително добър избор. И защо промени решението си?

Пръстчетата ѝ се заиграват с яката на ризата ми.

— Ами Кейт е иммесционен banker. И ти каза, че ще се гордееш с мен, ако бъда като нея. Затова.

Минава време, докато осъзная думите ѝ. Питам я съвсем сериозно.

— Маккензи, ти каза ли на Кейт, че искам да бъдеш като нея.

Виждаш ли усмивката ѝ? Това, дами и господа, не е усмивката на четиригодишно дете. Това е усмивката на гений.

— Разбира се.

Затварям очи и се смея. Как сам не се сетих по-рано, Маккензи беше перфектното оръжие. Моето собствено Бебе Борг^[2]. Врагът е сломен.

— Слънчо, знаеш ли каква голяма услуга си направила на вуйчо си? Кажи какво искаш за Коледа. Само кажи и е твое.

Очите ѝ се разширяват, но не от изненада, а от хилядите възможности, които минават през главата ѝ.

— Пони? Може ли? — пита заговорнически.

О, боже!

Замислям се.

— Разбира се.

Тя ме стиска силно и пищи от щастие.

— Само... не казвай на мама преди това. Чак след като го донесат.

Убеден съм, че след подобен жест от моя страна, ще бъда включен в програмата за защита на свидетелите.

Маккензи ме целува по бузата, пускам я и тя хуква към майка си. Махам им и гледам как излизат навън.

[1] Американски патолог, който се е опитал да наложи идеята си, че всеки има правото да умре, като е довел до самоубийство 130 от пациентите си. Известен още като Доктор Смърт. — Б.пр. ↑

[2] Бебето от филма „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Вървя към офиса на Кейт като войник, готов да нападне бреговете на Нормандия. Тя е зад бюрото си и пише бързо на айпада си.

— Върнах се. Липсвах ли ти?

Тя не вдига поглед.

— Вече се бях отчаяла от дългото ти отсъствие.

Сарказмът е най-старата и стандартна защита. Но решавам да поддържам тона.

— Знам, че започвам да те изтощавам. Кажи сега, кое ти хареса най-много? Визитата на Сестра Беатрис?

Кейт избухва стола си назад, завърта го към мен и кръстосва крака. Нови обувки. Черни. „Мери Джейн“. Ужасно висок ток, чак плаши. И каишка около глезена. Мили боже! Перфектната комбинация от секс и сладост. Изящество и грях. А моят беден пренебрегнат пенис се свива в болезнени конвулсии, когато си представям всички полулегални неща, които мога да направя с нея, без да махам тези обувки.

Никога не съм имал фетиш, но май е време и за такава придобивка.

Гласът на Кейт ме извлича насила от не съвсем чистите ми помисли.

— Не, всъщност беше визитата на сестра ти. Деликатността не е семейна черта, нали?

Ох, точно от това се опасявах.

— Александра има дълбоко насадени психологически проблеми. Доста е... нестабилна. Не трябва да й обръщаш внимание. Никой в семейството не я слуша какви ги говори.

— Стори ми се доста нормална, докато беше тук.

— Е, психическите заболявания се откриват трудно на пръв поглед.

Очите ѝ се свиват подозрително.

— Не говориш сериозно, нали.

Мамка му, казах, че няма да лъжа.

— Всъщност няма поставена диагноза, но идеите ѝ за отмъщение и справедливост със сигурност са повод да бъде освидетелствана. Представи си Делорес след десет години, които е прекарала в усъвършенстване на техниките и способите си.

Лицето ѝ се свива в гримаса, очевидно си представя картинката.

О! А! Това е положението, миличка.

— Сестра ти ми донесе кафе — казва Кейт. — Дали да рискувам да го пия?

И двамата оглеждаме подозрително чашата.

Когато бях на тринайсет, продадох на търг чифт бикини на сестра ми. В мъжката съблекалня. Непрани разбира се. Когато разбра, което не беше трудно, понеже повечето момчета имаха сестри в училището, тя реагира суперхладнокръвно. Изобщо не заподозрях, че знае. И после тя набута в корнфлейкса ми (шоколадови топчета) цяла опаковка разхлабително с аромат на шоколад. Не можах да изляза от тоалетната три дни.

Разбирам, че едва ли има защо да си отмъщава на Кейт, но все пак...

— Аз не бих го пил.

Тя кима вдървено и го подбутва настрани.

— Какво ще кажеш за Маккензи? Ще ми се да бях присъствал.

Усмивката ѝ е сърдечна и истинска.

— Мисля, че е разкошна, удивителна.

— Вярвам ще повдигна духа ти, като ти кажа, че калкулаторът, който си ѝ дала, веднага влезе в употреба, когато ме видяха пред асансьора долу.

— Много добре — усмихва се още по-широко. — Сега разбирам защо Александра е измислила това бурканче. При положение че прекарваш доста време с детето...

— Не те разбирам.

— Говори като теб. Не всеки ден човек може да чуе, че Красивият принц е идиот, който само подпира Пепеляшка отзад.

Това е моето момиче!

— Псуването е хубаво за душата.

Кейт се опитва да задуши смеха си. Не мога да се въздържа. Облягам се от двете страни на стола ѝ и я заковавам в средата на облегалката. Край на празните приказки. Време е да се върши работа.

— Ела да се поразходим.

Гласът ми е тих, но убедителен.

— Не става.

Убедителността ми не действа.

— Хайде, Кейт. Ще ти отнеме минутка. Искам да ти покажа нещо.

— Какво си направил? Наел си циркови акробати да правят шоу в лобито?

Или си организирай парад с конфети в моя чест?

— Не ставай смешна. Не бих направил такова нещо — смея се, но ми се плаче.

Тя ме поглежда скептично.

— Добре, права си, бих го направил, и то с голямо желание, но не и днес.

Тя ме избутва назад и става. Позволявам ѝ.

— Нали не се страхуваш? — питам. — Че няма да можеш да се контролираш, ако останеш насаме с мен?

За хора като Кейт и мен, предизвикателството е нещо като курва на събрание на анонимните сексуални манияци. Няма начин да ѝ откажат и да ѝ простят.

— Ако имаш предвид, че ме е страх да не те убия без свидетели, тогава отговорът е да. От двайсет години до доживотна присъда... за момента ми се струват привлекателна опция, ниска цена.

Мислиш ли, че ѝ е приятна тази вербална любовна игра? Мисля, че ѝ харесва почти колкото на мен. И е много добра, трябва да ѝ се признае.

Тя заобикаля бюрото и сега вече има зад какво да се барикадира.

— Виж, Дрю, имам нов клиент. Казах ти вече. Знаеш как е. Не мога да си позволя да се... разсейвам точно сега.

Приемам го като комплимент.

— Разсейвам ли те?

— Ох, не, не исках да кажа това. — И тук изражението ѝ се променя напълно, гледа ме умолително. — Трябва да спреш това. Откажи се. Моля те, зарежи тази... мисия, с която си се захванал.

Когато Стивън беше на единайсет, падна и си удари главата в едно дърво.

Беше по време на футболен мач. Черепът му буквално се отвори. Докато съм жив, няма да забравя онези покъртителни писъци, с които умоляваше майка си да не го води в болницата. Защото знаеше, че ще го шият. А да те шият... е много гадно. Независимо на колко си години.

Но Джени Рейнхарт не се отказа, не се остави да бъде разубедена. Закара го. Защото, макар и изплашен, макар и ужасен, Стивън знаеше много добре, че точно от това има нужда.

Разбираш накъде бия с това, нали?

— Топката е в теб, Кейт. Казах ти това още в началото. Ако искаш да се махна от теб, се иска само едно — да излезеш с мен в събота.

Тя захапва устни и гледа надолу.

— Добре.

Я пак? Повтори, моля? О, как бих повторил и потретил и почетвъртил с Кейт!

Добре, не е време за шегички.

— Извинявай, би ли повторила?

Погледите ни се срещат. Тя ме гледа колебливо и някак се предава, както гледа човек, който чака на опашка да се качи на висока бърза въртележка. Убедена е, че иска да се качи, но не знае какво я чака там и в каква каша се забърква.

— Казах да. Ще вечерям с теб в събота.

Това е, стягайте се. В ада заваля сняг. Има поледица.

— След като говорих със сестра ти, осъзнах някои неща...

Че ме обичаш, че се нуждаеш от мен, че не можеш да живееш без мен?

— Мисля, че... имаш нужда от... приключване, по разумния начин, да ти дам възможност да приемеш фактите.

О, не, няма приключване. Всичко друго, но не и край.

Край, приключване — това са думи, измислени от жените, за да могат да уплътнят времето си с дебати и да анализират едно и също нещо до безкрайност, до смърт. До смъртта на невинния човек. И след като въпросният човек, на когото е турена пепел и с когото е приключено, бъде закопан в земята, той бива изровен от гроба,

ексхумиран, за да могат да... поприказват за него... още малко. Ей така, лаф да става.

Мъжете не правят това. Никога. Когато е край, значи е край. Точка.

Това е цялото приключване при нас.

— Приключване?

Тя тръгва към мен.

— Мисля, че при нас всичко започна и приключи много бързо. Нямах време да се адаптираш, да се осъзнаеш. Може би, ако... прекараме малко време заедно, не в офиса, а навън, сам ще разбереш, че най-доброто, което може да се получи от тук натам е да бъдем просто приятели.

Почти съм сигурен, че става дума за приятелство без бонуси, а това не ме устройва.

Един мъж не може да остане приятел с жена, която го привлича физически, защото колкото и да се старая, в един прекрасен миг, penisът му ще хване положението в свои ръце. Ще върви като преди, ще говори като преди, но вече няма да бъде себе си, ще бъде един вървящ и говорещ penis.

Като един от онези жалки тъпаци, заразени с извънземна болест или вирус, които ходят и не знаят какво правят. И от този миг натам всеки жест, всяка дума ще бъдат насочени към постигането на една-единствена цел — целта на penisа. А тя няма нищо общо с приятелството, повярвай ми.

Освен това, аз вече си имам приятели — Матю, Стивън. Джак. И това са хора, които *не искам* да чукам.

— Приятели?

Тя не забелязва погнусата в гласа ми. Или просто не й пука.

— Да. Трябва да се запознаем отново. Като колеги. Като равни, но не и като хора, които излизат на среща. Нещо като бизнес среща между колеги.

Да откажеш да приемеш истината. Това е велика сила. Но на този етап бих приел каквото ми подхвърлят.

— С една дума ми казваш, че ще излезеш с мен в събота, нали?

Тя се поколебава и после кима с глава.

— Да.

— Перфектно. Ще те взема в седем.

— Не.

— Не ли?

— Не, няма да ме вземеш. Аз сама ще дойда.

Интересно.

Започвам да говоря бавно.

— Кейт, знам, че не си била на много срещи, като се има предвид дългото време, което пропиля в очакване онзи малоумник да се ожени за теб. Знам, че нямаш достатъчно опит в тези неща, но в такива случаи момчето, тоест аз, взема момичето, тоест теб. Това е неписан закон.

Виждаш ли как свива устни, как изправя рамене? О, да, готова е за битката.

— Току-що ти казах, че не излизаме на среща.

— Семантика. Да речем, че използваме различна дума за едно и също нещо.

— Да речем... съвсем хипотетично... че това е среща... това ще е първа среща. В такъв случай няма да позволя на мъж, когото не познавам добре да дойде да ме вземе от нас.

Плъзгам пръсти в косата си.

— В това няма никаква логика Ти ме познаваш, та ние правихме 69. Тук бих добавил, че ме познаваш доста добре.

— Виж, това са моите условия. Ако не ти харесват, може да забравим за цялата...

— Чакай, чакай, добре. Можем да се видим в моя апартамент. В седем.

Точно.

— Добре.

— Но и аз имам няколко условия.

Тя подскача до тавана.

— Няма да правя секс с теб!

Опитвам се да го играя изненадан.

— Наранен съм, Кейт. Кой е казал нещо за секс? Никога не бих поставил такова условие като част от уговорката ни.

Тук се усмихвам широко.

— Сексът е по избор, облеклото също.

— Това ли е? — пита и върти очи с досада.

— Не.

— Какво друго искаш.

О, майко мила, ако само знаеше! Но май е по-добре да не знае засега. Не искаме да я изплашим, нали?

— Искам четири часа. Поне. Без прекъсване. Искам разговор, вечеря — предястие, основно, десерт, танци...

— Няма да има танци — скръства решително ръце.

— Един танц. Това вече не подлежи на обсъждане.

Тя поглежда към тавана и преценява възможностите.

— Добре, един танц — казва и насочва пръст към мен. — Но ако се опиташ да докоснеш задника ми, тръгвам веднага.

Сега аз трябва да помисля.

— Е, добре. Но ако нарушиш някое от моите условия, имам право на втора среща.

Тя ме поглежда подозрително.

— И ще ме оставиш на спокойствие до събота? Никакви свещеници няма да изскачат иззад ъгъла да ми кажат здрасти? Няма да има топящи се ледени статуи пред вратата ми?

— Ще бъде все едно никога не сме се запознавали, сякаш не работя тук — усмихвам се аз. — Всъщност няма изобщо да бъда тук, понеже ще съм зает.

— Добре — кима с глава.

Подавам ръка, тя я поема и сключваме сделката с крепко ръкостискане.

После обръщам ръката ѝ нежно и я целувам. Както направих първия път, когато се запознахме в бара.

— Разбрахме се.

Случвало ли ти се е да влезеш в някоя стая и напълно да забравиш защо си дошъл? Добре. Значи ще разбереш защо тръгвам да излизам.

Но гласът ѝ ме спира.

— Дрю?

Обръщам се към нея.

— Да?

Лицето ѝ не е много весело.

— Не обичам да наранявам хората. Така че... не очаквай много от тази среща.

Преди да отворя уста да ѝ отговоря, някакво движение из въздуха улавя погледа ми. Да, и аз не мога да повярвам, че почти забравих. Тръгвам към Кейт, улавям ръката ѝ, и я повеждам към прозореца. Заставам зад нея и слагам ръце на раменете ѝ.

Приближавам уста до ухото ѝ. Дъхът ми я кара да настръхне. По хубавия начин.

— Прекалено късно го казваш.

Исках да е нещо простичко, нещо, което бихме написали със спрей на стена или издялали в дървото в парка, ако бяхме деца. Исках да е ясно. Да каже на Кейт и на всяка една жена в света, че излизам от играта и съм само неин.

Тя го вижда и поема рязко въздух.

Там, на небето над града, пред очите на всички с големи бели букви пише:

Дрю Еванс + Кейт Брукс ЗАВИНАГИ.

Няма значение дали си бизнесмен, певец, телевизионна звезда — не изигравай всички карти наведнъж, винаги ги карай да искат повече, никога не преигравай, не показвай всичките си магии наведнъж. Винаги можеш да се върнеш и да повториш нещо, ако не им е достигнало, ако искат още. Но ако им писне от теб... е, тогава няма връщане назад. Целувам косата ѝ.

— Ще се видим в събота, Кейт.

Тя гледа през прозореца и не отговаря, а аз излизам от стаята. Тя продължава да гледа в небето.

Не се тревожи, шоуто не е приключило. Имам някой и друг трик в ръкава.

А аз винаги оставям най-хубавото за края. Не бива да го пропускаш.

Тръгвам право към Ерин.

— Моля те, свържи ме с цветаря. И с кетъринга. И ми насрочи среща... тази вечер... с онзи дизайнер, за когото говорихме вчера.

— Веднага — казва и вдига телефона.

Да, дизайнер. Вътрешен дизайн. Не знаеш защо ми е нужен, нали?

Това е великият финал. Моят печеливш ход.

Ще видиш.
В събота.

ГЛАВА 26

Виждаш ли онзи непоносимо красив мъж в черния костюм. Да, тоя с навитите ръкави, който нарежда чиниите от китайски порцелан на масата.

Това съм аз. Дрю Еванс.

Е, не съвсем. Не съм съвсем предишният Дрю. Това е една подобрена версия на Дрю. Половината от жените в този град биха дали лявата си цицка, за да ме имат такъв. Опитомен, обсебен, на колене и те да мятат камшика по гърба ми.

И влюбен.

Но само една жена успя да направи това с мен. Сега трябва да ѝ покажа, че съм тук и нямам намерение да ходя никъде, че искам да остана в живота ѝ.

Не съм я виждал от два дни. Два дълги, изтощителни дни. Не беше чак толкова зле като онази седмица, но вече започва да става напечено.

Както и да е. Огледай се сега. Какво ще кажеш? Забравил ли съм нещо?

Всички свободни повърхности са обсипани с цветя. Бели маргарити. Преди си мислех, че може да ѝ напомнят на Уорън, но сега не се притеснявам. Това са любимите ѝ цветя, затова съм поръчал само такива. Тиха музика от уредбата, прелестният глас на Бочели пълни стаята. Блещукат свещи.

Стотици. От онези в стъклени чашки.

Няма начин да объркаш нещо, ако си включил свещи в програмата. Всичко изглежда по-добре. И мирише по-добре.

Чук-чук.

Това вероятно е Кейт. Съвсем навреме. Оглеждам стаята за последно. Това е. Моята игра за финала. Моята Суперкупа. Всичко е готово. Аз съм готов. И винаги ще бъда готов. Поемам дълбоко въздух, издишам бавно и отварям вратата.

И след това... не мога да мръдна. Не мога да мисля. Да дишам?
И това не мога.

Тъмната ѝ коса е прибрана високо. Няколко елегантни кичура целуват лицето ѝ. Галят точно онова местенце, което целувах и смуках часове.

Роклята ѝ е тъмночервена, лъскава, пада до малко над коляното. Може би сатен? Тънки презрамки, дълбоко изрязан гол гръб. Виждам гладките ѝ разкошни крака. Сантиметър след сантиметър прелестна плът.

А обувките ѝ... *Пресвета Дево!* Само ток. Държат се единствено на по една малка черна панделка отзад на глезена.

Когато съм в състояние да сформирам мисъл, то пък гласът ми е почти изчезнал.

— Има ли начин да преразгледаме клаузата с това пипане на задник?

Защото... с тази рокля... да, очертава се много трудна вечер.

Тя се усмихва и клати глава.

— Не, уговорките остават.

Тя влиза и ме гледа с крайчето на окото си. Добре наблюдавай лицето ѝ.

Виждаш ли как очите ѝ потъмняват? Като на лъвица, която току-що е забелязала заблудена газела във високата трева.

Това, което вижда, ѝ харесва. Иска да ми направи комплимент. Иска, но няма да го направи. Не забравяй, че става дума за Кейт все пак. С която се издъних и която ми заби ритник в зъбите. И въпреки големия прогрес, който отбелязах за няколко дни, тя все още е в позицията защита. Нащрек.

Няма проблем. Не се сърдя. Очите ѝ ми казват всичко, което не може да си позволи да изрече.

Повеждам я към хола. Тя захапва устна и пита:

— Къде ще ходим?

И после забелязва свещите. И цветята. И перфектно подредената маса за двама.

— Вече пристигнахме — казвам нежно.

Тя се оглежда.

— Дрю... красиво е.

— Стаята е хубава. *Ти* си красива — свивам рамене.

Тя се изчервява. Удивителна е, знам.

Искам да я целуна. Отчаяно искам.

Бил ли си някога жаден? Истински жаден? Примерно си навън и е петдесет градуса на сянка, а нямаш дори слюнка да прегльтнеш. Сега си представи как си в това състояние и някой слага пред теб чаша леденостудена вода.

Можеш да я гледаш, можеш да си представяш усещането да я изпиеш, но нямаш право да я докоснеш. И най-важното е, че ти е *забранено* да я изпиеш.

Това е кажи-речи адът, в който се пържа в момента.

Откъсвам очи от нея за секунда и ѝ подавам чаша червено вино. После отпивам жадно от моето.

— Какво се е случило с ръката ти? — пита, очевидно забелязала лейкопласта на четири от пръстите ми.

— Гъби. Не дават да ги нарежеш, плъзгат се по дъската.

— Готвил си? — пита изненадано.

Мислех да я водя на ресторант. В най-добрия в града. Но за нея е важно качеството, не количеството, нали помниш? И реших, че би оценила усилията ми повече, отколкото ако ѝ предложи усилията на най-добрия готвач в града.

— Имам много скрити таланти — усмихвам се. — Видяла си само някои от тях.

Може и да се окаже вярно. Никога преди не съм готвил.

Което ми напомня — Марта Стюарт^[1] е моят нов идол. Мислех си, че всички тези неща, за които пише и говори, са пълна глупост, някаква шега.

Кой става милиардер от това, че показва на хората как да сгъват салфетки за вечеря? Но това беше преди. Преди да реша да използвам собствената си фурна и сам да наредя маса у нас.

Марта е богиня. Нещо като Буда. И ако нейната рецепта ми помогне да се измъкна от кашата, ще целувам пухкавите ѝ обути в елегантни сандали крака всеки божи ден до края на живота си.

Сядаме на дивана.

— Какво става в офиса? — питам.

Тя отпива от виното и глади несъществуващите гънки по роклята си.

— Всичко е наред. В смисъл... тихо е.

— Иначе казано, си се отегчила до смърт без мен.

— Не. Бяха доста... продуктивни дни. Свърших много работа.

— Липсвал съм ти — усмихвам се.

— Не съм казала нищо подобно — противи се тя.

Няма и нужда да го казва.

— Стига, Кейт. Клел съм се в честност и откровеност. Мисля, че е справедливо и ти да бъдеш честна с мен. Погледни ме в очите и ми кажи, че не си помислила за мен нито един-единствен път през последните няколко дни.

— Аз...

Бззззз... бзззз... бззз.

Вечерята е готова. Кейт отпива от чашата си.

— Трябва да го провериш, Дрю. Не чакай да изгори.

Печката я спаси.

Засега.

Пиле „Марсала“. Това съм сготвил. Изглежда уникално. Вече е в чиниите.

Добре, изглежда катастрофално. Признавам си.

Кейт започва да подбутва кафеникавите бучки по пилето както се гледа жаба, преди да ѝ направиш дисекция в час по биология.

— Разби ли брашното с вода, преди да го добавиш?

Вода ли? Марта не каза нищо за вода! Кучка!

— Знаеш ли, Дрю, някои от най-добрите ястия в историята на човечеството имат ужасен вид. Не е важно как изглежда. Важното е да е вкусно.

— Наистина ли?

Тя взема вилицата, въздъхва и казва:

— Не, просто се опитах да те развеселя.

Гледам в чинията си.

— Благодаря за опита.

Преди да го вкуси, аз се пресягам през масата и я спирам.

— Чакай, аз ще опитам пръв.

Така ако припадна и почна да бера душа, поне тя ще е в състояние да се обади на Бърза помощ. Освен това, ако ме оставят в

болницата с хранително натравяне или нещо подобно, има известен шанс Кейт да ме изчука от съжаление.

И аз няма да ѝ откажа. Няма дори да се замислям.

Опитвам се да дишам през носа и отхапвам. Кейт ме гледа, аз дъвча.

После се усмихвам бавно.

— Не е зле.

Изглежда облекчена, дори като че ли е горда. Мушка вилицата между устните си, кима и казва:

— Наистина е много вкусно. Впечатлена съм.

— Да, често ми го казват.

По време на вечерята разговорът е лек. Опитвам се да се придържам към безопасни теми. И двамата се чувстваме удобно. Говорим за новия клиент, за Матю и Делорес и за връзката им, за вечните политически скандали.

За десерт сервирам ягоди в бита сметана. Ягодите са любимият ѝ плод.

Научих го по време на нашия Изгубен уикенд. По принцип трябваше да правя ягодов кейк, но не искам да ти казвам на какво приличаше пудингът. Дори Матю нямаше да го яде. Когато Марта казва нещо да се бърка постоянно, значи трябва да се бърка *постоянно*.

Ядем десерта и аз споменавам за коледното желание на Маккензи.

Кейт се смее. Не ѝ се вярва.

— Наистина ли мислиш да ѝ купиш пони?

— Разбира се, че ще ѝ купя. Тя е малко момиченце. Всяко малко момиченце трябва да има пони.

Тя отпива от виното. Преполовили сме втората бутилка.

— И ще взема една от онези каляски, знаеш... като тези в Сентръл парк. Могат да дресират понито да я води на училище.

— Дрю, това е Ню Йорк. Къде ще го държат?

— Имат апартамент с пет спални. Две от стаите са пълни с боклуците на Александра. Могат да изпразнят едната и да държат понито там.

Тя ме гледа в очите.

— Стаята на понито?

— Да, защо не.

— Как ще го качват до техния етаж?

— С товарния асансьор. Всички стари сгради имат.

Тя се обляга назад.

— Помислил си за всичко.

— Да, винаги мисля за всичко — казвам и отпивам.

— Мислил ли си какъв метод ще използва сестра ти, за да те убие?

— Убеден съм, че ще е изненада. Ще ме защитиш ли, ако се опита?

Тя гали столчето на чашата и ме поглежда през дългите си мигли.

— Няма начин. Тя е по-голяма от мен. Тук си сам.

Слагам ръка на сърцето си.

— Съсипан съм. Загинал съм.

— Ще ти мине — казва.

Номерът ми обаче не минава.

Смехът ни затихва и сега само се усмихваме. Радвам се, че мога да я гледам. Тя също ме гледа.

Покашля се леко.

— Хубав диск.

Говори за музиката, която съм избрал за фон. Свири от часове.

— Не е само моя заслуга. Момчетата ми помогнаха да сваля всички песни на диск.

В момента върви „Докосвам се“ на Дивинилс.

— Джак избра тази.

Кейт се смее, а аз ставам и сменям песента.

— И понеже както по всичко личи ми остават само няколко седмици живот — подавам ѝ ръка, — ще танцуваш ли с мен?

Започва нова песен. „Тогавя“ на Брад Пейсли. Не си падам по кънтри, но Брад е готин. Той е наш човек, искам да кажа... мъжете също се подкрепяме.

Тя поема ръката ми и става. Ръцете ѝ се увиват около врата ми, моите са около талията ѝ. Притискам я нежно, едва доловимо. Полагам големи усилия, за да не я стисна. Танцуваме.

Едва преглъщам, когато тъмните ѝ очи ме поглеждат за първи път от толкова време без гняв, без омраза, без раздражение, без болка. Сега там има топлина, като течен шоколад. Коленете ми омекват.

Плъзгам ръка по гърба ѝ, до врата, тя обляга глава на гърдите ми. Придърпвам я до себе си, по-близо, по-здраво.

Бих искал да ти кажа какво е да я почувствам в ръцете си отново, след толкова време, да усетя тялото ѝ до моето.

Бих искал, но не мога.

Защото няма думи нито в английския, нито в който и да е друг език, които могат дори повърхностно да опишат усещането.

Вдъхвам аромата на цветя от косата ѝ. Ами ако в газовите камери са пускали отровен газ с такъв аромат?

Хората, обречени на смърт поне щяха да умират с усмивка.

Тя не вдига глава. Само прошепва:

— Дрю?

— Ммм?

— Искам да знаеш, че ти прощавам... за това, което каза в офиса. И ти вярвам, че не си го мислил.

— Благодаря.

— И като се замислих после, аз също не направих нищо, за да оправя кашата. Трябваше да те успокоя, да те уверя, да ти кажа какво чувствам, преди да отида да говоря с Били. И сега съжалявам, че не го направих.

— Оценявам това.

И тогава гласът ѝ се променя, става толкова тъжен.

Страдалчески.

— Но това не променя нищо.

Палецът ми гали леко голата кожа на гърба ѝ.

— Разбира се, че променя. Това променя всичко.

— Не мога да направя това с теб, Дрю — казва и вече ме поглежда.

— Можеш.

Тя гледа гърдите ми и се опитва да обясни.

— Имам цели, имам... желаниа, за които работих толкова здраво. За които се жертвах.

Тя говори, опитва се да обясни и гледа право в гърдите ми.

— И аз искам да постигнеш тези цели, Кейт. Искам да ти помогна да постигнеш всяка своя мечта. Всяка една, до последната.

Тя ме поглежда. Очите ѝ са умоляващи, моли ме за милост, за разбиране.

— Когато Били скъса с мен, бях тъжна. Болеше. Но успях да продължа. Не пропуснах нищо. Но това с теб е... различно. То е... повече. И трябва да призная, че ако не проработи, ако нещо се случи, няма да мога да се вдигна и да продължа. Ти можеш... Дрю, ти можеш да ме съсипеш.

— Но няма да го направя.

Ръката ми е на бузата ѝ. Тя се обляга в дланта ми.

— Знам какво е чувството да те загубя, Кейт. И никога не искам отново да изпитам подобна болка в живота си. Аз съм мъж, който знае какво иска, помниш, нали? А аз искам теб.

Тя клати глава.

— Искаш ме тази вечер, но след...

— Искам те тази вечер, ще те искам утре, ще те искам хиляди дни след това. Не прочете ли какво пишеше в небето?

— Но ти можеш да промениш решението си.

— Може да ме удари гръм, да ме изяде акула. И двете са много по-близо до вероятното, отколкото евентуална промяна в отношението ми към теб. По-скоро ще ме изяде акула, отколкото да дойде ден, в който да не те желая. Повярвай ми.

И май в това е проблемът, нали? Че отказва да повярва.

Тя ме гледа в очите, после свежда очи към пода. Песента свършва. Тя се отдръпва.

— Съжалявам, Дрю. Просто... не мога.

Опитвам се да я задържа. Като удавник съм. Стискам тялото ѝ, сякаш е спасителен пояс.

— Кейт...

— Трябва да си тръгвам.

Не, не, не, не, не. Губя я.

— Не го прави.

Погледът ѝ вече е твърд. Като разтопена лава, която се охлажда и постепенно се превръща в камък.

— Времето ти почти свърши. Беше хубаво, но...

Не, това не се случва. Това е като да подадеш сигурна топка и съотборникът ти да не я ритне във вратата, а в публиката. И ти гледаш това като на забавен кадър, резултатът е равен, мачът свършва след двайсет секунди.

Тя се обръща към вратата. Но аз яхващам за ръката. Гласът ми е отчаян.

Аз съм отчаян.

— Изчакай малко. Не тръгвай още. Искам да ти покажа само още едно нещо. Дай ми десет минути. Моля те, Кейт.

Погледни й лицето. Сега!

Иска да остане. Иска да я убедя да остане. Да й дам причина да остане, причина да ми вярва. И ако и това не помогне, значи никаква земна и извънземна сила няма да може да я убеди.

— Добре, Дрю. Имаш десет минути.

— Благодаря — казвам и най-сетне издишвам.

Пускам ръката й, вземам черен сатенен шал от стола и й го показвам.

— Не бива да го махаш, докато ти кажа.

Подозрението залива лицето й като цунами.

— Това някаква извратена секс игра ли е?

— Не, но ми харесва начинът ти на мислене — засмивам се аз.

Тя врътва очи и поглежда в тавана, точно преди да ги покрива с шалчето.

[1] Американска телевизионна водеща и писателка, бизнесдама.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Всеки нов сътрудник в *Еванс, Рейнхарт и Фишер* има право на известен бюджет, ако иска да направи основен ремонт на кабинета си. Не сме единствената фирма с такава политика. Става дума за добър бизнес, за инвестиция, защото така служителите се чувстват поудобно, чувстват офиса като своя собственост. Видът и количеството на материалите и на мебелите не са без лимит, но за фирма с нашия капацитет, трябва да кажа, че лимитът е доста висока цифра. Ето откъде получих вдъхновението си и ето как разбрах какво харесва Кейт — от това, което бе избрала за нейния офис.

Не си пада по цветя и слава богу. Обича райета, меки платове с индийски десен и пастелни природни цветове. Ще попиташ защо ти разказвам всичко това? Какво общо има със ситуацията?

Нали помниш моята пещера? Пещерата на Батман? Моят офис в апартамента ми? Моето първородно? Моята зона САМО-ЗА-МЪЖЕ? Е, стаята е претърпяла смяна на пола. Не, това не е много точно казано. По-скоро сега е нещо като хермафродит.

Гледай сега!

Включвам осветлението и завеждам Кейт в средата на стаята. После бавно развързвам шалчето.

Очите ѝ ще изскочат.

— О!... О!... Боже!

Стените, които до преди няколко дни бяха в бургундско червено, сега са във величествено синьо. Английските кожени дивани са история. На тяхно място се кипрят два дивана в тъмносиньо и светлокафяво. Бюрото ми е преместено вляво, за да има място за ново бюро в светлочерешово. Двете бюра са наредени едно до друго като младоженец и младоженка в деня на сватбата им. На прозореца има драперии в същия десен като този на диваните. А масата за покер си е все така в ъгъла, но сега е покрита с твърда кафява плоскост, върху която е сложено голямо растение с много листа. По принцип не харесвам растения из дома си. Мога да заявя, че съм толкова еколог,

колкото е и Мортиция Адамс^[1]. Но дизайнерът каза, че жените си умирали по китки. Спомена някаква теория за майчинския инстинкт и как все искали да се грижат за нещо живо.

Можеш да сътвориш чудеса с интериора на къщата си, ако имаш на разположение един дизайнер и неуморим екип работници. И пари. Нали?

Обаче трябва да знаеш, че пердетата се закачват ужасно трудно. Сам ги сложих. Искях да дам личен принос в обновяването. На няколко пъти едва не счупих прозореца с релсата.

Наблюдавам лицето ѝ много внимателно. Не мога да разбера какво мисли, не знам. Очите ѝ са като очите на очевидец на двойно убийство.

Преглъщам с трудност и започвам вероятно най-важната реч в живота си:

— Гледах пак *Тетрадката*.

И сега съм на мнение, че е много гейски. Но... както и да е...

— Сега вече го разбрах. Сега проумях защо Ноа направи тази стая за Ели. И нещата не са се развили така, защото тя е имала вагина, а защото той е нямал избор. За него единственият избор е Ели. Както и да бе постъпил, за него нямаше да има друга жена, освен нея. Така че, единственото, което е могъл да направи, е било да приготви тази стая и да се моли на бог и да се надява тя да се появи някой ден, за да я използва. И това обобщава всичко, което мога да кажа за чувствата си към теб. И направих това — показвам с ръка стаята, — защото те искам в живота си, Кейт. Завинаги.

Очите ѝ се спират в моите. И греят от сълзи.

— Искам да се преместиш тук. Искам да заспивам с косата ти върху лицето ми. Всяка нощ. И искам всяка сутрин да се будя увит около теб. Искам да прекарваме уикендите без дрехи. Искам честни битки и спорове и мръсен секс за сдобряване.

Тук се засмива и една-единствена сълза се търкулва по бузата ѝ.

— Искам да си говорим, докато слънцето изгрее, искам да ти правя закуска в неделя сутринта. Искам да работя много, да работя до полунощ, ако трябва в офиса, но само ако ти си с мен, до мен.

Едва чувам шепота ѝ:

— Като съдружие? Петдесет на петдесет?

— Не, не, няма да делим — клатя глава. — Ти няма да получиш само половината от мен, ще ме имаш целия. Сто процента.

Тя диша дълбоко. Прехапва устна. Поглежда, изумена, към бюрото си.

— От къде взе това?

Снимка от сватбата на родителите ѝ.

— Откраднах я от офиса ти, копирах я, докато беше на обяд и ти върнах оригинала.

Тя поклаща глава и ме поглежда с възхищение и недоумение.

— Не мога да повярвам, че си направил всичко това.

Правя крачка напред.

— Знам, че току-що приключи дълга връзка. А ти знаеш, че аз дори не съм имал такава. Може би трябва да ти кажа, че не е нужно да бързаш да ми отговаряш, ако не си готова. Знам, че е редно да спомена, че ще бъда търпелив и ще чакам. Но ако кажа такова нещо... ще е лъжа... Защото не съм човек, който умее да чака. Аз хващам бика за рогата. По-скоро бих те преследвал, докато кажеш да, или докато превъртя. Такъв човек съм.

Тя пак се смее.

— Ако това не е достатъчно, просто ми кажи какво още е нужно? Каквото и да е, ще го направя. За теб.

И с това свършвам словото. Тя стои и ме гледа.

Навлажнява устни и избърсва очите си.

— Имам няколко условия.

Кима предпазливо.

— Никакви лъжи повече. Сериозно, Дрю! Когато ми казваш нещо, трябва да знам, че това е самата истина. Че нямаш някакъв... друг мотив.

— Добре.

— И никакви други жени. Мисля, че съм достатъчно... дръзка в леглото с теб, но съм моногамна. Не мамя, не участвам в тройки. Не деля.

Няма проблем. Пенисът ми има само едно око, и то е за нея.

— Аз също. Е, откакто те познавам... Така че това е договорено.

Тогава се усмихва.

Ослепявам от блясъка на тази усмивка.

Тя прави крачка към мен.

— Е, господин Еванс, мисля, че сливането на компаниите е договорено.

Това е всичко, което искам да чуя.

Скачам като пружина, която е била натискана надолу прекалено дълго време. И преди Кейт да успее да поеме въздух, вече съм я смазал под тялото си. Прегръщам я, вдигам я на ръце.

Устните ни се заключват. Като два магнита. Тя се хваща за ризата ми.

Езикът ми се плъзга в отзивчивата ѝ уста.

Исусе! Споменът ми за вкуса на Кейт е бил толкова далеч от реалността.

Чувствам се като наркоман на крек или нещо такова, който е бил държан прекалено дълго в рехабилитация и най-накрая успява да се докопа до желаната доза.

Ръцете ми се опитват да обхванат всяка част от тялото ѝ. Ръцете ѝ се опитват да ме обгърнат целия. *Лудо, безметежно, експлозивно!*

Прокарвам устни по брадичката ѝ. Тя килва глава настрани и аз атакувам шията ѝ. Диша задъхано. Аз също. Ръцете ми са в косата ѝ, държа я сякаш е заложница. Дланите ѝ се плъзгат по гърдите ми. Нямам никаква представа кога и как ми е разкопчала ризата. Просто съм щастлив, че е успяла да го направи. Пръстите ми минават като полъх по гърба ѝ и се плъзгат към подгъва на роклята ѝ, повдигат я и стискат стегнатото ѝ гладко дупе.

Вероятно е с прашки.

Стискам го, масажирам го, притискам таза ѝ към моя. Устните ѝ вече са върху гърдите ми, спуска се по корема ми. И тук вече започвам да изперквам.

Хващам роклята отзад на гърба ѝ и я раздирам на две.

— Ще ти купя нова, кълна се.

Парчетата плат падат и се задържат на кръста ѝ. Голите ѝ гърди се удрят в моите.

Господи, колко ми липсваше това! Как бог е могъл да извърши такава подлост и да ме остави без това усещане толкова дълго време. Часове, дори дни, без да я усетя така близо до мен!

— Господи, Дрю!

Ноктите ѝ драскат по гърба ми. Устните ми са върху нейните. Груби, искащи, молещи.

— Не знам какво бельо носиш, но сега остава за мен.

Падам на колене и рисувам горещата пътека с устни от гърдите до корема ѝ.

— Това може да се окаже проблем — казва задъхано тя.

— Защо?

Издърпвам роклята ѝ надолу, тя пада на пода и гледам втрещен, омагьосан между краката ѝ, където... не виждам бельо.

— Защото нямам.

Пенисът ми стене в агония. Поглеждам я в очите:

— Винаги ли ходиш без бельо на бизнес срещи с колеги?

Тя се усмихва срамежливо.

— Надявах се, че ще измислиш начин да промениш решението ми.

За секунда изгубвам допир с реалността. Тя ме е желала така, като я желая аз, през цялото време го е искала! А аз да загубя толкова минути, часове дори да ям някакво пиле „Марсала“, вместо да ям... нея.

По дяволите!

Без повече приказки се потапям между краката ѝ. Като малко дете, което иска веднага да опита от тортата на рождения си ден. Потапям лице, език, зъби между краката ѝ. Има вкус на топло. И коприна. Като захарен сироп върху канелено хлебче. Само че тя е по-сладка.

Коленете ѝ се огъват и треперят, но аз слагам ръце под бедрата ѝ и нагласям краката ѝ върху раменете си. Лягам на пода, а тя обкръчва лицето ми.

Точно като в бляновете ми.

Тя се гърчи, стене над мен. Не се срамува, не се притеснява. А аз я поглъщам като озверял бесен пес.

Стонете ѝ стават все по-силни, по-нетърпеливи. Ръката ѝ се плъзга отзад и започва да я движи по пениса ми. През панталона.

Знаеш ли, че има мъже, които свършват за две секунди, само като ги докосне някоя жена? Ако не си виждал такъв, ей сегичка ще видиш един, и то от съвсем близо. Ще те уцели право в окото, ако Кейт не спре да ме докосва.

Хващам ръката ѝ и вплитам пръсти в нейните. Кейт ме стиска за ръката и така пази равновесие, докато се движи прелестно върху

устата ми. Още веднъж и още веднъж... и свършва. Пищи името ми. Накъсано. Буква по буква.

Поема дълбоко въздух и слиза от лицето ми. После се изляга върху мен и се целуваме. Грубо, свирепо. Зъбите ни се блъскат. Ръцете ми се заравят в косата ѝ. Бедрата ѝ се движат от двете страни на пениса ми. Влагата ѝ попива в боксерките ми.

— Кейт, ще свърша много бързо!

Просто се надявам да успея да вляза в нея преди това да се случи.

Тя завърта език около зърното ми и казва:

— Панталоните, Дрю. Махай ги!

Скъсвам копчето на панталона. Успявам да ги сваля до коленете, но изобщо нямам намерение да се занимавам да ги свалям до долу.

Хващам бедрата ѝ я плъзвам надолу. Пенисът ми влиза в нея без никакво усилие, направо я нацелва.

Всемогъщи боже!

Застиваме. Лицата ни са на милиметри едно от друго. Диханията ни се вплитат. Очите ми държат погледа ѝ. И тогава тя започва да се движи. Много бавно. Отпускам глава назад и затварям очи.

Божествена наслада.

Пръстите ми са разперени върху бедрата ѝ. Помагам ѝ. Стискам я толкова силно, че вероятно ще ѝ оставя синини. И тогава тя сяда. Извива глава назад.

Косата ѝ гали коленете ми. Насилвам се да отворя очи. Искам да я видя.

Главата ѝ е отпусната назад, гърдите ѝ — високо повдигнати пред очите ми, устните ѝ — разтворени и жадни. Говори нещо, казва думи, които едва разбирам, думи, в които има само едно — еуфория.

Нали знаеш как понякога в интернет изтичат голи снимки на нечия жена или приятелка, или годеница? Никога не съм разбирал хората, които се занимават с такива неща.

Но сега вече започвам да ги разбирам. Ако имах фотоапарат наблизо и ако имах свободна ръка, бих снимал всяка секунда от това разтърсващо изживяване като побъркан папарак. За да увековеча този миг, защото Кейт изглежда... божествено красива. По-умопомрачителна, зашеметяваща от всеки шибан шедьовър в Лувъра,

по-удивителна и неземна от всичките седем чудеса на света взети заедно.

Тя се движи все по-бързо. Усещам натрупващото се напрежение ниско под пъпа ми.

— Да, Кейт, точно така, чукай ме!

Гърдите ѝ подскачат. Гледам ги. Хипнотизират ме. Не мога да не ги опитам! Сядам и засмуквам зърното ѝ.

Почти пици. Краката ѝ се заключват зад гърба ми, придърпват ме, теглят ме все по-настойтелно.

Тя е близо, много близо до края. Аз също. Но не искам да свърша толкова бързо. Все още не. След малко... може би.

Обръщам я под мен, слагам длани под главата ѝ, за да не се удрия в твърдия под. Бедрата ѝ се разтварят широко, с готовност, и аз влизам в нея още по-дълбоко.

— Господи... Господи... Господи!

Звукът от удара на телата ни, задъханият ѝ глас, еротичната симфония от звуци изпълват стаята. Нюйоркската филхармония трябва да се учи от нас.

— Господи... О, господи!

Усмиввам се и започвам да се движа по-бързо.

— Този, който те чука, не се казва Господ, бейби.

Разбира се, че съм влюбен, защо ме гледаш така? Но все пак... става дума за мен.

— Дрю... Да... Дрю!

Много добре!

Никой не е мислил, че ще нашепвам някакви сладникави простотии, от които на повечето хора им се гади, нали? Съжалявам, ако съм разочаровал някого.

Освен това, харесвам думата „чукам“. Има някаква страст и горещина в нея. И е доста конкретна, много ясна. Ако сенаторите в конгреса бяха попитали Бил Клинтън дали е чукал Моника, всички щяхме да разберем какво, по дяволите, го питат с толкова много заобикалки. Може би самият той би разбрал и би отговорил по-конкретно. А така, през цялото време се чудехме за какво си говорят.

Няма кой знае какво значение какво казваш, докато чукаш някого. Няма значение и как го казваш. Дали ще е бавно и нежно, или

бързо и запъхтяно, това остава на втори план. Това, което има истинско значение, е чувството зад думите. А то... означава... всичко.

За бога, какво става? Получавам някакво прозрение или какво? Не си ли горд с мен? Защото аз се гордея със себе си.

Свивам ръце и буквално изяждам устата ѝ. Грубо, ненаситно. После плъзвам език до рамото, захвапам я леко. Не много силно, не искам да ѝ разкъсам кожата, но достатъчно настоятелно, за да я вдигна на сърфа и да я пусна по вълната.

Вдигам се на ръце и я гледам. Цялото ѝ тяло трепери, после се сковава, стяга всеки мускул под мен, около мен. Пръстите на краката ѝ (перфектен педикюр между другото) се огъват навътре. Докато свършва, тялото ѝ отчаяно се опитва да изсмуче моето от главата до петите. Нещо като... нали знаеш как се гърчиш и стискаш с все сила, когато искаш да извадиш и последния милиграм паста за зъби от тубичката? И започваш я да навиваш от долния край нагоре. Е, това се опитва да направи с мен. Стиска ме и ме навива, и изсмуква и последната капка от мен. Затварям очи, главата ми се отпуска назад. Не знам какво говоря, думите сами излизат. Като бълнуване.

Безпомощен съм. Като зрънце пясък, засмукано от цунами. Удоволствието напират да излезе през всяка пора на тялото ми. И ако не излезе, ще се пръсна. Ето защо свършвам като гейзер.

Невероятно!

Качваме се на гребена на вълната заедно. Вълната на екстаза. И двамата сме без дъх. И после падам върху нея. Лицето ми е заровено между гърдите ѝ, коремът ми — между бедрата ѝ. Секунди след това дланите ѝ се плъзгат по гърба ми. Нежно, галовно, успокоително, като... не може да се сравни с нищо друго на този свят.

Слагам длани от двете страни на лицето ѝ. Целувам я. Сега вече по-бавно.

Очите на кошутата гледат в моите. Но никой от нас не казва нищо. Не е нужно.

И точно тогава го усещам.

Виждал ли си някога състезателен кон, който дълго време не е бил допускан до състезание. Бил е болен или не е бил във форма и най-сетне решават да го пуснат. Аз съм виждал такива коне. Когато застанат на стартовата линия, имаш чувството, че са ги инжектирали с

огън. Могат да бягат безброй обиколки, миля след миля, без да спрат, без да се уморят.

Усещаш ли накъде бия с това?

Обръщам я отново върху мен. Коленете ѝ са от двете страни на таза ми.

Главата ѝ е върху гърдите ми. Трябва да се преместим на леглото. Тоя под е прекалено твърд. Но пък... твърд е и пенисът ми. И това вече е прецедент. И пенисът надделява.

Кейт вдига глава. Очите ѝ са изумени.

— Толкова скоро?

— Пропуснахме доста качествено време. Очевидно той иска да си навакса за всяка пропусната секунда. Ще играем ли?

Завъртам таза си и тя простенва. Лекичко.

Ще го приема за да.

[1] Героиня от „Семейство Адамс“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Най-после се докопваме до леглото.

Няколко часа и три оргазма по-късно вече лежим обърнати с лице един към друг. На една възглавница. Поправям се, на *Възглавницата*.

— Кажи го пак.

Вече десети път ме кара да й го повтарям. Ще й го казвам до посиняване, ако иска.

— Обичам те, Кейт.

Тя въздъхва доволно.

— През следващите няколко седмици ще съм залепена за теб и ще искам от всичко по много. Трябва да си подготвен за това.

— А аз ще съм несигурен и ревнив. Ще тръгне по мед и масло, няма що.

Усецам усмивката в гласа й.

— Каза ми, че не си ревнив.

— Вече казах, че никога няма да те лъжа.

Ръката й бавно пригладда косата на врата ми.

— Кога разбра?

— Когато ми позволи да те чукам без презерватив — усмихвам се.

Тя ме скубе с все сила.

— Боли за бога!

Звучи уморено, отчаяно, сякаш говори на дете, на което е забранено да яде от курабийките, но то за десети път бърка в кутията и за десети път го хващат.

— Не звучи особено романтично, Дрю.

— Така ли мислиш?

Вдигам глава и се навеждам към вече втвърденото й зърно. Засмуквам го и го хапя, дразня го и го пускам.

— Защото според мен да свършвам в теб без презерватив е върхът на романтиката.

Навеждам се над другото ѝ зърно.

— Да, може би е така. Правилна гледна точка.

— Всички точки по това тяло са правилни — смея се аз.

Лягам по гръб и прокаравам връхчетата на пръстите си по ръката ѝ. Гледам с възхищение как настръхва при допира ми.

— Няма ли да ме питаш кога аз съм разбрала?

— Кога си разбрала за кое?

Кейт се обръща по корем. Косата ѝ пада върху гърдите ми. Гъделичка като перце. И ме възбужда. И ей така, както си лежим, съм готов за атака.

Едуард Кълън^[1] може да си завре шибания хероин в задника и да умира там от свръхдоза. Кейт е моята лична Виагра.

— Кога разбрах, че съм влюбена в теб.

Забеляза ли, че Кейт не ми е казала досега, че ме обича. Няма такова „И аз те обичам“. Но както вече казах, не вярвам много на думите, така че няма особено значение. Действията на хората казват много повече от думите. А всяко нейно движение ми казва, че ме обича.

Но все пак... съм любопитен да разбере.

— Кога?

Тя приближава лице до моето, целува очите ми, бузите, върха на носа, целува ме бързо по устните. После пак ляга.

— Помниш ли онзи ден в офиса ми, когато скъсахме с Били и аз плачех?

Кимам.

— Трябваше да съм тъжна, съсипана, унищожена. И аз бях. За малко. Но тогава ти дойде и ме прегърна. И не исках да ме пускаш. Никога. Беше като... нещо, което винаги съм искала, но не съм знаела, че е точно това. И изведнъж го видях точно пред мен. И тогава разбрах, че някак си ти и си ме омагьосал и че съм отчаяно влюбена в теб — смее се. — И бях толкова изплашена...

Сигурен съм.

— Защото бях готова да се закълна, че никога, и след милион години няма да изпиташ нещо към мен.

Прокаравам палец по долната ѝ устна.

— Вече те обичах, Кейт. Просто... тогава не го бях осъзнал.

Тя се усмихва и отпуска глава на възглавницата. Гласът ѝ е нежен и откровен.

— Да, понякога си много тъп.

Това ли очакваше, че ще каже? Не, нали? Нито пък аз.

— Моля? Би ли повторила?

— Просто искам да кажа, че ако погледнеш на събитията в ретроспекция...

Не успява да довърши. Заковавам я под мен.

— С тези думи слагаш начало на война, Кейт!

Легнал съм върху нея, а тя е по корем под мен. Пръстите ми се плъзгат по тялото ѝ. Много бавно, мъчително дори. Тя се гъне, дупето ѝ се притиска в пениса ми.

Хубаво е.

— Вземи си думите обратно!

— Няма.

Пръстите ми започват да се движат по-бързо. Гъделичкам я без милост.

— Кажи „Дрю Еванс е бог. Гениално, брилянтно божествено създание“.

Тя пищи:

— Спри! Дрю! Спри!

Не се предавам.

— Помоли ме нежно и може би ще си помисля. Искам да ме молиш да спра.

Тя се смее и пищи.

— Никога!

Нали знаеш какво казват хората. Никога не казвай „никога“.

О, да, сега ще стане много интересно!

Помоли се. Много учтиво. Умоляваше ме дори.

Нима някой се е съмнявал? После не знам как се озова върху мен и аз трябваше да се моля.

Сега лежа с глава към краката ѝ и ги масажiram. Главата ѝ е върху бедрата ми. Искаш да знаеш как сме се оказали в тази позиция? Не, няма да ти кажа. Оставям го на въображението ти.

— Какво ти каза Александра? — питам.

— Ммм?

Обръщам се да я погледна. Изглежда напълно изтощена. Грубо използвана, опустошена. С една дума изглежда страхотно!

— В деня, когато се съ согласи да излезеш с мен, след като говори с Александра изглеждаше различна. По-... по-сговорчива. Да не би да те е заплашвала?

Тя се смее сънливо и отваря очи.

— Не, не ме е заплашвала. Каза ми да мисля като професионалист, като бизнес дама. Да погледна на теб като на бизнес начинание. Каза ми, че всяка инвестиция носи риск, но трябва да преценя рисковете и да пресметна печалбата и да видя кое ще натежи. Каза ми, че на база поведението ти през последните месеци, си риск, който си струва да се поеме.

Добра стратегия. Трябваше сам да се сетя.

— Трябва да ѝ изпратя цветя.

Ръката ѝ гали крака ми.

— Но не това повлия решието ми да ти дам втори шанс.

— Така ли?

— Не, не беше Александра.

— Кой тогава? Кое?

Тя се извива и слага глава върху гърдите ми. Между телата ни не може да мине дори въздух.

— Маккензи.

— Как така?

— Разказа ми една случка. Когато сте били заедно е Сентръл парк и някакво момче хвърлило пясък в косата ѝ.

Спомням си. Бях на ръба да дам петдесет кинта на някой шестгодишен хлапак да нарича задника на онова лайно.

— И после той дошъл при нея и ѝ казал, че съжالياва. Но тя вече не била сигурна, че иска да си играе с него. Тогава ти си ѝ казал, че понякога момчетата са глупави. И че вършат глупости почти през цялото време, така че от време на време не било лошо момичетата да проявяват съжаление към тях. И че ако кажат, че съжالياват, значи не е лошо да им се даде втори шанс. Но не трети или четвърти. Казал си ѝ, че всеки човек заслужава втори шанс, но само веднъж в живота си — тук спира и се смее. — И после си ѝ казал, че ако пак хвърли пясък в косата ѝ, трябва да иде и да го ритне в топките.

Всички момиченца трябва да знаят как да се защитават. Един ритник на точното място винаги върши работа.

Удивително! Не мислиш ли, че е доста... странно, че ако не беше моята прелестна племенница, сега нямаше да сме тук заедно?

— Може би ще ѝ купя две понита.

Кейт се усмихва и ме гледа по онзи начин... сякаш съм всичко за нея.

— Нямах никакво чувство за самозащита, нали?

— Не, нямам. Не и в момента. Прекалено съм концентриран върху начините за еякулация, за да мисля за начините за евакуация — смея се аз.

Тя слага коляно върху таза ми.

— Ще те направя толкова щастлив, Дрю Еванс.

— Та ти вече ме правиш щастлив — казвам и я притискам към себе си. — След това, което преживявам в момента, раят ще е пълно разочарование.

Целувам я. Влажна, бавна целувка. Прекрасна целувка. И тя ме целува сякаш не иска никога да се отделим. И знаеш ли какво?

Нямам нищо против.

Е, това е. Благодаря, че намина. Но вече е време да си ходиш. Никакво надничане в моя сексуален живот от този миг нататък. Защото... нали помниш, когато ти казах, че всички мъже говорят с приятелите си за секс?

Така е. Не съм излъгал.

Но нито един мъж, ако е истински мъж, не разказва какво прави в спалнята (или където и да е) с приятелката си или със съпругата си. Никога.

Да не би да си въобразяваш, че искам някой воайор да мастурбира, докато четете какво правим с Кейт? Докато четете какво аз правя на нея и тя на мен?

Няма начин. За нищо на света.

Така че, ти си дотук. Е, за мен ще продължи много по-добре отколкото за теб. Съжалявам. За мен след тази страница следва рай, блаженство и магия в едно.

Все пак... след цялата тая тирада имам чувството, че ти дължа нещо. Може би една-две мъдри думи. Нещо полезно, значимо, забележително. Ето и последните думи на мъдреца:

Не си позволявай да правиш никакви предположения. Дори ако си мислиш, че знаеш всичко. Дори ако си убеден в правотата си, търси потвърждение от друг източник. Всички тези клишета за предварителни преценки и оценки и предположения са ОК, когато става дума за пари. Но ако не внимаваш добре в картинката, и ако използваш същите подходи в личния си живот, може да се окаже, че докато си преценявал, си пропуснал най-хубавите, най-важните и красиви неща, които животът ти е подавал наготово.

И друго — не си позволявай да се отпускат и да се настаняваш прекалено удобно в креслото на живота си. Вдигай си задника и рискувай. Не се страхувай да кажеш истината, дори ако това ще нарани някого, не се страхувай да изясняваш нещата с хората, които обичаш. Дори когато си щастлив, дори когато си мислиш, че животът ти е перфектен.

Защото и аз имах живот. Преди. И обичах този живот. Бях доволен, имах всичко, беше забавно.

Беше спокоен живот. Всичко беше някак сигурно, беше даденост.

И тогава, в една прекрасна вечер се появи едно тъмнокосо момиче и го срина до последната тухла, до последния камък. И сега животът ми е толкова... неподреден. Луд. В добрия смисъл. Една огромна паяжина от издънки, падания и изправяне. Паяжина от раздразнение и привързаност, гняв и нежност, тревоги и обич, похот и любов.

Но няма проблем, наистина, защото докато Кейт е заплетена в тази мрежа с мен... Е, не мога да си представя нищо, абсолютно нищо по-хубаво от това.

[1] Персонаж от филма „Здрач“. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Ема Чейс

Заглавие: Заплетени

Преводач: Гергана Дечева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Надя Калъчева

Художник: Shutterstock

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1287-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16960>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.